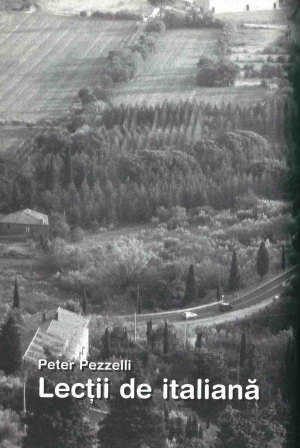

PETER PEZZELLI

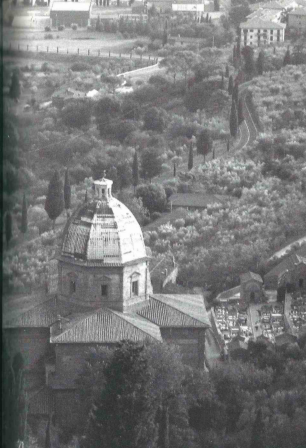
Lectii de italiana

Peter Pezzelli

Lecții de italiană

CUPRINS

PETER PEZZELLI

*Lecții
de italiană*

Dragostea îi determină pe oameni să facă lucruri nebunești. Pe tânărul Carter Quinn, de pildă, îl determină să ia lecții de italiană de la un profesor bătrân și morocănos, ca s-o câștige pe fata visurilor lui. Ea s-a întors însă acasă, în Italia, și habar nu are că

băiatul este îndrăgostit de ea. Atât elevul, cât și profesorul vor învăța multe lecții în această încântătoare poveste de dragoste, veche și nouă deopotrivă.

PETER PEZZELLI

**LECȚII
DE ITALIANĂ**

PETER PEZZELLI

Peter Pezzelli lucra la următoarea sa carte („Nouăzeci la sută din prima versiune”, spune el) când l-am vizitat ca să discutăm despre *Lecții de italiană*. Dar a reușit să-și facă timp să ne povestească despre țara sa preferată (în afară de patria sa, SUA) și despre felul în care aceasta i-a influențat viața și scrisul.

Cu toate că a trăit întotdeauna în Rhode Island, cu excepția anilor de facultate în Connecticut, Pezzelli este un italo-american mândru de rădăcinile sale. „Stră-străbunica mea a rămas acasă, în Introdacqua, un orașel micuț din Abruzzo, în timp ce stră-străbunicul a venit aici ca să găsească un nou cămin pentru familie, în Boston”, explică el. „Toată copilăria am auzit despre *mulino*, moara din orașul lui natal.”

Educația primită l-a inspirat pe Pezzelli să facă o călătorie după absolvirea colegiului, la fel ca personajul său Carter – dar, spre deosebire de acesta, nu în căutarea frumoasei Elena. „Am avut un permis de tren italianesc”, spune Pezzelli. „A fost modul ideal de a vedea țara. Trenul oprea într-o gară, priveam în jur și, dacă-mi plăcea ce vedeam, coboram din tren.”

Un loc care i s-a părut ieșit din comun a fost orașul Perugia, celebru în toată lumea pentru ciocolaterii săi. „E în vârful unui deal, așa că e tot numai trepte și alei, cu o *piazza* minunată. *Piazza* este unul din lucrurile care-mi plac în orașele italiene. Este zona principală unde lumea se duce să socializeze; oamenii se așază și-i privesc pe ceilalți plimbându-se, apoi schimbă, cei așezați se plimbă și plimbăreții se așază și-i privesc.”

Pezzelli a mai făcut apoi încă trei călătorii în Italia, inclusiv în luna de miere. (Și soția sa, Corinne, este italo-americană.) „Ca și restul lumii, Italia se schimbă”, spune Pezzelli. „Imaginea tradițională, cu mama care stă acasă și gătește toată ziua pentru familia cea numeroasă nu mai e atât de prezentă cum a fost. Ca peste tot, și Italia a devenit o societate mobilă, cu copii care cresc și se mută după piața locurilor de muncă. Oamenii au aceleași griji și stresuri pe care le avem și noi.” De aceea *piazza*

rămâne atât de importantă. „Avem nevoie de contact uman; avem nevoie să vedem oameni, să ne salutăm între noi, sau doar să existăm și să ne bucurăm de clipă.”

Rădăcinile poveștii din *Lecții de italiană* sunt ușor de găsit. „A început cu dorința pe care încă o am de a merge în Italia”, spune Pezzelli. Și are în comun cu Carter mai multe decât șansa de a fi făcut o călătorie după facultate. „Nu am vorbit italiana în casă. Părinții mei au insistat să vorbim engleza, pentru că asta se face când ești în America. Am învățat puțină italiană la liceu, și m-am descurcat binișor, dar voiam mai mult pentru marea mea călătorie.” Așa că Pezzelli, ca și Carter, a luat lecții particulare cu „un mare profesor” și a descoperit că are talent pentru limbă. „Ba chiar am și tradus puțin pentru un prieten care avea ca oaspeți la o petrecere un cuplu de italieni. Ne-am împrietenit și m-au invitat să-i vizitez în orașul lor natal în călătoria mea. Așa am făcut, și au întins covorul roșu pentru mine.” N-a fost ușor să se cufunde în orașelul acela din valea din centrul țării. „Numai italiană, cât era ziua de lungă – nimeni nu vorbea engleza – mi-a fost greu. Seara mă duceam la culcare cu dureri de cap.”

Ca mulți scriitori, Pezzelli ia bucățele din propria viață și le încorporează nu numai în poveste, dar și în personaj. Ca și profesorul său, Giancarlo, lui Pezzelli îi place să urce pe munți și să cânte la pian și, evident, îi place mâncarea italienească. Cum face să adune toate aceste aspecte diferite, de la el și de la alții, într-o poveste? „Păi”, reflectează el, „e ca atunci când construiești o mașină din piese de la alte mașini. Singurul lucru care contează e ca, atunci când o pornești, să meargă.”

**Un tânăr din Rhode Island,
îndrăgostit de o italiancă,
învață repede că are nevoie de mai mult
decât de niște lecții de italiană
pentru a-i câștiga inima...**

PARTEA ÎNTÂI

CAPITOLUL 1

Dacă s-ar fi uitat pe fereastra biroului cu câteva minute înainte de prânz, profesorul Giancarlo Rosa ar fi putut vedea, în depărtare, o siluetă solitară care-și croia drum de-a curmezișul campusului aproape pustiu al Colegiului Rhode Island. Era ultima săptămână din mai; ceremonia de absolvire se terminase și cea mai mare parte a corpului didactic, cu excepția celor care țineau cursuri de vară, dispăruse împreună cu studenții. Puținii rămași, printre care și Rosa, erau ocupați să-și strângă lucrurile, să încheie hârlogăria de ultim moment și să rezolve mărunțișurile pe care le mai aveau de rezolvat înainte de a se îndrepta către propriile lor refugii estivale. Neavând nici un fel de planuri de vacanță și nimic urgent pe agenda zilei, profesorul de muzică nu se grăbea, așa că pentru moment era așezat la computer, citind ediția online a ziarului italian *Il Centro*. Din spațele lui se auzea o înregistrare a sonatinelor lui Clementi, redată de CD playerul cocoțat pe fișet – sau, mai degrabă, pe teancul de hârtii, manuscrise și cărți care se înălța periculos deasupra fișetului.

Chiar și dacă ar fi zărit persoana din depărtare, un tânăr de douăzeci și doi de ani, probabil că Rosa nu i-ar fi dat mare atenție. Însășișarea tânărului nu avea nimic neobișnuit. Traversa campusul cu un aer foarte hotărât, dar cu un șchiopătat abia perceptibil, rezultatul unui accident nefericit – dar nu din cale-afară de serios – întâmplat pe terenul de rugby cu câteva săptămâni înainte. Rana nu se vindecase cu totul – fiecare pas era o amintire a incidentului – dar tânărul nu o băga în seamă. Se grăbea.

Era o zi caldă, plăcută, cu o briză ușoară ce mângâia campusul, făcând să se miște părul castaniu ce-i acoperea fruntea. Albastrul strălucitor al cerului de amiază era nepătat, cu excepția unui pâlc de norișori albi și pu-

foși. Era genul de zi care se potrivea cel mai bine cu statul la umbra unui copac, sau poate cu o excursie la plajă, dar tânărul avea treburi mai serioase în minte.

În timpul cât îi luase ca să ajungă la intrarea laterală a clădirii, să urce scările până la etajul al treilea și să arunce o privire pe coridor ca să se asigure că a venit unde trebuia, Rosa se ridicase de la computer. Profesorul era acum în picioare lângă masa de lucru, adunând într-o cutie diversele hârtii și caiete de notițe pe care intenționa să le ia cu el. Cu cutia în brațe, ieși pe ușa biroului său, aproape izbindu-se de tânărul care se pregătea să intre.

Fără să-l bage în seamă pe noul venit, Rosa mormăi o scuză și porni pe coridor.

- Domnul profesor Rosa?

Profesorul se opri și se întoarse, întrebându-se dacă nu cumva îl ignorase din greșeală pe unul dintre studenții pe care-i avusese în semestrul ce tocmai se încheiase. Uneori, studenții lui treceau pe la birou cu o treabă sau alta înainte de a pleca în vacanță, dar își dădu seama că tânărul nu era dintre ei. Îmbrăcat cum era, în pantaloni scurți și cu un tricou larg cu însemnele unui club sau ale unei echipe, arăta ca orice alt student din campus, dar fața lui nu îi era familiară. Era genul solid, remarcă Rosa. Un sportiv, fără îndoială, dar el nu acorda mare atenție sportului.

- Da? spuse în cele din urmă, privindu-l sceptic pe tânăr.

- Scuzați-mă, domnule profesor Rosa, spuse acesta pe un ton respectuos, dar presant, numele meu e Carter. Carter Quinn. Mă întrebam - vreau să spun, dacă aveți un moment - dacă v-aș putea vorbi.

- Păi, Carter, Carter Quinn, deja ai început să vorbești - remarcă Rosa cu o notă caustică, pe care accentul străin o sublinia - așa că de acum nu mai contează dacă am sau nu un moment.

- De fapt, spuse tânărul, cu un zâmbet jenat, e numai Carter Quinn. Vreau să spun, un singur Carter, nu doi.

- Ar trebui să înveți să te exprimi cu mai multă precizie.

- Păi, într-un fel, de asta sunt aici.

- Serios? spuse Rosa. Și cum vine asta?

- Vreau să învăț să vorbesc italiana.

- Nu te afli unde trebuie, îi spuse Rosa. Aici e facultatea de muzică. Limbile străine sunt în clădirea de alături.

- De fapt, am sunat deja acolo azi-dimineață, spuse Carter. În vara asta nu au cursuri pentru începători. Dar femeia cu care am vorbit - Patricia

cred c-o cheamă – a spus că aş putea să vă contactez pe dumneavoastră. Zicea că uneori daţi lecţii particulare de italiană. V-aş fi sunat înainte, dar mi-a spus să nu îmi pierd vremea, pentru că nu vă ascultaţi niciodată mesajele de pe robot.

– Hmmm, mormăi Rosa. Mda, e genul de lucru pe care l-ar spune Patricia.

– Deci e adevărat. Chiar daţi lecţii, zise Carter.

– Da, uneori dau lecţii, recunosc Rosa. Dar nu cred că şi în vara aceasta. Şi acum, dacă vrei să mă scuzi, sunt puţin ocupat.

Cu asta, profesorul se întoarce şi îşi continuă drumul pe coridor, către scări şi către maşina sa. Lăsa cutia pe bancheta din spate şi se întoarce în birou. Spre surprinderea sa, când urcă scările şi ajunsese pe coridor, îl găsi pe Carter Quinn aşezat pe podea. Carter sări în picioare, cu o expresie plină de speranţă oglindită pe figură.

Rosa îi aruncă o privire consternată.

– Domnule Carter...

– Ăăă, Quinn, spuse lăănărul dregându-şi vocea.

– Poftim?

– E domnul Quinn, spuse el binevoitor, dar desigur, îmi puteţi spune Carter.

– Domnule Quinn, sunteţi student al acestui colegiu?

– Nu, explică Carter clătînând din cap. De fapt, locuiesc în North Providence, puţin mai sus de campus. Dar am absolvit Universitatea din New Hampshire săptămâna trecută.

– Mi se pare că e drum lung de bătut până-n New Hampshire pentru a obţine o educaţie, când aveai un colegiu excelent chiar lângă casă, spuse Rosa. Scuzaţi-mă.

Rosa trecu pe lângă el şi intră în birou. Se duse la masa de lucru şi continuă să-şi aranjeze hârtiile.

– Cred că aveam nevoie de o schimbare de decor, spuse Carter ridicând din umeri. E un loc plăcut.

– Aşa am auzit şi eu, spuse Rosa delaşat.

Spera că o atitudine indiferentă din partea lui l-ar fi putut descuraja pe tânăr, făcându-l să-şi vadă de drum. Carter însă rămase, deloc intimidat, în pragul uşii. Insistenţa lui îi stârni curiozitatea lui Rosa, aşa că, împotri-va raţiunii – căci nu avea nici cea mai mică intenţie de a se răzgândi în privinţa lecţiilor de italiană – profesorul spuse:

- Și ce ai studiat în New Hampshire, domnule Quinn?

- Management financiar.

- Și în ce scop?

- Scop? spuse Carter. Nu știu. Probabil pentru că vreau o carieră în afaceri.

- O carieră în afaceri, repetă Rosa, cu un râs ușor disprețuitor. Asta e ca și cum ai spune că vrei o carieră în respirație. Ce vrei cu adevărat să faci cu viața dumitale?

Trecu un moment înainte ca tânărul să răspundă.

- Nu știu, recunosc în cele din urmă. Încă mă mai gândesc la asta.

Rosa dădu din cap către emblema de pe tricoul lui Carter.

- Bănuiesc că ești sportiv, nu?

- Am jucat fotbal, spuse Carter, ridicând din nou din umeri. Și ceva rugby astă primăvară.

- Un erudit sportiv, remarcă Rosa, întorcându-se din nou spre masa de lucru. Spune-mi, ce erai mai degrabă, erudit sau sportiv?

- Am învățat destul de serios... uneori, răspunse Carter. Dar și sportul era important pentru mine, cred.

- Sportul e deseori important pentru oameni, oftă Rosa. Prea important, după părerea mea. Dar de ce vii la mine acum? Întrebă. Nu aveau cursuri de italiană la universitatea dumitale?

- O, sigur că aveau, spuse Carter. Dar abia acum câteva săptămâni m-am hotărât să fac o călătorie în Italia.

- Înțeleg. Și ce te-a inspirat să faci asta?

Tânărul păru jenat. Se uită în jos, la picioare.

- E greu de explicat, spuse el.

- Încearcă.

- Păi, în ultima vreme a început să mă intereseze cultura italiană.

După această afirmație, Rosa se opri și-l privi pe tânăr cu un aer amuzat.

- Și spune-mi, rosti el, cu un ton mult mai blând decât până atunci, cum o cheamă?

- Ce vreți să spuneți? spuse Carter, roșind.

- Te rog, domnule Quinn, spuse profesorul, să nu ne jucăm. Când cineva ca dumneata spune că vrea să învețe italiana pentru că e interesat de cultura Italiei, de cele mai multe ori îl interesează de fapt să studieze o italiancă. Așa că, domnule Carter, Carter Quinn, te mai întreb o dată. Cum o cheamă?

Urmă o pauză lungă. În cele din urmă, tânărul lăsă brațele să-i cadă pe lângă trup și oftă adânc.

– Elena, spuse el, pe un ton aproape religios.

– Elena, repetă Rosa la auzul mărturisirii. Un nume frumos. Sunt convins că aparține unei domnișoare frumoase.

– Foarte, oștiă Carter din nou. De unde ai știut? Vreau să spun, e chiar așa de evident?

– De unde am știut? pufni Rosa, ridicând mâinile în aer. Spune-mi, ce-l face pe un bărbat să plece de acasă și să-și caute norocul? Hmm? Ce-l face să vrea să cucerească lumea? Ce-l face pe un bărbat să prindă rădăcini într-un loc sau, la fel de ușor, îl dezrădăcinează într-o clipă? Prietene, că e de bine sau de rău, dar *întotdeauna* e vorba de o femeie. Crede-mă.

Își frecă gânditor bărbia înainte de a face semn către scaunul din fața biroului.

– Șezi, spuse el, și povestește-mi cum ai cunoscut-o pe Elena.

Surprins de faptul că mărturisirea îi adusese o invitație în biroul profesorului în locul unei respingeri imediate, Carter păși cu teamă înăuntru și se așeză pe scaun.

– De unde să încep? spuse el, trist.

– De la început, sugeră Rosa. Spune-mi cum ai întâlnit-o – sau, și mai bine, cum ai văzut-o prima oară.

– Asta e simplu, spuse Carter, cu o privire vrăjită. Îmi amintesc de parcă ar fi fost acum un minut. Era în timpul meciului de rugby din Newport. Aveam balonul și, când am fost placat, am ajuns pe iarbă, întins pe spate, cu zece tipi peste mine, unul din ei cu genunchiul înșipt în stomacul meu. Abia puteam respira. Eram în agonie, mi se părea că nu se mai termină, dar brusc minge s-a eliberat și toată lumea s-a ridicat de pe mine, lăsându-mă la pământ. Mă pregăteam să mă ridic, când am văzut-o acolo, lângă banca rezervelor, uitându-se drept la mine, zâmbind.

– Ce ai observat la ea? întrebă Rosa.

– Totul, răspunse Carter visător, retrăind momentul în minte. Dar nu numai la ea. Era ca și când timpul s-ar fi oprit și eram brusc conștient de toate lucrurile astea. Cât de dulce era mirosul ierbii, cât de frumoase erau cerul și norii, cum se legănau copacii în vânt. Era ca și când imaginea s-ar fi limpezit deodată. Și Elena era în mijlocul tuturor lucrurilor acestora.

– Cum arăta?

Carter oștiă.

- Cea mai frumoasă fată pe care am văzut-o vreodată. Avea părul lung, ca aurul, și fața îi era ca în pictura aia celebră, cu fata care stă în scoică. Știți despre ce pictură vorbesc?

- *Nașterea lui Venus*, spuse Rosa. Dar e o cochilie de stridie.

- Mă rog, spuse Carter. Tot o scoică. În orice caz, s-a uitat la mine și a zâmbit și, brusc, nimic pe lume n-a mai contat în afară de ea. Restul meciului l-am jucat ca prin ceață.

- Și apoi ce s-a întâmplat?

- Meciul s-a terminat și am văzut-o din nou, pe partea cealaltă a terenului. Nu m-am putut abține și m-am dus drept la ea. Mă simțeam în largul meu, ca și când aș fi știut-o de-o viață. Și mi-am dat seama că și ea simțea la fel. După cum zâmbea și după cum mi-a spus cum o cheamă, după ce m-am prezentat. Și când vorbea, vocea ei era ca un cântec, înțelegeți?

- Cred că da, a spus Rosa, râzând și întorcându-se din nou spre masa de lucru.

Începu să sorteze hârtiile adunate acolo.

- În orice caz, continuă Carter, după accent mi-am dat seama că era străină, așa că am întrebat-o, și mi-a spus că e din Italia. Era studentă la schimb de experiență la Salve Regina.

- De unde și nou-descoperita dumitale fascinație față de cultura italiană, observă profesorul. Ce s-a întâmplat apoi?

- Am ajuns să ne plimbăm puțin pe dealul de lângă terenul de rugby, spuse Carter. Ne-am așezat și am stat de vorbă. De fapt, mai mult ea a vorbit, dar nu m-a deranjat, pentru că eram fericit să o ascult. După o vreme, a început să-mi povestească despre Italia, cât de frumos e unde locuiește ea, și cum ar trebui să vin cândva să o vizitez.

- Și unde e asta?

- Un oraș numit Roccasale, replică tânărul.

- Roccasale? repetă profesorul, întorcându-se brusc către Carter, cu o sprânceană ridicată în semn de curiozitate.

- Ați auzit de el? întrebă Carter.

Rosa rămase tăcut un moment, frecându-și bărbia.

- Da, spuse el, am auzit. Și cât a durat acest fericit interludiu?

- Trebuia să începă următorul nostru meci, spuse Carter nefericit, așa că a trebuit să plec. Înainte de a intra din nou pe teren, i-am spus că ar fi frumos să o pot vedea după meci. A spus că și ei i-ar plăcea, dar că trebuie să se întoarcă la cămin să-și facă bagajele. A reieșit că a doua zi pleca acasă, în Italia.

– Ah, spuse Rosa. Și deci...?

– Și deci nimic, se jelui Carter. Mi-a zâmbit și și-a luat rămas-bun. „Ciao, Carter“, a spus. Și asta e tot. N-am mai văzut-o și n-am mai auzit nimic despre ea de atunci. Știu că e o nebulie, dar acum, indiferent ce-aș face sau unde m-aș duce, nu mi-o pot scoate din minte.

– Și trebuie să înțeleg că ideea dumitale e să înveți italiana și să pleci în Italia în căutarea acestei fete? spuse Rosa.

– Cam așa ceva, replică Carter. O să încerc să-i explic ce simt pentru ea. Să aflu dacă și ea simte la fel – și, în inima mea, știu că așa simte. Știu, pur și simplu. Dar, vedeți, de asta vreau să învăț să vorbesc italiana. Mă ajutați?

– Domnule Carter...

– Quinn.

– Domnule Quinn, spuse Rosa. Povestea dumitale e emoționantă, plină de suflet, dar eram cât se poate de sincer când ți-am spus că nu intenționez să dau lecții de italiană în vara aceasta.

– Da, ok, spuse Carter, nefericit. Înțeleg.

Cu un salut scurt din cap, se ridică în picioare și porni către ușă.

Rosa se trezi ridicând un deget.

– *Aspett' un'attimo*, spuse el, făcându-l pe Carter să se oprească. Stai.

Profesorul oftă adânc.

– Dacă-mi dai un număr de telefon unde poți fi găsit, spuse el, în zilele următoare o să mă mai gândesc.

Fața lui Carter se luminează.

– Nu-ți face prea mari speranțe, adăugă Rosa repede. Poate mă răzgândesc, poate nu. Dacă decid că nu... atunci poate că măcar te ajut să găsești pe altcineva.

– Orice faceți ca să mă ajutați e minunat, se entuziască Carter, căutând agitat prin buzunare un pix. N-o să vă pară rău.

– Deja îmi pare rău, remarcă profesorul.

Luă un pix de pe birou și i-l întinse.

Mai târziu, după ce Carter plecase, Rosa rămase la fereastră și-l urmări traversând campusul, până când îl pierdu din ochi. Rămase la fereastră o vreme, privind în depărtare, cu gândurile învârtelindu-i-se în cap. În cele din urmă, întoarse spatele ferestrei și clătină din cap.

– Roccasale, mormăi.

Apoi întinse mâna după punga de hârtie care se odihnea pe colțul biroului și ieși în parc să-și mănânce prânzul.

– Ciao, Giancarlo!

Giancarlo Rosa era așezat pe pământ, cu spatele rezemat de un copac, și-și mânca prânzul privind pista ce înconjura terenul de fotbal. Grupulețe de oameni se plimbau sau alergau de jur împrejur, sub soarele amiezii. Lui Rosa îi făcea plăcere să-i privească de la răcoare, de sub copac. Monotonia inerentă a plimbării lor îl făcea să se legea în visare. Se uita la ei, pierdut în gânduri, când auzi vocea familiară. Privi într-o parte și o văzu apropiindu-se de el pe femeia căreia-i aparținea.

– Ciao, Patrizia, răspunse el.

– Ce zi frumoasă, spuse Patricia, zâmbindu-i din spatele ochelarilor de soare în timp ce se așeza pe iarbă lângă el. Și ce loc minunat pentru prânz.

Îmbrăcată într-un șort vișiniu și un tricou decolorat cu inscripția Rhode Island College și încălțată cu pantofi de sport, părea gata să se alătore celorlalți pe pistă. Arăta atât de tânără încât ar fi putut cu ușurință să treacă drept studentă, nu profesoară.

– Pot să-ți ofer ceva? spuse Rosa.

Patricia își coborî ochelarii și scoase la iveală o pereche de ochi albaștri, jucăuși și cercetători.

– Hmm, ce e în meniu? întrebă ea, apropiindu-se.

– Mi-au mai rămas niște măslina și o jumătate de sendviș cu ardei copți și provolone, replică el.

Patricia râse.

– Ce-i cu tine? Întotdeauna mănânci provolone, sau prosciutto, sau mortadella, sau așa ceva. N-ai auzit niciodată de unt de arahide și jeleu?

– Scuze. Am încercat asta o dată, spuse Rosa, prefăcându-se că se-nfioară. N-a fost o experiență pe care să vreau s-o mai repet vreodată.

– Ești mosturos la mâncare.

– Așa m-am născut, spuse el, înainte de a adăuga: Deci nu te interesează sendvișul?

– Mulțumesc, dar mă duc să alerg. Ardeii copți n-ar fi cel mai potrivit lucru pentru mine în momentul acesta.

– Cum dorești, spuse Rosa, mușcând din sendviș.

Patricia își întinse brațele și picioarele și se aplecă înainte până când ajunse cu capul aproape de genunchi. Inspiră și expiră adânc, păstrându-și poziția.

– Te-a contactat studentul ăla cu care am vorbit? spuse ea după o vreme.

Rosa mârâi.

- Ah, domnul Quinn, bănuiesc.

- Exact el.

- M-a acostat acum puțină vreme chiar lângă birou. Și mi-a spus ce ai zis despre mine și robotul telefonic.

- Păi, și nu e adevărat? îl certă ea. Nu-ți ascuți *niciodată* mesajele. Sau, dacă le ascuți, *niciodată* nu dai telefon.

Rosa ridică din umeri, de parcă ar fi vrut să spună că nu avea nici o importanță.

- Aș fi preferat să-l recomanzi altcuiva, se plânse el.

- De ce spui asta? râse Patricia. Parcă ziceai că-ți face plăcere să dai lecții particulare de italiană. Întotdeauna ai susținut că e o schimbare plăcută față de lecțiile de muzică pe care le dai tot timpul.

- Ca să fiu sincer, nu pare genul pe care mi-aș putea dori să-l am ca elev.

- De ce nu? E ceva în neregulă cu el?

- Nu, nimic, de fapt, spuse Rosa. Numai că e jucător de rugby și fotbal, și, mă rog...

- A, e sportiv, spuse Patricia. Nu-ți plac atletii.

- De prea multe ori sunt cu mintea pe terenul de sport, nu în clasă.

- Așa că l-ai trimis să-și vadă de drum, bănuiesc, adăugă ea, ridicându-se.

- I-am spus că o să mă gândesc.

- Cunosc sentimentul.

Desfăcu picioarele în V și se întinse să-și apuce vârfurile pantofilor.

- Am încercat odată să te fac să-mi dai lecții de pian, dar m-ai refuzat.

- Nu te-am refuzat, de fapt, spuse Giancarlo.

- Ha, pufni Patricia. Ai spus: „Poate altă dată“, ceea ce la tine înseamnă *niciodată*.

Patricia se ridică în picioare, veni lângă el și își lipi palmele de copac. Se aplecă înainte ca să-și întindă mușchii pulpelor. Rosa descoperi că-i e greu să reziste instinctului natural de a urmări cu privirea liniile elegante ale brațelor și picioarelor ei suple, deja plăcut bronzate în urma vizitelor zilnice la pista de atletism.

- Atunci de ce te mai gândești? îl întrebă ea cu aer nonșalant, aplecându-se mai tare spre copac.

- Din cauza insistenței lui, cred, răspunse Rosa. E foarte dornic să se ducă în Italia. E îndrăgostit, râse el.

Patricia zâmbi privind în jos spre el.

– De ce râzi așa? spuse ea. Ce motiv mai bun există pentru a merge în Italia?

Termină întînderile și se îndreptă.

– Știi ce, ar trebui să te duci și tu acasă, în Italia. De multe ori m-am întrebă de ce nu te duci niciodată acolo.

– E o poveste lungă, spuse el. Și nu prea interesantă.

Privi multă vreme în depărtare apoi întrebă:

– Cât de mult alergi azi?

– Nu știu, răspunse Patricia. Patru sau cinci kilometri, poate ceva mai mult.

Cu asta, se întoarse și porni către pistă.

– Ciao, Giancarlo, strigă peste umăr.

– Ciao, Patrizia.

Rosa se rezemă din nou de copac și o urmări cum se alătură celorlalți în alergare ușoară, cu toți mergând în cercuri, din ce în ce mai departe, dar fără să meargă nicăieri.

Ceva mai târziu în după-amiaza aceea, după ce se întorsese la birou și terminase de adunat lucrurile, Giancarlo porni cu mașina spre casă sub un cer brusc întunecat. Când ajunse pe aleea din fața casei și coborî din mașină, auzi bubuitul tunetului și frunzele copacilor începură să foșnească în felul acela neliniștit care anunța venirea unei furtuni. O picătură de ploaie se izbi de pavaj, avertisment că ar face bine să se grăbească. Își înhăță geanta și cutia de pe bancheta din spate și porni grăbit pe alee.

Era o casă mică, cu un singur nivel, modestă, dar mai mult decât suficientă pentru un bărbat necăsătorit care locuia singur. Holul dădea într-o cameră de zi agreabil de aglomerată, cu pereții acoperiți de rafturi cu cărți și dominată de un pian inundat de partituri. În spatele pianului se ascundeau o chitară, o vioară, un flaut și o varietate de alte instrumente muzicale, toate în cutiile lor, depozitate la întâmplare unele peste altele. Spațiul rămas era ocupat de o canapea și de un scaun care flancau o măsuță de cafea rotundă, pe care se aflau tot felul de cărți. Mai departe, în capătul opus al holului, veneau cele două dormitoare, unul în care dormea Rosa și celălalt transformat într-un fel de birou. După colț, dincolo de baie, era bucătăria, prin care se putea reintra în camera de zi sau se putea ieși pe verandă.

Rosa își așază lucrurile pe podea și se grăbi să închidă ferestrele casei înainte de a începe ploaia. Îl trecu un fior de anticipație. Scăpările fulge-

rului, bubuitul feroce al tunetului, vântul și ploaia lovind din ceruri îl fascinaseră întotdeauna, încă de când era copil în munții Abruzzi din Italia. Pentru el, fiecare furtună era o simfonie scânteietoare. Puterea naturii de a compune asemenea spectacole îl umplea de o teamă respectuoasă.

Dar nu fusese să fie. Așa cum se întâmplă de multe ori în New England, cerurile se răzgândiră brusc. Tocmai când părea că furtuna se pregătește să erupă în toată furia ei spectaculoasă, vântul se liniști brusc. Norii negri, atât de amenințători cu câteva minute înainte, mârâiră neconvins de câteva ori în timp ce se îndepărtau, dar asta fu tot. Simțindu-se ciudat de dezamăgit, Rosa se întoarse de la fereastră și intră în camera de zi, căutând alinare. Împinse din cale câteva hârtii și cărți și se așeză pe bancheta din fața pianului.

Înainte de el, pe pian, era ultima lui lucrare, o sonată în re pe care începuse s-o compună cu ani în urmă, dar pe care nu fusese în stare să o ducă la bun sfârșit. Paginile neterminate rămăseseră de atunci pe pian, adunând praf în timp ce așteptau ca inspirația să se întoarcă asupra creatorului lor.

Rosa rămase acolo o vreme, privind drept înainte, înainte de a se întoarce, enervat, la singurul lucru care-i rămăsese. Cu mâinile pe clape, începu să cânte game și arpegii, exerciții simple de pian pe care le învățase în copilărie. Le cântă iar și iar, cu degetele plimbându-se în sus și în jos pe claviatură, înainte și înapoi, călătoria începând și terminându-se întotdeauna în același loc, mereu în mișcare, însă fără a merge nicăieri.

CAPITOLUL 2

Durere.

Carter Quinn o simți întâi în picioare, apoi în șale. Agonia de foc devenea mai intensă cu fiecare secundă. Picături de sudoare îi lunecau pe frunte, gâfâia după aer și încerca să-și localizeze privirea. Vederea i se întunecă și inima-i stătea să plesnească.

Țipă. Nu era un țipăt obișnuit. Era ca urletul unei fiare sălbatice, eliberarea unor forțe primare ascunse undeva în adâncuri. Indiferent care-i fusese sursa, strigătul avu efectul dorit. Carter ridică din nou capul încet, agonizant, își întinse picioarele și ridică de pe umeri bara cu greutatea ei de oțel. Încheind ultima genusflexiune din exercițiu, lăsă haltera să cadă în suportul său și făcu un pas înapoi. Cu picioarele tremurând, se împletici până la o banchetă din apropiere și se prăbuși pe ea, ignorându-i pe ceilalți sportivi din sală, care se opriseră cu toții ca să se zgâiască la el.

Cu privirile în podea, Carter rămase pe bancă, cu coatele pe genunchi, cu capul lăsat în pământ, până când un prosop zbură de-a curmezișul sălii și-l lovi drept în cap.

- Tu, Carter Quinn, spuse cel care aruncase prosopul, ești un dement.

- Nu zău, Jimmy, gâfâi Carter, luând prosopul și ștergându-se pe frunte cu el. Ce te face să spui asta?

- Te antrenezi ca un animal.

Jimmy râse și arătă spre restul sălii.

- Nimeni nu se mai torturează ca tine. De ce-o faci, în definitiv?

Carter ridică din umeri și-și aruncă prosopul pe umeri.

- Nu știu, spuse. Probabil că-mi place durerea.

Jimmy îi aruncă o privire neîncrezătoare.

- Nici unui om cu mintea-n cap nu-i place durerea.

- De fapt, nu pot să spun că-mi place, răspunse Carter. Îmi place efectul pe care-l are. Mă face să uit unele lucruri.

- Ce fel de lucruri?

- Nu știu, spuse Carter. Nu pot să-mi amintesc.

- Mare ratat ești, clătină Jimmy din cap. Să știi că, dacă vrei să uiți chestii, ar fi mult mai ușor să te apuci de băutură.

Carter râse și aruncă prosopul înapoi spre prietenul său. După ce termină antrenamentul, își puse pe el un tricou uscat, își îndesă echipamentul în geanta de sport și plecă împreună cu Jimmy. Era o seară caldă, plăcută - o briză ușoară sufla dinspre sud - și amândoi rămăseră pe trotuar câteva minute, gândindu-se cum să folosească ce mai rămăsese din zi.

Jimmy îl înghionti și făcu semn către stabilimentul de peste drum.

- Ce zici, vreo două beri înainte de-a te duce acasă?

După vreo două beri, cei doi erau încă așezați la bar, urmărind meciul Red Sox pe ecranul televizorului de deasupra capetelor.

- Știi ce, spuse Jimmy, e frumos din partea ta că, după patru ani de facultate, încă mai stai de vorbă cu fraierii tăi de prieteni care abia au reușit să termine liceul.

Carter sorbi din bere, chicotind.

- Ce pot să spun? zâmbi el. Îmi place sentimentul de superioritate pe care-l am când sunt printre niște pitici din punct de vedere intelectual.

- Ai face bine să ai grijă ce facem noi, piticii intelectuali, prietene, îl avertiză Jimmy. Dumnezeu îi iubește pe ignoranți. De-asta creează atât de mulți. Vă depășim cu mult ca număr pe voi,ăștilalți.

- Ce gând înspăimântător.

- Și ia zi, domnu' Superioritate, continuă Jimmy. Ce-o să faci cu toate cunoștințele alea de la facultate adunate în creierul ăla al tău? Te așteaptă vreun post pe Wall Street?

- Nu tocmai, replică Carter. De luni încep să lucrez în construcții.

Jimmy îi aruncă o privire.

- Construcții? Ai înnebunit? Ai o diplomă de facultate. Unde o să ajungi dacă te apuci de bălut cuie?

- În Italia, spuse Carter. Pentru moment, e singura mea grijă.

- O, nu, gemu Jimmy. Nu-mi spune că tot la gagică aia italiancă îți e mintea. Carter, fii serios.

- Sunt foarte serios. Uite ce e, nu știu cum să-ți explic, dar trebuie să

fac asta. Nu pot să mi-o scot din minte. Dar cel mai ciudat e că, de când am întâlnit-o, îmi doresc să fiu mai bun.

- Ce vrei să spui prin „mai bun“?

- Vreau să spun mai bun. O persoană mai bună. Mai puternic. Mai deștept. Mai cumsecade. Nu știu, pur și simplu mai bun. E unul din motivele pentru care trag atâta de fiare. E singura cale de a-mi limpezi mintea.

- Păi, dacă mă întrebi pe mine, nu ți s-a limpezit suficient. Și ia zi, ce-ai de gând să faci? Să zbori peste ocean și să începi să bați lumea căutând-o pe gagica asta? Nu știi o boacă de italiană.

- Încerc să rezolv chestia asta, spuse Carter, ridicând un deget. Am găsit un profesor - mă rog, aproape l-am găsit. O să-mi dea lecții.

- Lecții de italiană?

- Nu, de chineză.

- Foarte amuzant, spuse Jimmy. Cine e profesorul și ce vrei să spui cu „aproape l-am găsit“?

- E profesor de muzică la RIC, spuse Carter, nerăbdător. E din Italia. Dă lecții particulare vara... uneori. Dar când l-am rugat să-mi dea lecții, a spus că se mai gândește.

- Ce e de gândit la asta? spuse Jimmy. Cine-i tipul? Vreun hodorog?

- Nu, spuse Carter clătînând din cap. Aș zice că are vreo patruzeci-și-ceva, aproape cincizeci de ani.

- Și ce te faci dacă tipul ăsta nu acceptă? spuse Jimmy.

- Încă nu m-am gândit la asta, recunosc Carter ridicând din umeri. O să-mi fac griji când s-o întâmpla. Deocamdată, aștept.

- Și ce faci în timpul ăsta?

- Mă mențin în formă, îi aminti Carter. Vine sezonul de toamnă la rugby, nu?

- Desigur. Cum aș putea uita? își dădu Jimmy ochii peste cap.

- Ar trebui să vii și tu să încerci, spuse Carter.

- Carter, te rog, dă-mi voie să-ți explic ceva, spuse Jimmy. Îmi place fața mea exact așa cum e. Vezi nasul ăsta? Nu-l vreau mutat într-o parte. Și nu vreau să-mi arate urechile ca niște căpățâni de conopidă. Trag de fiare dintr-un singur motiv.

- Și care ar fi ăla?

- Plaja, replică Jimmy.

- A, da, îl ironiză Carter. Uitasem. Fetele se năpustesc toate peste tine când îți dai jos cămașa.

– Hei, ai fi surprins, spuse Jimmy, încordându-și mușchii brațelor. Trebuie să fii puternic ca să le dau la o parte. Și, dacă tot veni vorba...

Jimmy dădu din cap către ușă, pe unde tocmai intraseră două tinere foarte atrăgătoare. Instinctele naturale fiind așa cum sunt, Carter nu se putu împiedica să le privească.

– Vezi, despre asta vorbeam, spuse Jimmy, făcându-i cu ochiul. Haide. Ce-ai zice dacă ne-am duce să le salutăm?

– Nu, mormăi Carter. În vara asta sunt cuminte.

Jimmy îi aruncă o privire.

– Cuminte – de ce?

– O fac pentru Elena. Ți-am spus, încerc să fii mai bun, și nu vreau să-mi pierd vremea cu ceva fără sens.

– *Fără sens?* oltă Jimmy, clătinând din cap. Mamă. Nu știu ce ai, frate, da' e grav. Dar n-ai decât să faci cum vrei. În ce mă privește, acum am tot timpul din lume, și mi se pare foarte potrivit să pierd un pic din el cu una din doamnele astea frumoase – preferabil cu amândouă.

Mai târziu, după ce Jimmy plecase să piardă vremea, Carter ieși din bar și plecă singur spre casă. Când intră pe alee, mai rămase un moment în mașină să caște, înainte de a se întinde după geanta de sport. Epuizat cum era de antrenament, până și puțina bere pe care o băuse la bar avea un efect puternic. Nu-și dorea decât să se bage în pat și să închidă ochii. Coborî din mașină și porni spre casă.

– Hei, să fie oare chiar Carter Quinn în persoană? se auzi o voce din spre locuința de alături.

Carter se opri și privi spre veranda întunecată a casei vecine. Văzu silueta unei tinere ridicându-se și apropiindu-se de balustradă.

– Hei, cine-i acolo? răspunse, prietenos. Nu se poate să fie Sheila Mahoney!

Carter lăsă geanta din mână și traversă peluza chiar când tânăra se aplecă, intrând în bătaia felinarului de la colțul străzii. Carter nu se înșelase. Era chiar Sheila – dar, privind-o, își dădu seama că nu era aceeași Sheila pe care o cunoscuse cu o mie de ani în urmă, în liceu – și chiar și atunci, numai în treacăt. Pe vremea aceea, Sheila era o fată timidă, neîndemnată, slabănoagă, cu păr scurt și lins, cu ochelari și aparat dentar, care-l privea cu ochi plini de afecțiune de fiecare dată când drumurile li se încrucișau. Contrastul dintre imaginea aceea și semeia tânără care-i stătea în fața ochilor era izbitor. Dispăruseră ochelarii, iar părul lins, acum închis la cu-

loare și mătășos, îi cădea pe umeri, lung și luxuriant. Jeanșii tăiați și bluza fără umeri îmbrăcau curbele delicate ale unui trup de femeie. Sheila Mahoney înflorise.

– Bună, Carter, spuse ea. A trecut ceva vreme. Ce mai faci?

– Grozav! spuse Carter. Dar, mamă, uită-te la tine! Ce-ai mai crescut!

– O, deci ai observat, spuse ea cu o notă de sarcasm jucăuș.

– Ei, sunt sigur că au observat o mulțime de tipi, spuse el. Când te-ai întors de la școală – Wheaton, nu-i așa?

– Da, de la Wheaton. Acum câteva zile. Dar tu?

– Săptămâna trecută.

Carter își încrucișă brațele și scutură din cap.

– Ciudat, nu?

– Ce anume?

– Locuim unul lângă altul, dar în patru ani de facultate nu cred că ne-am văzut de patru ori.

– Eu te-am văzut, spuse ea.

Apoi, până să apuce el să o întrebe când, Sheila adăugă:

– Și ce faci aici? Credeam că te duci să stai cu părinții tăi la casa de pe plajă, la Charleston. Cum se face că mai ești încă în oraș?

– Am niște lucruri de făcut, spuse el, evaziv.

– Legate de carieră?

– Nu tocmai, răspunse Carter. Partea asta încă n-am descurcat-o. Dar tu? Ceva planuri?

– În august mă duc în Franța, spuse ea. Un program postuniversitar în relații internaționale.

– Grozav, spuse Carter, foarte impresionat. Cum ai reușit? Vorbești franceza?

– Am făcut o specializare secundară în franceză.

Sheila continuă, povestindu-i despre program și despre cum visase întotdeauna să studieze în Franța. Carter o ascultă fără s-o întrerupă. Era uluit că această Sheila și cea pe care o cunoscuse cu ani în urmă sunt una și aceeași persoană.

După o vreme, ea îndreptă conversația în direcția lui. Care erau planurile lui în viitorul imediat? Întrebarea îl făcu să se simtă ușor nelalocul său, și trecu o clipă lungă înainte de a-i spune că vrea și el să călătorească – poate în Italia.

Sheila râse ușor.

– N-ar fi amuzant ca după toți anii când am fost vecini fără să ne vedem, să ne întâlnim în Europa?

– S-au întâmplat și lucruri mai ciudate, reflectă Carter.

Dar era o idee interesantă. Însă tocmai atunci își aminti de Elena și obrajii îi luară foc. Se simțea ca și când ar fi trădat-o cumva.

Simțind parcă brusca lui schimbare de dispoziție, Sheila îl privi ciudat.

– Mda, se face târziu, spuse ea. Ar trebui să intru în casă.

– Mda, și eu, spuse Carter, încet.

– Sunt acasă toată vara, îi spuse ea. Poate ne mai vedem.

– Noapte bună, Sheila, spuse el.

– Noapte bună, Carter.

Ceva mai târziu, Carter stătea în fața ferestrei dormitorului, privind casa de alături. Se gândea la Elena, dar încet gândurile i se îndreptară spre Sheila, apoi spre cele două femei de la bar și la lunga vară fierbinte care urma. Drumul îngust și virtuos pe care-și jurase să umble către Italia avea să fie presărat cu pericole.

Giancarlo deschise ochii și se holbă la tavan, privirea obișnuindu-i-se încet cu penumbra odăii. Întoarse capul și privi spre fereastră. O fâșie subțire de lumină se strecura prin spațiul îngust dintre draperii, întinzându-se până la marginea patului. Ceasul de pe noptieră arăta 8:15. Căscă și-și întinse picioarele sub pătură.

Fusese cufundat într-un vis ciudat. Stătea pe o plajă, privind oceanul. Asta n-ar fi fost ciudat în sine, dar era așezat acolo la un pian de concert, căutând cu înfrigurare un cântec pe care să-l interpreteze, în timp ce valurile se spărgeau undeva departe, în larg. Înainte să apuce să-și amintească o melodie, venise un val mare, care-i spălase picioarele. În vreme ce apa se retrăgea, erodând nisipul de sub picioarele lui, pianul se aplecase într-o parte și începuse să se scufunde. Giancarlo auzise o bufnitură puternică și, privind spre pian, o văzuse pe Patricia, îmbrăcată cu o rochie subțire de vară și zâmbind, cocoțată peste instrument, pe o placă de surfboard. „Hai-de, vino!” îi striga ea.

Exact în momentul acela ciudat se trezise. Acum, cu amintirea visului îndepărtându-se ca valurile ce se întorceau în larg, scoase picioarele de sub pătură și le puse pe podea. Cu încă un căscat, își trase halatul pe el și își vârî picioarele în papuci. Un pic năuc, pentru că nu se trezise cu totul, Giancarlo porni spre bucătărie și puse de cafea.

Așezat la masă, cu aroma energizantă plutind prin aer, își trecu o mână peste obrazul neras. Un număr de probleme de instalații și tot felul de reparații, îndelung neglijate, îi cereau atenție, iar Giancarlo își propusese să aloce începutul vacanței de vară rezolvării lor. Nu că ar fi fost prea priceput. Planul lui era să caute în Pagini Aurii un contractor care să se ocupe de toate aceste corvezi în locul lui.

Cu toate că făcea tot ce-i stătea în putință să se ocupe de nevoile pre-sante ale domiciliului său, Giancarlo se trezi că gândurile îi erau în mod inexorabil atrase de un pachet micuț, care stălea nedesfăcut pe masa din bucătărie. Sosise cu o zi în urmă, adus de niște prieteni întorși de curând din Italia. Indiferent unde anume se ducea în casă, îi simțea chemarea, și petrecu dimineața într-o stare de neatenție perpetuă. Pe la jumătatea zilei îi deveni limpede că încearcă să ignore inevitabilul, așa că se așază la masă și desfăcu pachetul.

Înăuntru, ascunsă cu grijă printre straturi de ambalaj, era o foarte familiară punguță din letru. Giancarlo o păstră o clipă în palmă, privind materialul moale și ușor zdrențuit, înainte de a deznode șnurul care o ținea închisă. Răsturnă punguța și în palmă îi alunecă ceasul de buzunar pe care știa că-l va găsi înăuntru. Își trecu degetele peste capacul lui de aur, apoi îl deschise și-i privi cadranul, pe care era desenată o pereche de tineri lângă un cal care bea apă dintr-un izvor. Cândva, când ceasul funcționa bine și putea fi întors, cânta o melodie atunci când bărbatul se apleca în fața femeii și calul băga botul în apă. O răsucire a cheii nu produse nici un astfel de rezultat, confirmându-i bănuiala că ceasul era tot stricat, așa cum era de mulți ani.

Giancarlo oftă adânc și puse ceasul înapoi pe masă. Se ridică și se duse la fereastră. Rămase acolo multă vreme, privind în depărtare fără să vadă nimic, cu gândurile traversând oceanul ce despărțea continentele. Când, în cele din urmă, își încheie meditațiile, se duse în birou și scoase din borsetă bucata de hârtie pe care era notat numărul de telefon. Ridică receptorul, formă și așteptă să se încheie mesajul de întâmpinare de pe robotul telefonic care-i răspunsese.

– Domnule Carter, spuse el când auzi semnalul sonor. Aici Giancarlo Rosa. Te sun ca să te întreb dacă te mai interesează lecțiile de italiană.

Ron și Dave, cei doi parteneri de la R&D Home Construction – și unici salariați – îl angajaseră pe Carter Quinn în ciuda lipsei sale de pricepe-

re în ale tâmplăriei, sau mai degrabă tocmai datorită ei. Ce le trebuia lor era un bărbat suficient de inteligent, cu două brațe puternice și o spinare sănătoasă, care să nu fugă de munca simplă și grea.

Construcțiile, descoperi Carter destul de rapid, însemnau muncă grea, care-ți frângea spinarea și-ți amorțea mintea, mai ales pentru cineva într-un post atât de modest ca al lui. Cererile de a muta cărămizi dintr-un loc în altul, de a duce cu roaba grămezi de pietriș sau de a face curat undeva păreau să nu se mai sfârșească. Carter muncea mai din greu și transpira mai mult într-o singură zi decât în tot restul vieții sale.

Cu toate acestea, în ciuda ărelor lungi și chinuitoare, Carter își vedea de treabă cu inima ușoară. Da, munca era grea și orele lungi, dar cel puțin era afară, la aer, sub soarele strălucitor. Era o muncă cinstită, fără complicații, care avea avantajele ei. În primul rând, Carter era sportiv, și îi făcea plăcere să fie parte a unei echipe care lucra pentru un scop comun, în cazul de față construirea unei case cu etaj. În al doilea rând, la sfârșitul zilei nu se putea pune întrebarea dacă a realizat sau nu ceva. Roadele muncii sale erau la vedere.

Telefonul primit de la profesorul Rosa în vinerea dinainte îi îmbunătățise dispoziția considerabil. Evident, îl sunase imediat. Rosa îi făcuse o ofertă simplă: urmau să se vadă luni, la profesor acasă, pentru un fel de test. Îi oferea lui Carter o singură șansă. Propunerea era mai mult decât acceptabilă pentru el, pentru că asta și cerea: o șansă.

La întoarcerea acasă după o astfel de zi de muncă, cineva într-o formă mai puțin bună s-ar fi prăbușit pe canapea. Carter dimpotrivă: o luă la fugă în sus pe scări, cu energie reînnoită. Se dezbracă și intră la duș; până să apuce apa să spele de pe el praful și murdăria zilei, oboseala era deja o amintire.

Întrevederea cu profesorul Rosa era fixată pentru ora 6, iar Carter știa că nu e cazul să întârzie. În doar câteva minute, era îmbrăcat și cobora în fugă scările, spre mașină.

Cu toate că mersese tot drumul cu geamurile mașinii coborâte, părul lui era încă umed când opri în fața casei de la adresa pe care i-o dăduse profesorul Rosa. Era, observă el, o casă mică și nepretențioasă. Pășind pe aleea de cărămidă care traversa gazonul îngrijit, Carter auzea din casă muzica unui pian. Ciudat de repetitivă, interpretarea era atât de precisă și de lipsită de greșeli, încât nu-și putea da seama cu certitudine dacă nu cumva ascultă o înregistrare. Orice ar fi fost, muzica se opri brusc atunci când

apăsă pe soneria de la intrare. Câteva momente mai târziu, ușa de la intrare se deschise.

– *Buona sera, signor Carter*, îl salută profesorul, făcându-i semn să intre.

Carter era extrem de dornic să facă impresie bună la prima lecție. Cu toate acestea, nu-și putu reține un zâmbet.

– E Quinn, îi aminti el lui Rosa. Carter Quinn.

– Ah, *scusami, signor Quinn*, Carter Quinn, replică profesorul, în ochi cu o sclipire care-i spunea tânărului că glumise, ca să destindă atmosfera. Plouă? întrebă el, făcând un semn către părul ud al lui Carter.

– Tocmai am ieșit de la duș, explică Carter.

– Bine, spuse Rosa. Să sperăm că asta înseamnă că ai venit la mine *la-bula raso*.

– Poftim? spuse Carter.

– O pagină albă, explică Rosa. E cel mai bun mod de a începe ceva nou.

Apoi îi făcu lui Carter semn să-l urmeze, și intrară în camera de zi.

Carter își lăsă privirea să cuprindă încăperea, observând cărțile, instrumentele muzicale și, bineînțeles, pianul. Se așeză pe fotoliul de lângă masa de cafea, remarcând în același timp două statueti. Una i se păru cunoscută, dar foarte vag. Era un bărbat tânăr, cu o praștie pe umăr; cealaltă era o femeie care cânta la harpă. Mai văzu diverse asemenea piese ici și colo prin cameră, precum și două tablouri, amândouă peisaje de la munte. În ochii lui Carter, încăperea avea aura unui mic muzeu, sau poate al camerei de lucru a unui filozof dintr-o epocă apusă.

– Sfânta Cecilia, spuse profesorul Rosa arătând din cap către statueta femeii cu harpa, în timp ce se instala pe canapeaua din fața lui Carter. Sfânta patroană a muzicii. Celălalt este, evident, David.

– Cred că am mai văzut statuia asta undeva, spuse Carter. Dar nu sunt sigur unde.

– Sunt sigur că ai văzut o imagine a ei pe undeva, spuse profesorul, cu o undă de mândrie în voce, în timp ce elibera un spațiu de pe masa din fața lor. Sau cel puțin *sper* că ai văzut. Influența Italiei și a italienilor se vede peste tot în lumea noastră. Artă, literatură, știință, arhitectură, muzică, politică, religie. Italienii sunt moștenitorii unei culturi bogate și frumoase, care a dat lumii oameni ca Giotto, da Vinci, Michelangelo, Dante, Boccaccio, Machiavelli, Galilei, Marconi, Fermi, Caruso, Fellini, Pavarotti, Sophia Loren. Și lista poate continua!

- Și eu care credeam că nu ne-au dat decât pizza, glumi Carter.

- Ha, nu râde, spuse Rosa, agitând un deget în direcția lui. Gândește-te numai, unde ar fi gastronomia lumii fără bucătăria italiană?

- Nu știu, chicoti Carter. Eu sunt mai degrabă genul carne-și-cartofi.

- Asta se va schimba când vei ajunge în Italia, îl asigură profesorul.

Dar să începem cu începutul. Dorința ta de a învăța limba.

Rosa se lăsă pe spătarul canapelei, privindu-l gânditor pe Carter.

- Spune-mi, rosti el în cele din urmă. Ai mai studiat vreodată o limbă străină?

- În liceu, spuse Carter. Am studiat spaniola câțiva ani.

- Înțeleg. Și cum a mers?

- Nu prea grozav, recunosc Carter.

- Bănuiesc că ai studiat-o memorând liste de cuvinte și repetând la infinit conjugarea verbelor.

- Ce altă cale mai există? întrebă Carter.

- A, o întrebare bună, spuse profesorul. Îți amintești pagina goală de care vorbeam mai devreme? Gândește-te la ea. Dacă vrei să înveți o limbă străină, trebuie să uiți tot ce ai învățat vreodată. Trebuie să devii din nou copil, cu mintea limpede a unui copil.

Rosa se aplecă spre el și bătu cu degetul în coperta unei cărți de pe masă.

- Și în felul acesta, când arăt spre asta și spun *libro*, vreau să gândești *libro*, nimic altceva, exact cum ar face un copil. Nu vreau să stai acolo spunându-ți „A, da, *libro* - trebuie să însemne carte”.

Arată spre scaun:

- *Sedia*.

Spre masă:

- *Tavola*.

Spre fereastră:

- *Finestra*. Trebuie să înveți din nou toate lucrurile astea. Trebuie să-mi dai voie să te îndrum, așa cum un părinte își îndrumă copilul. Înțelegi?

Carter înghiți în sec. Incursiunea lui în italiană se putea dovedi o întreprindere mai riguroasă decât își imaginase. O clipă se întrebă dacă se poate ridica la înălțimea sarcinii. La fel de rapid, se gândi la Elena și toate îndoiile i se risipiră. Trase aer adânc în piept și încuviință din cap.

- *Va bene*, spuse profesorul, dând solemn din cap. În acest caz, să începem, Carter Quinn.

Trecu o oră, încheind timpul alocat pentru examenul de admitere al lui Carter, și Giancarlo era cât se poate de pregătit să dea verdictul. Cu toate acestea, nu vorbi imediat, ci rămase gânditor, lovind cu capătul creionului în carnetul pe care luase notițe. Apoi se lăsă pe spate, cumpănind lucrurile în minte.

– Foarte interesant, spuse el în cele din urmă, aproape în șoaptă.

Carter se încovoie în fotoliu și colțurile gurii i se lăsă în jos, cu o expresie de dezamăgire.

– Chiar așa de rău? spuse el, trist.

Giancarlo râse și aruncă creionul pe masă.

– O, nu, scutură el din cap. Nu e deloc rău. De fapt, te-ai descurcat foarte bine – mai bine decât era de așteptat.

„Mai bine decât era de așteptat“ nu era nici pe departe suficient. Giancarlo începuse, așa cum o făcea întotdeauna cu un nou elev, făcând un semn spre propria ureche și spunând „*Ascolta!*“ (ascultă). Fără să scoată nici un cuvânt în engleză, începuse să arate spre diverse obiecte din cameră. *Libro, tavola, quadro, porta, penna, carta*. Le numise din nou, de data aceasta spunându-i lui Carter „*Ripeta!*“ și făcându-i semn să repete ceea ce auzise. Pe măsură ce lecția progresa, introdusese treptat articolele hotărât și nehotărât, ca să vadă dacă Carter înțelege diferența dintre *il libro* și *un libro* (cartea și o carte). O făcuse fără nici un efort, permițându-i profesorului să continue cu pronumele demonstrative, *questa* (aceasta) și *quella* (aceea). Nu după multă vreme, Giancarlo, arătând spre un obiect, ajunsese să întrebe ce este în italiană, iar Carter să îi răspundă corespunzător.

Cei doi trecuseră în viteză prin lecția introductivă. Pronunția lui Carter nu era perfectă, dar dădea dovadă de o memorie remarcabilă. Poate că Giancarlo ar fi folosit un alt cuvânt, dar recunoscuse de la bun început o anumită calitate, o abilitate înăscută. Era educabil.

– Mai bine decât era de așteptat, spuse Carter, brusc încântat. Asta e de bine, nu? Vreau să spun, îmi dați voie să mai vin, nu?

Giancarlo medită o clipă asupra întrebării, înainte de a spune:

– Asta depinde de tine. Da, cu certitudine pari capabil să înveți, dar asta nu înseamnă totul. Ești hotărât să o faci? Ai suficientă disciplină? Să înveți o limbă străină într-un timp atât de scurt îți va cere la fel de mult efort ca un sport.

Carter se aplecă înainte și-l privi drept în ochi.

– Spuneți-mi ce am de făcut.

– Ce ai de făcut, spuse Giancarlo, este să mănânci, să bei și să dormi în limba italiană. O lecție pe săptămână nu e de ajuns. Recomand cel puțin trei.

– S-a făcut, spuse Carter. Deci, ce urmează?

– Revii miercuri, spuse Giancarlo. Și atunci începem.

CAPITOLUL 3

Carter își îngropă degetele de la picioare în nisip și privi oceanul. Era o duminică leneșă și caldă, și era așezat pe plaja Narragansett. La vremea aceea din iunie, apa era încă destul de rece. Când și când, câte un curajos o lua la goană pe nisip și se arunca în valurile reci. Cei mai mulți ieșeau la suprafață cu ochii mari și gurile căscate din cauza șocului și se retrăgeau în grabă spre căldura prosoapelor uscate. Cu excepția copiilor, care păreau să se simtă bine în apa mică de la mal, în ciuda temperaturii, numai surferii în costume de neopren rămâneau mai multă vreme în valuri.

Carter trase aer adânc în piept și oftă mulțumit. Îi plăcea la plajă. Aerul mirosind a sare de mare, mugetul valurilor și nisipul cald la picioare. Îi plăcea să urmărească ambarcațiunile venind și plecând. Și, desigur, privirea îi era atrasă invariabil de femei, de felul în care se mișcau pe nisip, se întindeau pe cearceafuri, de pielea lor lucind de loțiuni de plajă, de fețele lor întoarse către soare pentru a-i absorbi căldura. Privindu-le, se gândi la Elena și se întrebă dacă nu cumva și ea, dincolo de întinderea uriașă a oceanului, e pe o plajă, bucurându-se de același soare strălucitor. Apoi își dădu seama că Italia era cu șase ore înaintea Statelor Unite. Ziua ei se apropia de sfârșit. Carter și-o imaginea trăgându-și fusta peste costumul de baie și plecând, desculță, în timp ce soarele cobora spre orizont. Imaginea îi provocă un zâmbet.

Gândul la Elena îi aminti de prima săptămână de lecții de italiană. Lucrurile nu merseseră chiar așa cum anticipase. Carter nu știa aproape nimic despre Italia, dar cuvântul îi aducea în minte imagini cu gondole lunecând pe ape, sub cerul luminat de lună. Și, desigur, iubirea. Însă Giancarlo Rosa îi zdrobi repede orice speranță că totul va fi numai un voiaj de plăcere.

În acea miercuri, Carter sosise cu câteva minute întârziere la prima lui lecție oficială, după o zi lungă și grea de muncă pe șantier. Era obosit și flămând, dar încântat. Rosa îl salutase destul de cordial și-l poștise în camera de zi.

Și începuse lecția.

Petrecuseră câteva minute la început trecând în revistă cuvintele și frazele pe care Carter le învățase cu două zile înainte. Destul de rapid, Rosa mersese mai departe, introducând cuvinte noi, numele altor obiecte din cameră, și mai ales verbele *essere* (a fi) și *avere* (a avea). Carter se concentra din toate puterile și avansase constant – până când ajunsese la pronumele personale. Înțelesese cu ușurință *io* (eu) și *tu* (tu), dar, dintr-un motiv oarecare, persoana a treia îl încurcase. De sub măsuta de cafea, Rosa scoșese o pagină cu desene. Într-unul din ele erau copii care așteptau autobuzul școlar; într-altul un bărbat și o femeie care stăteau într-o cafenea; un al treilea, un polițist care dirija circulația. Rosa arăta întruna la bărbați și la băieți, spunând „*lui*” și iarăși „*lui*”. Carter se întreba „Cine e Louie, care din ei e Louie?” În cele din urmă, clătinase din cap și întrebase:

– *Chi è Louie?* (Cine e Louie?)

Rosa, desigur, înțelesese *Chi è lui?* și continuase să arate spre diversele desene, spunând în italiană „El e polițist; el e soțul; el e copil”. Carter continua să nu înțeleagă, și profesorul devenise vizibil agitat. Următoarele câteva minute le petrecuseră încurcând *lui* cu *Louie*, ca în celebrul dialog dintre Abbott și Costello. Apoi, pe neașteptate, expresia lui Rosa se schimbă într-una de uimire, dându-și seama care era problema. Zâmbise și, renunțând la metoda obișnuită, îi explicase lui Carter în engleză că *lui* înseamnă *el*, nu Louie, și astfel deblocase situația.

Orgoliul lui Carter nu era de obicei ușor de rănit, dar de data aceasta se înroșise la față atunci când în fine înțelesese.

– Nu. Nu trebuie să-ți fie jenă! îl admonestase Rosa. Cea mai mare greșală pe care o poți face, mai ales când încerci să înveți o limbă străină, este să te temi de greșeli. De fapt, o să vezi că oamenilor li se pare minunat să vadă un străin care face un efort sincer pentru a le vorbi pe limba lor, și din când în când se mai poticnește. Mai ales italienii te vor îndrăgi pentru asta.

Cuvintele lui Rosa îi stimulasera încrederea în sine. Acum însă, amintindu-și incidentul, Carter simți că roșește din nou. Nu era un perfecționist, dar era foarte competitiv atunci când era vorba de un lucru în care se

angaja. Împunsătura amintirii era de ajuns ca să-l stimuleze să studieze și mai mult, pentru a se asigura că nu se mai repetă. Cu acestea în minte, întinse mâna spre reportofon, ca să asculte următoarea înregistrare din seria celor pe care i le împrumutase Rosa.

Giancarlo era așezat la masa din bucătărie, reflectând la chestiune. Adevărul era că pur și simplu nu știa ce să zică de noul său elev. Sigur, Carter nu era primul elev extrem de motivat de care dăduse, și cu certitudine nu era singurul care studia italiana cu entuziasm și devotament. Ceea ce-l intriga în privința lui era rapiditatea cu care părea să învețe. În prima săptămână de lecții acoperise mai mult decât reușea cu alți studenți într-o lună. Era uluitor. Zburau de la o lecție la alta și numai rareori era nevoie să repete ceva. Evident, Carter era dăruit cu o ureche excelentă pentru limbile străine.

Ironia era că tânărul nu părea să-și dea seama că are acest dar – iar Giancarlo nu era înclinat să-l informeze. Carter avea un fel de modestie sinceră în felul în care aborda lecțiile, ceea ce profesorului i se părea foarte util. Tânărul venea la fiecare lecție bine pregătit și dornic să învețe. Giancarlo nu avea de unde să știe acest lucru, dar exact de aceste trăsături dădea Carter dovadă și în viața sportivă. Așa cum antrenorii îl învățaseră să-și forțeze limitele trupului pentru a-și atinge potențialul maxim, la fel Giancarlo îl învăța să-și forțeze mintea. Iar lui Carter nu-i displăcea să fie îmboldit până la limită. Era rezistent.

Tocmai datorită acestei rezistențe, Giancarlo adoptase o abordare mai severă și mai puțin indulgentă decât ar fi avut pentru un alt elev. Îl presa și-l îmboldea, cerând concentrare totală. O lăsa mai moale numai atunci când dădea de vreun obstacol (cum fusese incidentul cu *lui*). Pentru a nu-l face să-și piardă curajul, îi oferea suficiente laude cât să-i stimuleze încrederea în sine, dar să nu-l facă să devină încrezut. Până la momentul respectiv, rezultatele fuseseră uimitoare. Dar, se întreba el, cât de departe îl putea împinge?

Giancarlo se ridică de la masă și trecu în camera de zi. Era puțin trecut de ora 6, și Carter nu sosise încă. Acest lucru îl irita într-o măsură, nu pentru că ar fi fost el însuși excesiv de punctual, ci mai mult pentru că era foarte dornic să înceapă. În ciuda temerilor sale inițiale, îi făceau mare plăcere lecțiile. Nu după multă vreme, se auzi în fine soneria de la ușă. Când deschise, găsi în prag un Carter foarte spăsit, cu o pungă de hârtie în mână.

– *Mi dispiace il ritardo, Professore*, spuse Carter, exprimându-și regretul pentru întârziere.

Ridică punga ca să i-o arate, înainte de a adăuga, ca explicație:

– *Ma ho molto fame*. Mi-e foarte foame, așa că a trebuit să mă opresc să iau ceva.

Giancarlo se supără pe el însuși auzind. Ar fi trebuit să-și dea seama de la bun început că tânărul venea la lecții imediat după muncă, obosit și înfometat, și nu avea nici o clipă pentru masă. Prea mulți ani de trai solitar îi erodaseră talentele sociale.

– *Entra, entra*, replică Giancarlo. Așază-te, și îți aduc ceva de băut la masă.

Când se întoarse din bucătărie cu o carafă de apă și un pahar, Giancarlo îl găsi pe Carter în picioare în fața pianului, uitându-se la partitură.

– „Sonata în re, de Giancarlo Rosa“, citi el cu voce tare, foarte impresionat. Nu știam că și compuneți muzică. Sigur, e logic – pentru că sunteți profesor de muzică.

– Nu mai compun, spuse Giancarlo distant, așezându-se la masa de cafea.

Îi făcu semn să stea jos și întinse mâna după carafă. Umplu paharul și i-l așază la îndemână.

– Ce ți-ai adus de mâncare?

– Un burger și cartofi prăjiți, spuse Carter.

Băgă mâna în pungă și începu să despacheteze hamburgerul. Din chi-flă ieșeau fâșii de salată verde cam uscată și zemuia un fel de sos.

Giancarlo privea îngrozit.

Înainte de a mușca din hamburger, Carter făcu o pauză.

– S-a întâmplat ceva? întrebă.

– Nu, spuse Giancarlo. Ba, de fapt, da. Dar nu e vina ta. Numai că-mi dau seama că trebuie să te învăț ceva mai mult despre cultura italiană, nu numai limba.

– Cum ar fi? întrebă Carter, sincer curios.

– Păi, nu ți-ar strica ceva despre mâncare, replică profesorul. Vezi tu, există lucruri care se pot mânca, și lucruri care nu se pot mânca decât dacă e vorba de supraviețuire. Și apoi, mai sunt și lucruri care nu se pot mânca nici dacă mori de foame.

– Bine, chicotii Carter, mușcând din burger. Am înțeles mesajul. Dacă asta v-ar face să vă simțiți mai bine, aș putea arunca restul la gunoi.

– Nu e nevoie, îi spuse Giancarlo. Hai să zicem că de data asta o să suport.

Pe Carter îl dureau capul.

Fusese încă o zi lungă și fierbinte la R&D Home Construction, și se simțea ca o cârpă stoarsă. Cu geamurile mașinii coborâte complet, ca să lase briza să intre, conduse până acasă ascultând cea mai recentă înregistrare pe care i-o dăduse profesorul Rosa. Pe drum, hotărî să oprească la un magazin de închiriat filme, ca să ia un film italian. Intenționa să-l urmărească în seara aceea, după un antrenament scurt la sală. În vreme ce reflecta la itinerarul serii, își dădu seama de ce-l dureau capul. Nu erau de vină numai căldura și munca fizică, ci și energia mentală pe care o cheltuia ca să învețe italiana. Îi făcea o plăcere imensă, dar începea să se simtă ca pe vremurile când juca fotbal, în sesiunile duble dinaintea sezonului – iar Giancarlo Rosa era la fel de dur cu el pe cât fusese cel mai dur dintre antrenorii cu care lucrase.

Cu toate că se străduia să țină pasul cu înregistrarea în italiană, gândurile îi fugeau la Elena. Așa cum făcea deseori, încercă să revadă în minte scurta lor întâlnire de pe terenul de rugby. Disecă fiecare secundă pe care și-o putea aminti, fiecare vorbă pe care o schimbaseră. Ca de fiecare dată, în cele din urmă se trezi gândindu-se numai la forma minunată a feței ei, la zâmbetul ei, la părul ei, la culoarea de nedescris a ochilor ei. În cele din urmă, toate acestea îi spuneau tot ce avea nevoie să afle.

Când ajunsese în apropierea casei, Carter o zări pe Sheila Mahoney ieșind din casă și îndreptându-se către cutia de scrisori. Era foarte drăguță, într-o fustă și o bluză foarte conservatoare, și probabil abia se întorsese de la muncă.

Îi aruncă lui Carter un zâmbet și îi făcu semn cu mâna când acesta opri mașina pe aleea din fața casei.

– Bună, Sheila, spuse el, întorcându-i zâmbetul. Cum îți merge?

– Nu mă plâng, răspunse ea.

Luă o scrisoare din cutie, închise cutia și traversă curtea către el. Se opri la marginea proprietății, uitându-se la cât de murdar și prăfuit era.

– O zi lungă la serviciu, scumpule? întrebă ea, fluturând din gene cu prelăcută dulceață.

– Toate mi se par cam lungi în ultima vreme, râse Carter. Nu că m-aș plânge. Cel puțin sunt plătit.

– Să înțeleg că încă-ți mai ispășești pedeapsa la locul de muncă?

– O, da, ridică el din umeri. Dar nu e chiar așa de rău în construcții. Merge, pentru o vară. Tu?

- La bancă, ridică și ea din umeri. E plicticos, dar, cum spuneai și tu, merge pentru o vară.

Făcu o pauză și-i aruncă una din privirile acelea ale ei.

- Tot mai intenționezi să te duci în Italia în septembrie?

- Țasta e planul, dădu Carter din cap. De-asta iau lecții de italiană, spuse el, arătându-i caseta în limba italiană.

- Casete cu limbi străine! râse Sheila, brusc. Asta e explicația.

- Explicația pentru ce?

- Explicația pentru faptul că uneori, noaptea, mai ales dacă e foarte târziu și foarte liniște, te aud umblând prin casă, vorbind singur - dar n-am putut niciodată să înțeleg ce spui.

- Îmi pare foarte rău. Chiar așa de tare vorbesc?

- Nu-ți face griji, îl liniști ea. Acum, că știu ce faci, e chiar simpatic. Deși începusem să-mi fac griji că devii schizoid.

- Nu, sunt încă relativ zdravăn la cap, o asigură el. Și promit să păstrez liniștea astă-seară. Mai târziu o să mă așez pe canapea și o să mă uit la un film italian pe care l-am închiriat. Profesorul meu spune că asta o să mă ajute să învăț limba.

- Are dreptate, dădu Sheila din cap. Ce ai închiriat?

Carter îi arată carcasa DVD-ului.

- Hmm, *Satyricon*, citi ea. Îți plac filmele lui Fellini?

- Habar n-am, râse Carter. Am luat pur și simplu primul film italianesc pe care l-am găsit. De ce, l-ai văzut?

- Pe ăsta, și alte câteva din filmele lui, spuse ea.

- Și cum sunt?

- Sunt... felliniene, replică ea, după ce căută cuvântul potrivit.

Apoi, în ciuda expresiei de pe chipul ei, care exprima o certă lipsă de convingere, adăugă:

- S-ar putea să-ți placă - poate.

- Nu strică să încerc, nu? spuse Carter.

- Bănuiesc că nu, spuse ea.

Apoi se încrunță și făcu un semn din cap către casa lui:

- Iar acum du-te acasă și fă un duș, îi spuse, pentru că puți groaznic.

- Scuze, râse Carter. Promit să fac un duș, dar mai întâi trebuie să mă duc la sală, așa că nu are sens să-l fac acum.

- În cazul ăsta, nu vin să văd filmul cu tine în seara asta, spuse ea, flu-turând încă o dată din gene.

Remarca îl luă prin surprindere, pentru că nu-și amintea să o fi invitat să vadă filmul cu el.

– Poate altă dată, se trezi spunând.

– Poate, răspunse ea.

Carter zâmbi și-și luă rămas-bun. Apoi se grăbi să intre în casă și să se schimbe pentru sală, surprins să constate că, brusc, nu-l mai durea capul.

Timp de aproape o săptămână, peste regiune se așternu un lînțoliu cenușiu și trist, cu ploi care soseau în valuri intermitente, uneori ca o burniță, alteori turnând cu găleata. Vremea uscată, plăcut de caldă, a lui iunie rămase doar o amintire. Locuitorii din New England, desigur, nu erau deloc surprinși. Natura era o doamnă capricioasă și făcea lucrurile cum avea chef.

În ciuda vremii răcoroase și umede, Carter simțea pe frunte un film de transpirație. *Il professore* pocnea din bici. Era miercuri, prima săptămână din iulie. Nu aveau lecție vinerea care urma, pentru că pica pe 4 iulie, așa că profesorul părea să vrea să recapituleze tot ce-i predase lui Carter încă din prima zi de lecții. Zilele săptămânii, lunile anului, orele zilei, ce trebuia să spună și să facă la restaurant, la bancă, cum să ceară îndrumări, numerele, un șir fără sfârșit de substantive, verbe și adjective pe care le învățase.

Absolut toate.

– *Ripeta!* îi ordona Giancarlo. *Pensa!* îi cerea, implorându-l pe Carter să gândească.

Și iar, și iar, Giancarlo verificând toată materia pe care o studiaseră, și Carter străduindu-se să țină pasul, cercetându-și fiecare bucățică de creier pentru a găsi cuvintele potrivite.

Nu trecuse decât vreo lună de când începuse lecțiile de italiană, dar muncise din greu și învățase – cel puțin așa credea – foarte multe. Cu toate acestea, era curios să aștepte cum stătea în comparație cu alți elevi pe care-i avusese profesorul.

– *Faccio progresso?* întrebă el în cele din urmă, cu o voce nesigură, vrând să știe dacă avansa.

– *Enorme!* exclamă Giancarlo, ridicând mâinile, într-un rar gest de entuziasm, menit să-i comunice lui Carter că pașii făcuți în studiu erau uriași.

Era prima oară când îl vedea pe *il professore* atât de animat.

– Da, te descurci extrem de bine, adăugă profesorul în engleză. Un început foarte bun.

Surprins, și oarecum jenat de o asemenea izbucnire de entuziasm, Carter nu știa cum să răspundă, nici în italiană, nici în engleză.

- Nu e mare lucru, spuse el în cele din urmă, cu modestie. E ușor, cu un profesor bun.

- *Grazie*, spuse Giancarlo, acceptând complimentul cu o aplecare din cap.

Apoi îi făcu semn cu degetul:

- Dar nu deveni excesiv de încrezător, îl avertiză. Mai ai drum lung de făcut.

Acestea fiind spuse, profesorul trase aer adânc în piept, îl expiră și-și frecă gânditor bărbia. Carter ajunsese să recunoască acest gest drept un semn că i se pregătea un nou cuvânt sau un nou concept. Trase și el aer în piept și se pregăti. Spre surprinderea sa, Giancarlo se ridică brusc de la masă.

- E timpul să luăm o mică pauză, *prendere un piccolo intervallo*. Capito? întrebă el.

Carter încuviință din cap că a înțeles.

- *Tu prendi un caffè?* îl întrebă Giancarlo.

- *Sì, per piacere*, replică Carter.

Câteva minute mai târziu, Giancarlo se întoarse de la bucătărie cu două cești cu cafea aburinde. Puse ceștile pe masă, împinse una dintre ele către Carter, și se întoarse în bucătărie. Reveni cu o farfurie pe care erau câțiva *biscotti*.

- *Assaggia*, îi spuse el lui Carter, făcând semn spre farfurie. Îi poți înmuia în cafea, dacă dorești. Cafeaua aceasta, evident, e puțin mai slabă decât ai primi în Italia, dar merge.

În timp ce Carter încerca *biscotti*, Giancarlo scoase o hartă, pe care o despătură și o întinse pe masă.

- *La carta dell'Italia*, anunță el. Harta Italiei. E bine să știi mai mult decât limba, atunci când vizitezi un loc nou, așa că mi-am spus că o lecție de geografie ți-ar fi de folos.

- Da, mi-ar fi, spuse Carter, foarte interesat.

Lăsă ceașca din mână și se apropie, ca să vadă mai bine.

- Începem aici, la Roma, spuse Giancarlo, lovind cu creionul în hartă.

Cu Carter urmărindu-l atent, arătă către Milano, Veneția, Neapole și alte orașe importante. Italia, explică el, era împărțită în regiuni, oarecum similare statelor americane. Mâna care i se plimba pe hartă se oprea ici și colo pentru a scoate în evidență vreun loc de interes istoric.

Carter era foarte atent, dar în timp ce *il professore* îi dădea înainte, se trezi gândindu-se la Elena. Când Giancarlo făcu în fine o pauză, Carter nu se putu abține și puse întrebarea care-i stătea pe limbă.

– Roccasale? întrebă el. Unde e?

Giancarlo plesni din limbă și clătină din cap.

– *Sempre la donna*, pufni el. Tot femeia.

– Scuze, *professore*, ridică Carter din umeri. Dar chiar am nevoie să știu.

– Așa mă gândeam și eu, replică Giancarlo.

Se aplecă deasupra mesei și puse vârful creionului pe hartă.

– Mai întâi găsim Pescara, aici pe coasta Adriaticii. Vezi? Apoi mergi spre interiorul țării, către munți.

Giancarlo deplasă vârful creionului până când se opri deasupra unui punct marcat ROCCASALE.

– Deci acolo e, spuse Carter, fără să-și dea seama că zâmbește larg. Ați fost vreodată acolo? își întrebă el profesorul.

– O, da, am fost acolo, spuse Giancarlo simplu.

– Spuneți-mi, cum e?

Giancarlo ridică bărbia și dădu din umeri.

– Un orașel tipic pentru zona aceea. Are o piață frumoasă, dacă-mi amintesc bine. În depărtare se văd munții. Pe vremuri, avea unul sau două cluburi de noapte. Când eram tânăr, am fost acolo de câteva ori cu prietenii.

– Serios? spuse Carter, surprins. Unde ați copilărit?

– Aici, într-un loc numit Castellalto, replică Giancarlo, ciocnind cu creionul pe hartă, ceva mai la vest, spre centrul provinciei Abruzzo. E un loc micuț, o *frazione*, prea mic pentru a figura pe hartă.

– Hei, nu e deloc departe! exclamă Carter.

– Ei, e doar un deget pe hartă, dar crede-mă, e mai departe decât pare, îl asigură Giancarlo. Din Roccasale se văd munții. În Castellalto, chiar ești la munte. E adevăratul Abruzzo.

Profesorul vorbea despre pământul natal cu un oarecare aer de mister, care-i trezi curiozitatea lui Carter.

– Cum e regiunea Abruzzo? întrebă el, sperând să-l facă să vorbească.

Giancarlo se lăsă pe spate și privi în gol, pe lângă Carter.

– Sălbatică, spuse el, cu o voce ca din depărtări. Sălbatică și frumoasă, și primitoare în multe feluri. Dar și dură. Romanilor le-au trebuit o sută de ani și trei războaie ca s-o poată controla.

Giancarlo se opri o clipă, continuând să privească în depărtări, înainte de a-și lua seama.

- După cum vezi, reluă el, se învecinează cu Marea Adriatică. Foarte multe plaje frumoase. Dar cea mai mare parte din Abruzzo e muntoasă. Munți înalți, crestați, unii chiar și de peste trei mii de metri altitudine, cum e Gran Sasso. Mi-am petrecut mare parte din tinerețe cățărându-mă și explorând munții din jurul orașelului meu natal. Pe vremea aceea îmi plăcea să fac ascensiuni.

- Și mie-mi place, se entuziasmă Carter. Când eram la Cercetași, mergeam tot timpul în New Hampshire și urcam pe White Mountains. Era grozav.

- Atunci îți vor plăcea munții din Abruzzo.

- Ce v-a făcut să vă mutați în America?

Era o întrebare nevinovată, una la care Carter nici nu așteptase vreun răspuns serios, dar care, dintr-un motiv oarecare, păru să-l descumpănească pe Giancarlo, care brusc se întunecă.

- O, au fost mai multe motive, bănuiesc, spuse el, evaziv. Oamenii de aici iau drept de la sine înțelese multe lucruri, oportunități care în alte țări nu există, mai ales în satele îndepărtate din munții Italiei.

- Cum ar fi? insistă Carter, sincer interesat.

Giancarlo tuși ca să-și dreagă vocea.

- Diverse lucruri, replică el, vag. Eu eram muzician, compozitor, vezi tu. Intelctual și cultural, mă simțeam atras de America.

- Intelctual și cultural? spuse Carter.

- Da.

Carter se lăsă pe spate și-și încrucișă brațele. Își privi profesorul cu scepticism, înainte de a zâmbi șugubăț.

- OK, spuse el, glumeț. Spuneți-mi, cum o chema?

- Poștim? spuse Giancarlo.

Carter pur și simplu nu putea scăpa ocazia de a-și împunge jucăuș mentorul.

- Păi, să vedem... Ce mi-ați spus cândva? spuse el, luându-și un aer comic-autoritar. Ce-l face pe un bărbat să prindă rădăcini într-un loc sau, la fel de ușor, îl deșrădăcinează într-o clipă? Hmmm? Ce-l face să vină și să plece? Prietene, că e de bine sau de rău, dar *întotdeauna* e vorba de o femeie. Deci spuneți-mi, *Professore*, cum o chema?

Carter spusese totul în glumă, și se așteptase ca și Giancarlo s-o ia la

fel. Greșise cu totul. Profesorul îl fixa cu o privire împietrită, năucitoare. Brusc, luă harta și începu s-o împăturească, în tăcerea de gheață care se lăsase asupra încăperii.

Carter nu avea nevoie să i se spună că lecția de geografie a zilei se încheiase. Rămase așezat, în tăcere, întrebându-se dacă nu cumva, făcând gluma aceea prietenească, nu depășise cumva limitele și păruse lipsit de respect. Cu siguranță, nu așa ceva intenționase.

– *Ăăă, mi displace...* începu el să spună, ca scuză.

– *Niente*, i-o tăie Giancarlo, scurt.

Făcu o pauză. Păru să se îmbuneze ușor, puse harta deoparte și adăugă:

– N-a fost nimic. Să ne întoarcem la treabă.

Și astfel, lecția de italiană continuă, dar fără urmă din entuziasmul anterior, nici din partea profesorului, nici dintr-a elevului. Când veni timpul de plecare, Carter își luă haina și porni spre ușă.

– Deci, ne vedem săptămâna viitoare? întrebă el, nesigur, pentru că brusc nu mai știa.

– Da, desigur, spuse Giancarlo, scurt. Luni după-amiază. Să fii pregătit.

– Hei, am fost la Cercetași, îi aminti Carter, zâmbind. Sunt întotdeauna pregătit.

Sperase că puțin umor ar putea ridica norul întunecat care se așternuse în mod inexplicabil pe fața profesorului său, dar nu obținu rezultatul dorit. Neștiind ce altceva să spună, își puse haina pe el, îi ură lui Giancarlo un 4 iulie plăcut și plecă, uluit de turnura luată de evenimente.

Două zile mai încolo, trezindu-se mai târziu decât intenționase, Carter trase pe el o pereche de pantaloni scurți și pantofi de sport și ieși grăbit din casă. Era o dimineață călduroasă și lipicioasă, și intenționa să apuce să alerge înainte de a se încălzi și mai rău. Trecând în alergare ușoară pe lângă casele din vecini, toate decorate în roșu-alb-albastru, observă cu plăcere că cerul înnorat se limpezise în fine și soarele risipea rapid pâcla dimineții. Avea să fie o zi toridă. Carter respiră adânc și grăbi pasul.

O jumătate de oră mai târziu, după ce dăduse colțul în capătul străzii, sprintă spre casă și se opri la începutul aleii. Se aplecă pentru a-și trage sufletul, transpirând prin fiecare por.

– Ai câștigat la mustață! auzi el o voce din apropiere.

Carter se îndreptă de spate și o văzu pe Sheila Mahoney pe treapta cea mai de sus a verandei, ridicată pe vârfuri, cu brațele deasupra capului, în-

cercând să înfigă bățul unui steag în suportul montat la înălțime. Nu era suficient de înaltă, și îi era destul de greu.

Carter se grăbi s-o ajute.

- Dă-mi mie voie, se oferi el.

Luă bățul din mâinile ei, îl instalează cu ușurință în suport și despătură drapelul american.

- Așa, cum ți se pare? întrebă, admirându-și isprava.

Își șterse cu brațul sudoarea din ochi și se întoarse pe călcâie. Abia atunci o văzu cu adevărat pe Sheila. Îmbrăcată cu pantaloni scurți și cu sutienul unui costum de baie, cu părul castaniu curgându-i pe umeri, slătea și se uita la el într-un fel care îl neliniștea. Și mai jenantă era certitudinea lui că Sheila știa acest lucru la fel de bine ca el.

- Mulțumesc, spuse ea.

- Nici o problemă, spuse Carter. Pari să te pregătești pentru plajă, spuse el, străduindu-se din greu să nu se holbeze la silueta ei suplă.

- Nu, spuse Sheila, potrivit-și cu nonșalanță o bretea a sutienului. Mă duc în curtea din spate să prind câteva raze de soare. Iar mai târziu mă duc la un grătar. Tu?

- Mă îndrept spre casa părinților mei, ridică el din umeri. Fac obișnuitul grătar.

- Pare plăcut.

- Mda, cred că ar trebui să plec, spuse el, după un moment de ezitare. Petrecere frumoasă, Sheila.

- Și ție, spuse ea.

Carter începu să coboare treptele.

- Hei, apropo, cum ți s-a părut *Satyricon*? întrebă Sheila, până să se îndepărteze Carter prea mult.

El se întoarse și-i aruncă un zâmbet jalnic.

- A fost... cum i-ai spus tu? Fellinian, replică el, dându-și ochii peste cap. Acum știu de ce li se spune filme străine.

Sheila râse.

- Data viitoare întreabă-mă mai întâi pe mine. O să-ți recomand ceva care o să-ți placă mai mult.

Carter nu răspunse, ci doar zâmbi și dădu din cap în semn de rămas-bun.

Întră în casă și urcă la etaj. Fereastra de la baie îi oferea cea mai bună perspectivă asupra curții din spate a familiei Mahoney.

Un arțar îi ascundea parțial vederea, dar Carter o zări pe Sheila arun-

cându-și pantofii din picioare și dându-și jos pantalonii scurți pe care-i purta peste costumul de baie. Se așeză pe marginea șezlongului, deschise o sticlă de loțiune de plajă și-și turnă crema în palme. Cu mișcări prelungi și deliberate, își întinse loțiunea pe brațe și picioare. Apoi, cu totul enervant, aruncă sticla de loțiune, întoarse șezlongul în direcția opusă și-i ridică spătarul. Tot ce mai putea Carter să vadă acum erau creștetul capului ei și vârfurile degetelor de la picioare. Dezamăgit, oftă, dădu să se îndrepte de șale și, făcând aceasta, dădu cu capul de marginea ferestrei.

Puțin mai târziu, un Carter foarte enervat se dezbracă și rămase în fața oglinzii, masându-și locul dureros al loviturii, pe ceafă. Gândurile i se îndreptară spre Elena, și capul începu să-l doară și mai tare.

- Exact ce meriți, mormăi el.

Apoi trase perdeaua de la duș și dădu drumul la apa rece.

În seara zilei de 4 iulie, Giancarlo stătea la masă în bucătăria sa, rume-gându-și gândurile. Pe fereastră intra o adiere călduță și din depărtare se auzea sunetul artificilor. Giancarlo se apropie de fereastră și ascultă un moment, încercând să-și dea seama dincotro venea, dar sunetul încetase.

Gândurile îi alunecară, capricioase, către ultima lecție de italiană cu Carter. Își regreta foarte mult purtarea îngrozitoare din după-amiaza aceea. Era de neiertat. Știuse foarte bine că băiatul glumește. De ce reacționase așa? Nu ar fi fost surprins ca reacția lui Carter să fie renunțarea la lecții. Întristat de acest gând, întinse mâna după punguța cu ceasul de aur, care stătea în mijlocul mesei. Lăsă ceasul să-i alunece în palmă și rămase așa o vreme, întorcându-l între degete iar și iar, cu gândurile, ca întotdeauna, purtându-l către un alt timp și spațiu, și aducându-l în cele din urmă înapoi în prezentul de neocolit.

Oftă.

- Numele ei, murmură el, punând ceasul înapoi în punguță, era Antonella.

CAPITOLUL 4

Când ajunse acasă la Giancarlo pentru următoarea lecție, Carter fu ușurat să-l găsească pe profesor mult mai bine dispus decât îl lăsase ultima oară.

– *Buona sera, Signor Quinn*, spuse Giancarlo, invitându-l înăuntru. *Entra!*

– *Buona sera, Professore*, răspunse Carter.

Întră și porni pe coridor, către camera de zi, unde se țineau de obicei lecțiile.

– *No, aspetta*, spuse Giancarlo, oprindu-l.

Îi făcu semn lui Carter să-l urmeze, și-l conduse de-a curmezișul casei, dincolo de bucătărie, pe veranda din spate. Aceasta era mobilată simplu, cu o sofa de rattan și două scaune în jurul unei măsuțe scunde pe care se aflau o carafă cu apă de la gheață, două pahare și o lărfurie cu grisine.

– *Fa un po' più fresco qui*, explică Giancarlo, făcându-i semn să se așeze.

E puțin mai răcoare aici decât înăuntru.

– Îmi convine, spuse Carter.

Se așeză la masă, privind carafa cu apă.

– *Prendi*, spuse Giancarlo, invitându-l să se servească.

– *Grazie*, replică Carter.

Turnă un pahar și-l împinse către Giancarlo înainte de a umple unul și pentru el. Bău cu sete și oftă ușurat.

– Căldură mare la muncă, bănuiesc, spuse Giancarlo.

– O, da, râse Carter. Biroul meu nu are aer condiționat.

– Ei, aer condiționat, pufni Giancarlo cu un gest disprețuitor din mână.

Poate o fi bun pentru bolnavi și pentru cei foarte bătrâni, dar pentru o persoană sănătoasă cel mai bine e să-și lase corpul să se adapteze la vreme. Trecherile astea de la cald la rece și de la rece la cald nu fac bine.

– Probabil că aveți dreptate, ridică din umeri Carter.

Giancarlo întinse mâna spre paharul cu apă și bău o înghițitură.

– Sper că ai avut un 4 iulie plăcut, spuse el.

– Nu prea rău, răspunse Carter. Am făcut tradiționalul grătar la părinții mei acasă, pe plajă. În rest, m-am odihnit.

Carter era puțin crispat, pentru că se aștepta ca profesorul să îl întrebe dacă a studiat ceva în ultimele cinci zile. Nu se putea împiedica să se simtă ca un băiețel de școală care a venit cu carnetul de note la semnat, și are o notă mică în el.

– E bine, spuse Giancarlo în loc de asta. În acest caz, ar trebui să ai mintea odihnită.

Puse mâna pe creion și lovi cu el în carnetul de notițe.

– Acum trebuie să te concentrezi ca să duci înțelegerea limbii italiene la următorul nivel. Partea ușoară s-a încheiat.

– Asta a fost partea ușoară? râse Carter.

Giancarlo încuviință din cap și luă de pe sofa un dicționar italian-englez și o revistă italienească. Le puse pe amândouă pe masă și le împinse către Carter.

– Acum începe adevărata muncă, spuse el.

Carter inspiră adânc și expiră prelung.

– Cred că sunt gata, îi spuse profesorului. Deci de unde începem?

– De unde începem întotdeauna, răspunse Giancarlo. De la început.

Își atinse urechea și spuse:

– *Ascolta!*

În săptămânile care urmau, accentul în studiile lui Carter se schimbă treptat de la ascultare și răspunsuri, la citit și analiză. Revista *Gente*, echivalentul italian al lui *People*, fusese prima din multele pe care Giancarlo i le dăduse să le citească. La început fusese un chin, pentru că întâlnise multe cuvinte pe care nu le cunoștea, și constată că folosea atât de mult dicționarul, încât cotorul se desprinsese de copertă. Asta îl făcu pe Carter să se simtă prost – nu voia să pară că nu știe cum să aibă grijă de o carte – așa că făcu tot posibilul să țină dicționarul ascuns în timpul lecțiilor. N-ar fi trebuit să-și facă griji. Într-o seară, Giancarlo dădu cu ochii de el și remarcă, aprobator, că micul dicționar ajunsese rapid *rovinato* (distrus). Acest lucru, spusesese el, nu putea fi decât un semn bun.

Cu mult exercițiu, cititul deveni treptat mai ușor pentru Carter. Dar ră-

mâna destul de solicitant. De exemplu, existau unele conjugări de verbe la care se împotmolea mereu, mai ales când era vorba de condițional și de subjonctiv. La începutul fiecărei lecții, Giancarlo îi explica și reexplica ce timp verbal trebuie folosit și când anume. Dar invariabil conversația se muta spre alte teme. Politică, viața în America, artă, filme, uneori chiar și sport. Carter descoperi că nu există multe lucruri despre care Giancarlo să nu aibă o părere.

Lui Carter aceste discuții îi făceau o imensă plăcere și lecțiile deveniră mai agreabile, mai relaxate și mai lejere. În alte privințe însă, deveniră exact pe dos, căci Giancarlo era din ce în ce mai exigent. La început, rareori îi corecta lui Carter pronunția. Acum însă, se repezea asupra fiecărei erori, lovind nerăbdător cu creionul la cea mai mică greșală de pronunție. Era puțin neliniștitor, dar îi dădea tânărului senzația de imperativ și îl făcea să se concentreze și mai tare. Spre continua uluire a profesorului său – care avea mare grijă să nu lase acest lucru să se vadă – cunoștințele de limbă italiană ale lui Carter creșteau în ritm accelerat.

Pentru Carter însă o sursă de frustrare era incapacitatea lui de a-și folosi cunoștințele în afara lecțiilor. Uneori mergea cu mașina spre Federal Hill, un cartier predominant italian al orașului Providence, și se oprea la o brutărie sau la o piață, în speranța că ar putea da de cineva de origine italiană cu care să converseze. Dar cartierul se schimba, și avea mult mai multe șanse să întâlnească pe cineva de origine asiatică sau hispanică. Chiar și atunci când, din întâmplare, auzea fragmente de conversație în italiană, cuvintele îi erau cu desăvârșire străine.

– Nici măcar nu încerca să-i înțelegi, îl sfătui Giancarlo atunci când Carter deschise subiectul. Ce vorbesc oamenii aceia nu e cu adevărat italiană, ci un amestec de dialecte. Trebuie să înțelegi că, de-a lungul secolelor, tot felul de hoarde au năvălit peste Italia de pretutindeni: din Europa, din Asia, din Orientul Mijlociu, din Africa. Mulți din acești invadatori și-au lăsat amprenta asupra limbii.

– Sună interesant.

– Chiar este, spuse Giancarlo. E în sine un subiect care merită studiat.

– Și aceste dialecte încă mai există? întrebă Carter.

– În unele părți ale țării sunt foarte prezente, în altele mai puțin. De exemplu, așa cum știi, „să mergem“ se spune corect *andiamo*. Înă în unele locuri se spune *dammo* sau *gammo*. Într-un loc se pierde o literă; în altul se adaugă câteva. Se întâmplă foarte des.

- Ce ciudat, chicoti Carter.

- Nu, nu tocmai, spuse Giancarlo. Așa sunt limbile, se schimbă continuu. Gândește-te cum vorbesc oamenii engleza în țara asta. Cuvintele se lipesc între ele, și sunt feluri diferite de a le pronunța în fiecare regiune din țară. Sunt expresii banale, dar pe care cu greu le-ai putea explica unui străin.

- Nu m-am gândit niciodată la asta, spuse Carter, gânditor. Oamenii știu ce vor să spună fără să le trebuiască explicații.

- Asta pentru că e cultura în care au crescut, spuse Giancarlo. Pentru tine, limbajul e la fel de firesc ca respirația. La fel e și în Italia, și din cauza aceasta sunt atâtea dialecte.

- Dacă e așa, întrebă Carter după o clipă de gândire, cum le voi putea înțelege pe toate?

- Nu are sens nici măcar să încerci, răspunse Giancarlo, sec. Cel mai important e să îți minte că, oriunde în Italia te-ai duce, cei mai mulți te vor înțelege *pe tine*, dacă vorbești corect italiana.

- Se pare că o să am ceva de lucru.

Brusc, Carter era puțin îngrijorat.

- Credeți că, până plec, o să știu destul ca să mă descurc?

- O, da, dădu Giancarlo din cap, plin de încredere. Vreau să spun, dacă o ții tot așa și încerci să lucrezi ceva mai serios.

- Ceva mai serios? râse Carter. Hei, aș studia mai mult, dacă aș avea timp.

- O frază foarte interesantă, remarcă Giancarlo, mijindu-și ochii. Cum ai spune-o în italiană?

Carter se încruntă.

- *Se avvesi più tempo, studierei di più?* încercă el - ca întotdeauna, nesigur de subjonctiv și de condițional.

Giancarlo se lăsă pe spătarul scaunului și dădu din cap, aprobator.

- Bravo.

Într-o dimineață, dintr-o toană Giancarlo hotărî să se ducă la biroul său de la facultate, lucru pe care-l făcea rar vara. Intenționa să petreacă o oră sau două citind edițiile online ale diverselor ziare italiene. Dacă ar fi fost dispus să plătească câțiva dolari în plus pe lună, ar fi putut să navigheze pe internet din confortul propriei case. Fiind însă cumpătat din fire, refuza să plătească pentru internet de mare viteză și se mulțumea cu o conexiune dial-up. Nu era genul care să comunice prin e-mail, așa că cele câteva ore

pe care le petrecea citind online nu păreau să justifice cheltuiala suplimentară. În orice caz, conexiunea mai rapidă era o scuză bună pentru a mai ieși din casă.

Era o zi de vară perfectă, caldă, uscată și însorită. Vântul se schimbase, alungând aerul umed care dominase vremea până de curând. Cu geamurile mașinii coborâte ca să simtă briza plăcută, Giancarlo urcă dealul care ducea spre campus și se îndreptă spre centrul de arte interpretative. De acolo se vedeau vârfulurile domului de la State House și ale clădirilor din centrul orașului Providence. Era o vedere superbă a orașului, dar, dintr-un motiv oarecare, Giancarlo nu o lua decât rareori în seamă. Închise portiera mașinii și porni de-a curmezișul parcurii, spre biroul său.

– Ciao, Giancarlo! se auzi din spatele său o voce cunoscută.

Se întoarse și văzu că cineva venea după el. Îi trebui o clipă ca să-l recunoască pe Henry Sheffield, decanul colegiului.

Acesta era îmbrăcat cu pantaloni scurți și un tricou, în locul sacoului și cravatei pe care le purta de obicei. Giancarlo îi făcu cu mâna și se opri să-l aștepte.

– Mă bucur să te văd, Giancarlo, spuse Sheffield, strângându-i mâna. Ce surpriză să te găsesc aici. Tocmai la tine mă gândeam. Am o idee pe care voiam s-o discut cu tine, dar nu credeam să ne întâlnim prin campus până când aveai să-ți faci intrarea, ca de obicei grandioasă, în prima zi de cursuri. Ce te aduce aici, într-o zi atât de frumoasă?

– Dacă vrei să te mint, pot să-ți spun că am venit să lucrez ceva, spuse Giancarlo, glumeț. Dar adevărul e că...

– O, te rog nu-mi spune adevărul, protestă Sheffield, ridicând mâinile într-un gest prefăcut îngrozit. Aș prefera să nu stric o zi atât de plăcută auzind adevărul. În orice caz, mă grăbesc acum, așa că ce-ar fi să discutăm la masa de prânz – ești invitatul meu. Poți să-mi povestești ce ai făcut în vara asta, și eu o să-ți spun la ce mă gândeam.

Conveniră asupra orei de întâlnire și-și văzu fiecare de drum.

La catedra de muzică totul era liniștit. Toate ușile de pe coridor erau închise, iar aerul închis avea un miros stătut, ca de cărți vechi. Când intră în biroul său, primul lucru pe care-l făcu Giancarlo fu să deschidă ferestrele, ca să lase aerul proaspăt să intre. Se instalează la birou, porni computerul și începu să caute pe net vești de peste Atlantic.

Ceva mai încolo, la ora convenită, Giancarlo traversează campusul ca să-l întâlnească pe Henry Sheffield la cantina colegiului. Amândoi comandară

salate simple – Sheffield pentru că încerca să mai scape de câteva kilograme, Giancarlo pentru că nimic altceva din meniu nu i se părea îmbietor. Își luară tăvile și găsiră o masă lângă o fereastră.

Cu excepția câtorva studenți și a unul sau doi profesori, cantina era goală. Giancarlo privi pe fereastră spre curtea interioară, unde mai mulți studenți stăteau întinși pe iarbă, iar alții se jucau cu un frisbee. Cu toți păreau atât de lipsiți de griji! Se strădui să-și amintească de o vreme când și el fusese la fel, dar nu reuși.

– Mamă, Giancarlo, te mai invit, că ies ieftin cu tine, spuse Sheffield, readucându-l în prezent. Ești sigur că asta e tot ce vrei? adăugă el. Să știi că aici fac un sendviș cu salată de ou destul de bun.

Făcu ultima remarcă cu un zâmbet glumeț, căci își cunoștea bine colegul.

Giancarlo văzu sclipirea malițioasă din ochii prietenului său.

– Henry, spuse el sever, cred că știi că nu voi onora cu un răspuns ultimul tău comentariu.

– Ha! râse Sheffield. Exact răspunsul pe care-l așteptam. E bine de știut că unele lucruri nu se schimbă niciodată. Hai, spune-mi ce ai făcut în vara asta.

– Nu mare lucru, mă tem, replică Giancarlo. Am dat niște lecții de italiană.

– Lecții de italiană? spuse Sheffield, ridicând dintr-o sprânceană. Credeam că ai renunțat, cel puțin anul ăsta.

Giancarlo ridică din umeri.

– Tânărul care a venit la mine era foarte entuziast. Mi-a fost greu să-l refuz.

Făcu o pauză și privi pe fereastră, spre curte.

– Dar s-a dovedit a nu fi corvoada la care mă așteptam. Chiar mi-a făcut plăcere.

Giancarlo spunea adevărul. Îi făcuseră cu adevărat plăcere lecțiile. Însă entuziasmul lui Carter nu fusese decât o parte din motivația lui atunci când îl acceptase ca elev. Giancarlo avusese motivele sale, dar acelea erau treaba lui și numai a lui.

– Dar tu, Henry? întrebă el. Care era ideea de care voiai să-mi vorbești?

Sheffield tuși ca să-și dreagă vocea și se foi pe scaun.

– Zilele trecute discutam niște idei pentru anul viitor, și a apărut sugestia unui concert de binefacere organizat de facultatea de muzică.

– A apărut așa, pur și simplu?

– Păi, mda, de fapt eu am sugerat-o, recunosc Sheffield. Ar fi un mod elegant de a da ceva înapoi comunității, și n-ar fi rău nici pentru relațiile publice.

– Sună ca o idee destul de drăguță, spuse Giancarlo.

– Mă bucur că ești de părerea asta.

Sheffield făcu o pauză.

– Uite ce e, spuse el, temător. Ce credem – ce cred *eu* că ar face seara și mai specială ar fi dacă tu, mă rog, dacă poate ai vrea să interpretezi din nou. Poate chiar să compui ceva pentru ocazia respectivă.

Giancarlo îngheță.

– Henry, te rog, spuse el clătînând din cap, știi că nu mai cânt în public. Și n-am mai compus nimic de ani de zile.

Sheffield se lăsă pe spate și-și frecă bărbia.

– Uite ce e, Giancarlo, spuse el cu blândețe, dacă concertul ăsta se realizează, nu se va întâmpla mai devreme de primăvara viitoare, așa că ai tot timpul să te gândești. Nu refuza din principiu, asta e tot ce-ți cer.

Giancarlo dădu să deschidă gura ca să spună nu, dar Sheffield nu-i dădu ocazia.

– Nu spune nimic acum, și mai discutăm la toamnă.

Singurul răspuns al lui Giancarlo fu o mormăială de neplăcere, la care Sheffield zâmbi.

– Așa deci, spuse decanul. Ce părere ai de Red Sox?

Când se întoarse acasă în după-amiaza aceea, Giancarlo se opri la cutia de scrisori unde, printre facturi, găsi o vedere de la Patricia: imaginea unor dune de nisip.

Giancarlo,

Petrec câteva zile la Cape. Aseară am ascultat un pianist minunat la unul din hotelurile din apropiere. M-a făcut să mă gândesc la tine și la lecțiile de pian pe care mi le-ai promis. Sper că ai o vară minunată!

Patricia

P.S. – Vezi, eu țin legătura. Acum e rândul tău.

Giancarlo rămase pe trepte, răsucind absent vederea între degete. Privi curtea și observă tufele și rondurile de flori, care țipau după un strop de

grijă. Îngrijirea lor i-ar fi distras atenția, dar pur și simplu nu-i ardea de asta. Ea preocupat de invitația lui Sheffield de a cânta la concert, de vederea de la Patricia, chiar și de lecția cu Carter din seara aceea. Brusc, avu sentimentul vag și dezagreabil că, într-un fel straniu pe care nu-l putea explica, timpul și circumstanțele îl prinseseră într-un lasou și se pregăteau să-l târască spre un loc unde ar fi preferat să nu ajungă. Îi displăcea acest sentiment mai mult decât putea spune, așa că se retrase în refugiul casei sale, sperând că odată așezat la pian va putea scăpa de el.

– *Prendiamo un piccolo intervallo?* spuse Giancarlo.

– *Sì, d'accordo*, acceptă Carter, ușurat.

Cei doi erau așezați pe veranda lui Giancarlo, unde discutaseră pe larg o povestire de Pirandello pe care Carter o avusese de citit. Povestirea conținea o mulțime de cuvinte și expresii nefamiliare, majoritatea nefiind de găsit în micul dicționar al lui Carter. Giancarlo înțelegea acest lucru și, răbdător, reluă povestea alături de Carter, frază cu frază. Se dovedi un efort obositor pentru amândoi și, după aproape o oră, chiar și Giancarlo trebui să accepte că era de ajuns. Era vremea pentru o pauză.

Cei doi se relaxară o clipă. Era o seară liniștită de vară. Briza de după-amiază, care doar cu puțin înainte scuturase copacii din grădină, se liniștise. Aerul era acum nemișcat, dar plin de sunete: ciripitul păsărilor și râsetele copiilor care se jucau în apropiere.

– Și ce ai adus cu tine astă-seară? spuse Giancarlo în cele din urmă, arătând către plicul de lângă Carter. Ceva de mâncare?

– Nu, fără hamburgeri astă-seară, râse Carter.

Deschise plicul și lăsă conținutul să alunece pe masă. Carter descoperise plicul în pragul casei când se întorsese de la antrenamentul de rugby, cu o seară înainte. Pe plic era un mesaj scurt: *M-am gândit că toate astea ți-ar putea fi de folos, dacă te pierzi pe-acolo. S.*

Carter deschisese plicul și, spre surprinderea sa, găsisese înăuntru o mulțime de broșuri și ghiduri pentru Italia. Era un gest foarte atent din partea Sheilei, și simți o împunsătură de regret că nu fusese acolo când venise fata. În ultima vreme nu-și prea vedea vecina, iar atunci când o vedea, părea la fel de grăbită ca și el. Foarte probabil, Sheila era la fel de prinsă cu pregătirile pentru anul ei în Franța cum era el cu pregătirea călătoriei în Italia.

Își întoarse atenția asupra lui Giancarlo.

- Mă gândeam să vă arăt toate astea azi, *Professore*, spuse el. Poate îmi dați niște idei de locuri în care să mă duc în Italia.

- *Eccellente*, spuse Giancarlo, dând din cap aprobator în timp ce examina cărțile. De unde ai toate astea?

Carter tuși ca să-și dreagă vocea.

- *Un'amico*, spuse el, puțin jenat. Mi le-a dat un prieten.

Giancarlo îi aruncă o privire sceptică, pentru că de-acum își cunoștea destul de bine elevul ca să-și dea seama că i se spune numai o parte din poveste.

- *Un'amico o un'amica?* întrebă el, accentuând ultima vocală pentru a determina dacă Carter se referă la un prieten sau la o prietenă.

- *Un'amica*, recunoscă Carter, ridicând din umeri.

- Hmmm, interesant, spuse Giancarlo.

- O, nu e nimic de genul ăsta, se grăbi Carter. E doar o prietenă care știe că plec în Italia.

Giancarlo ridică privirea, cu o expresie de falsă inocență.

- Mă refeream la cărți, spuse el zâmbind. Ai apucat să te uiți prin ele?

- Am răsfoit vreo două aseară, spuse Carter. Am remarcat că vorbesc foarte mult despre biserici.

- O, da, dădu Giancarlo din cap. Italia are biserici minunate, și în unele dintre ele se găsesc cele mai mari opere de artă pe care le are lumea.

Carter ridică din umeri.

- Am făcut facultatea de finanțe, v-am spus. Niciodată nu m-a interesat prea mult arta.

Giancarlo clătină trist din cap.

- Educația ta a fost dureros de incompletă, prietene, spuse el, plesnind din limbă. Cred că această călătorie în Italia va fi un lucru bun pentru tine.

Apoi Giancarlo rămase tăcut o vreme, privind pe sereastră, pierdut în gânduri. Destul de repede însă reveni la realitate și răscurt.

- Ce este? întrebă Carter. Ce e așa de amuzant?

- O, nimic, de fapt, replică Giancarlo. Mă gândeam la Italia. Țara este catolică în proporție de nouăzeci și cinci la sută, are biserici peste tot, dar aproape nimeni nu merge la liturghie.

- Serios? spuse Carter, surprins. De ce nu?

- E destul de greu de explicat, recunoscă Giancarlo, frecându-și bărbia. Vezi tu, italienii au un soi ciudat de relație cu biserica lor. Toată lumea este botezată, merge la prima comuniune și se căsătorește în biserică.

Și apoi, când mor, toți vor să fie îngropați de către Biserică. E o parte importantă a vieților lor. Pe de altă parte, detestă regulile stricte de orice fel, mai ales când e vorba despre cum să-și trăiască viața, așa că au felul ăsta ciudat de a ține Biserica la distanță. E cam dificil de explicat. Dacă vrei cu adevărat să înțelegi, ar trebui să trăiești acolo o vreme.

- Și dumneavoastră? spuse Carter. Mergeți la biserică?

- Nu, recunosc Giancarlo, pufnind. Mă tem că Dumnezeu și cu mine nu ne vorbim de ceva vreme.

Spunând acestea, lovi cu creionul în carneț, semn pentru Carter că e vremea să se întoarcă la treabă.

Mai târziu, după ce se încheiase lecția și Carter se pregătea de plecare, Giancarlo îl conduse până la ușă și i-o deschise.

- Deci, *Professore*, ce credeți? întrebă Carter. Chiar ar merita să vizitez bisericile alea, chiar dacă nu știu mai nimic despre artă?

- Nu contează ce știi despre artă, îi spuse Giancarlo. Nu contează decât că ești om. Crede-mă, când vei vedea locurile acelea, unele din lucrurile pe care le vei găsi acolo vor fi atât de frumoase că te vor face să plângi.

- Ei, nu plâng prea ușor, chicoti Carter, cu prefăcută bravură.

- Poate că nu, prietene, spuse Giancarlo cu o ridicare din umeri. Dar cred că, dacă te duci în Italia, s-ar putea să descoperi că ai inima mai sensibilă decât crezi. Dar n-ai decât să discuți asta cu Dumnezeu când ajungi acolo.

CAPITOLUL 5

Ceea ce începuse ca un vis în luna mai prindea rapid forma realității și se apropia cu repeziciune. Când veni luna august și data plecării în Italia era atât de aproape, lui Carter i se păru că timpul se iuțise brusc. Era ca și când toată vara fusese într-o canoe și vâslise încet, pe un râu leneș, fără să-și dea seama că apele liniștite de sub el îl duceau din ce în ce mai repede până când, fără nici un avertisment, se trezise printre vârtejuri. Iar acum nu mai avea cum scăpa de curgerea vijelioasă a râului.

Era în același timp tentant și neliniștitor. Era încântat de perspectiva de a pleca în căutarea Elenei, dar apropierea toamnei încă îi puneă un nod în stomac și-l umplea de sentimentul că, într-un fel anume, lăsase prea multe lucruri neterminate.

Într-o seară, după ce se întorsese acasă de la lecția de italiană, Carter se gândea la toate acestea, întins pe sofaua de pe veranda din fața casei. Era o noapte răcoroasă, încă un lucru care-i amintea că vara e pe sfârșite. Tocmai se hotărâse să intre în casă, când de alături de auzi sunetul unei uși care se închidea. Carter privi către casa familiei Mahoney, unde o văzu pe Sheila coborând treptele de la intrare. Îmbrăcată cu pantaloni scurți și o jachetă cu glugă, ținând în mână o pungă de hârtie maro, Sheila traversă aleea și urcă pe veranda lui.

– Bună, străine, spuse ea. Nu te-am văzut de mult. Ai chef de companie câteva minute?

– Sigur că da, zâmbi Carter. Vino să stai cu mine. Petrec o seară palpitantă, ascultând greierii.

– Hei, îmi place cântecul greierilor, spuse ea. I-aș putea asculta toată noaptea.

- Atunci ai venit în locul potrivit, spuse Carter, făcându-i loc pe sofa.

Sheila se așază lângă el, puse punga de hârtie pe jos și scoase din ea o sticlă de bere. O desfăcu și i-o întinse lui Carter.

- Mamă, ce serviciu, spuse Carter, surprins. Dar sper că nu mă pui să beau singur.

- Nu-ți face griji, spuse Sheila. Am venit pregătită.

Scoase din pungă o a doua sticlă de bere și o desfăcu.

Carter o privi o clipă, încercând să-i descifreze expresia.

- Bem pentru ceva anume în seara asta? întrebă el în cele din urmă.

- Ce zici de „viața după facultate”? sugeră ea.

- E un motiv suficient de bun.

Cu aceasta, ciocniră sticlele și băură. Rămaseră tăcuți o vreme.

- E ciudat, nu-i așa? spuse Carter. Vreau să spun, e abia jumătatea lui august și, cu toate astea, parcă s-ar fi terminat deja vara.

Sheila zâmbi - cam trist, i se păru lui - și dădu din cap ca și când ar fi vrut să spună că și ea simte la fel. Apoi își îndepărtă o șuviță de păr din ochi și privi în depărtare câteva clipe, permițându-i lui Carter să-i studieze profilul frumos, gâtul subțire și părul întunecat care-i cădea pe umeri.

- Mulțumesc pentru cărțile despre Italia pe care mi le-ai dat, spuse Carter. Foarte frumos din partea ta.

- O, nimica toată, spuse Sheila.

Apoi, brusc, privi în jos și băgă mâna în punga de hârtie.

- Cât pe ce să uit. Ți-am adus încă ceva.

Scoase un pachet micuț și subțire, legat cu o panglică roșu-alb-verde. I-l întinse lui Carter.

- Ce e asta? întrebă el.

- Un cadou de rămas-bun.

- Dar mai am vreo două săptămâni până plec.

- Știu, răspunse Sheila, cu o privire puțin tristă. Dar, vezi tu, eu plec mâine.

- Mâine? spuse Carter. Atât de curând?

Vestea că Sheila pleacă a doua zi, că era ultima oară când se vedeau, îl luase pe Carter prin surprindere. Se trezi ciudat de pleoștit și de trist.

- Bănuiesc că ești încântată, reuși să spună.

- Sunt, îi răspunse ea, într-un fel foarte agitat.

Arătă din cap către pachetul din mâinile lui.

- Haide, deschide-l.

Carter deslăcu cu grijă funda și pachetul. Înăuntru găsi un DVD pe care-l ridică spre lumină.

– *Cinema Paradiso*, citi el cu voce tare. Mulțumesc.

– E unul din filmele mele străine preferate, spuse Sheila. Cred că o să-ți placă ceva mai mult decât ultimul film italianesc pe care l-ai închiriat.

– E greu să-mi placă mai puțin, spuse Carter, zâmbind trist.

Răsuci DVD-ul în mâini.

– Ai chef să vedem o parte din el? îi oferi.

– Mi-ar face plăcere, spuse Sheila, dar nu pot. Trebuie să termin de împachetat. În plus, sfârșitul mă face întotdeauna să plâng.

– O, nu, se prefăcu Carter că geme. Nu-mi spune că mi-ai adus un film pentru fete, și mă pui să-l văd singur.

– Nu e un film pentru fete, zău, îi spuse ea. E numai o poveste foarte frumoasă. O să-ți placă. În orice caz, oltă ea, mi-ar plăcea să stau să-l văd cu tine, dar se face târziu.

Luă ultima gură de bere, puse sticla la loc în punga de hârtie și se ridică. Carter se ridică și el și o conduse până la marginea verandei. Rămase-
ră acolo o vreme, foarte aproape unul de celălalt, fără ca vreunul să știe
ce să spună. Noaptea devenise foarte tăcută, observă Carter. Până și greie-
rii se opriseră din cântat.

– Mă bucur că ai venit astă-seară, spuse el în cele din urmă.

Zâmbi pe jumătate înainte de a adăuga:

– Și nu spun asta numai pentru că m-am ales cu băutură și un film pe
degeaba.

– Data viitoare faci tu cinste, spuse Sheila.

Carter încuviință din cap.

– Mi-ar face plăcere, spuse încet.

– Și mie.

Carter rămase nemișcat, încercând din greu să se gândească la ceva
potrivit de spus, până când, brusc, cu ușurință și naturalețe, Sheila îi luă
fața în palme. Carter simți cum i se înmoaie genunchii când fata se întin-
se pe vârfuri, își apropie fața de-a lui și îl sărută pe obraz.

– *Au revoir*, Carter Quinn, șopti ea. Nu mă uita.

– N-o să te uit, promise Carter. Și în Italia se spune *arrivederci*.

Sheila zâmbi.

– Îmi place cum sună amândouă, spuse ea.

Cu asta, se desprinsese de el, coborî treptele și porni către propria casă.

- Hei! strigă Carter în urma ei.
- Sheila se opri și privi peste umăr.
- Trimite-mi o vedere cândva, spuse el.
- Îți trimit, dacă-mi trimiți și tu, răspunse ea.
- Apoi își văzu de drum.

Giancarlo stătea la masa din bucătărie, cu creionul și carnetul pe care le folosise toată vara pentru a nota lecțiile lui Carter. Răsfoia paginile, notând idei despre unele subtilități de gramatică, dicție și alte subiecte pe care spera să le atingă în cursul lecției finale. După o vreme, se opri ca să se gândească la o chestiune diferită, una care nu avea nimic de-a face cu lecția de italiană, dar care îl implica totuși pe Carter. Îi împovărase mintea toată vara. Lovind cu creionul în carnet, Giancarlo își încheie meditația. Mai făcu câteva notițe. Când sună soneria, aruncă creionul pe masă. Venise în fine vremea pentru a încheia lucrurile.

Giancarlo deschise larg ușa și-l invită pe Carter înăuntru cu un gest elegant:

- *Buona sera*, spuse el. *Entra!*
- *Buona sera, Professore!* replică tânărul.

De-acum Carter se simțea foarte la locul său în casă, așa că dădu să treacă drept spre veranda din spate.

- *Aspetta*, spuse Giancarlo, făcând un semn către camera de zi. *Parliamo qui dentro stasera*. Să discutăm înăuntru în seara asta.

Cu aceasta, îl lăsă pe Carter și intră în bucătărie.

Carter se așeză la măsuta rotundă, pe care găsi o sticlă de vin roșu, deschisă, și două pahare. Așteptându-l pe Giancarlo să revină, privi în jur, la cărți, la pian și la instrumentele muzicale împrăștiate prin încăpere. Toate îi aminteau de ziua aceea din mai când, speriat, venise aici pentru prima oară. Părea să fi trecut atât de mult timp de atunci, și amintirea îi aduse un zâmbet pe buze.

Giancarlo se întoarse curând cu o farfurie pe care se găsea o bucată de cârnaț uscat din Abruzzo, o bucată de brânză, măsline și felii de pâine.

- *L'ultima cena*, glumi el, punând farfuria pe masă și așezându-se. Ultima cină, pentru ultima lecție.

Îi făcu semn lui Carter să se servească, în timp ce el umplu paharele cu vin, explicându-i că e din regiunea Abruzzo. Îi întinse lui Carter un pahar și-l ridică pe-al său.

– *Salute*, spuse.

– *Salute*, replică Carter, așa cum fusese învățat, ridicând paharul înaintea de a sorbi din el.

Carter întotdeauna avusese o preferință pentru bere – și categoric gust needucat pentru vin – așa că fu plăcut surprins să descopere că-i plăcea destul de mult vinul.

Giancarlo luă o gură din pahar și se lăsă pe spătarul canapelei.

– Așa deci, spuse după un moment de contemplație, am ajuns în fine la capătul lecțiilor noastre, și e aproape momentul plecării. Ai vreun plan pentru ce o să faci când ajungi în Italia?

– Nimic clar, recunosc Carter. Mă gândeam să mă plimb prin țară o vreme, știți, ca să mă obișnuiesc. Mă gândeam să văd ceva din Roma, poate să mă duc la Florența sau în alte locuri... vreau să spun, înainte de a porni spre Roccasale.

– A, da, desigur, dădu Giancarlo din cap, înțelept, acolo unde în fine vei porni în căutarea lui Beatrice a ta, bănuiesc.

Carter îi aruncă o privire ciudată.

– Vreți să spuneți Elena, spus el.

Giancarlo râse ușor.

– Te-ai descurcat foarte bine cu studiul limbii, dar cândva ar trebui să studiezi mai serios literatura italiană.

– Păi, glumi Carter, așa cum ați spus la început, acum sunt mult mai interesat să studiez o italiancă.

Giancarlo râse din nou, apoi zâmbetul îi pieri brusc și privi în pahar multă vreme, înainte de a ridica ochii la Carter.

– Dă-mi voie să-ți dau un sfat, prietene, spuse el cu voce mortal de serioasă, pentru că știu câte ceva despre femeile din țara mea. Știu, de exemplu, că numai cu o singură privire o italiancă poate slăbăni un bărbat într-o mie de bucăți. Dar mai știu și că, dacă e o femeie de treabă, și ține cu adevărat la el, îl poate face la loc, mai bine decât a fost la început. Dacă nu e o femeie de treabă, îl lasă mort fără să se gândească de două ori. Așa că fii atent.

În ciuda afirmației amenințătoare, Carter nu-și putu înăbuși un zâmbet:

– Oare de ce am senzația că încercați să mă convingeți să renunț? râse el.

– Hmmm, mormăi Giancarlo. Ar conta dacă aș încerca?

Dacă profesorul său i-ar fi pus aceeași întrebare cu câteva săptămâni mai devreme, Carter ar fi putut fi tentat să ezite, pentru că, de-a lungul ve-

rii, amintirea Elenei fusese ca o lumânare în vânt. Uneori, flacăra fusese atât de mică încât păruse aproape să se stingă. Inevitabil însă, revenise brusc la viață. Acum, cu atât de puțin timp rămas, strălucea mai tare și mai egal ca oricând.

– Nu, răspunse Carter în cele din urmă. Nici într-o mie de ani. Vă surprinde?

– Am fost și eu cândva tânăr, să știi, spuse Giancarlo, așa că înțeleg lucrurile acestea ceva mai bine decât ai putea crede. Dar ajunge. Avem o lecție de terminat.

Luă creionul în mână și lovi cu el în carnet.

– *Parliamo in italiano!*

Discutară aproape o oră. La început, discutară pe marginea a două povestiri de Dino Buzzati pe care Giancarlo i le dăduse de citit lui Carter. Erau, ca de obicei, câteva cuvinte și întorsături de frază care-i scăpaseră dar, cu ajutorul profesorului său, Carter le prinse repede înțelesul. Apoi trecură la subiecte mai banale: politică, evenimente curente, vremea. Conversația se îndreptă spre sport, și cei doi intrară într-o dezbatere foarte vie despre cel mai solicitant dintre sporturi. Carter susținea că este fotbalul american, Giancarlo insista că ciclismul e mult mai obositor.

Când, în fine, terminară, Giancarlo rămase tăcut multă vreme, frecându-și gândilor bărbia.

– *Basta*, îi spuse lui Carter. Ajunge. Cred că ești pregătit pentru călătorie.

– *Grazie, Professore*, spuse Carter, plecându-și modest capul. N-aș fi putut fără dumneavoastră.

– Știu, răspunse Giancarlo, fără expresie.

Carter râse și băgă mâna în buzunar după carnetul de cecuri, pentru a achita ultima săptămână de lecții. Dar, înainte să-l deschidă, Giancarlo îi făcu un semn cu mâna.

– Nu, îi spuse profesorul. Săptămâna asta nu trebuie plătită.

– Vă rog, insistă Carter. N-ar fi corect dacă n-aș plăti.

– Nu-ți face griji, spuse Giancarlo, ridicându-se în picioare. Nu intenționez să te las să scapi chiar gratis.

Cu aceasta, se ridică de la masă și ieși din cameră. Se întoarse curând, aducând cu el punguța de stofă, pe care o așeză pe masă înainte de a-și relua locul. Desfăcând șnurul, deschise punga și lăsă ceasul dinăuntru să alunece pe masă. I-l întinse lui Carter.

Carter îl examinează cu mult interes.

– Pot să-l deschid? întrebă.

– Desigur, răspunse Giancarlo.

Carter deschise capacul și privi la perechea de lângă fântână de pe fața ceasului.

– Mai funcționează? întrebă el.

– Nu, de multă vreme, mă tem, spuse Giancarlo. Și, într-un fel, de aceea ți-l arăt ție acum. Vreau să-ți cer o mică favoare.

– Sigur, spuse Carter. Despre ce e vorba?

– După cum ai văzut, în ziua când ne-am uitat la hartă, începu el, Roccasale, unde intenționezi să te duci, nu e departe de Castellalto.

– Îmi amintesc, spuse Carter. E la distanță de vreo două degete.

– Mda, mă rog, poate ceva mai mult de-atât, spuse Giancarlo, dregându-și vocea. În orice caz, speram, având în vedere că vei fi atât de aproape și nu ar fi un deranj prea mare, să iei acest ceas și să-l dai cuiva din partea mea.

Carter nu avu nevoie să se gândească prea mult.

– Sigur că o voi face, spuse el fără ezitare. Numai să-mi spunei cui să-l duc.

Giancarlo rupse cu grijă o foaie de hârtie din carnetul său.

– Am totul scris aici, spuse el, întinzându-i hârtia.

Carter se uită la numele de pe foaie.

– Giorgio Rosa, citi el cu voce tare, luminându-i-se fața. Hei, e vreo rudă?

– E fratele meu, spuse Giancarlo încet.

– Serios? spuse Carter, intrigat de această revelație. N-ai pomenit niciodată de vreun frate.

– Nu l-am văzut de când am părăsit Italia, replică profesorul, fără nici o emoție în voce. De aproape treizeci de ani.

Carter își privi profesorul un moment, cu ochi întrebători.

– Hm, deci bănuiesc că nu sunteți prea apropiați.

Giancarlo ridică din umeri.

– Am venit în America; el a rămas în Italia, explică. Se mai întâmplă. Dar crede-mă, vei fi foarte bine primit dacă intri în casa lui Giorgio Rosa.

– Și apoi? întrebă Carter. Vreau să spun, în afară de ceas, aveți un mesaj sau ceva pe care vreți să i-l transmit fratelui dumneavoastră?

Giancarlo reflectă o vreme la întrebare.

– Da, spuse în cele din urmă. Spune-i că nu mai e nevoie să trimită ceasul. Spune-i că e stricat și nu mai poate fi reparat.

– Asta e tot?

– Cred că asta acoperă totul.

Cu aceasta, Giancarlo desfăcu brațele, ca și când ar fi indicat că nu mai e nimic de spus. Carter interpretează gestul ca pe un semn că lecția se încheiase. Puse ceasul la loc în punguța sa și-l băgă în buzunar. Apoi își adună lucrurile și-l urmă pe Giancarlo spre ușa de la intrare.

– Aveți vreun sfat de ultimă clipă pentru mine? întrebă Carter.

Giancarlo scutură din cap și-l privi cu un zâmbet care lui Carter i se păru aproape patern.

– Nu, replică profesorul. Cred că ai învățat aproape tot ce-ți pot preda. De acum încolo, ești pe picioarele tale.

Carter inspiră și expiră adânc.

– În acest caz, cred că e *arrivederci*, *Professore*, spuse el.

Giancarlo dădu din cap și-i aruncă o privire ghidușă.

– *Arrivederci*, *Signor* Carter Quinn, spuse cu ochi strălucitori. Și *buon viaggio*!

Apoi îl bătu pe Carter pe umăr și-l lăsă să plece.

PARTEA A DOUA

CAPITOLUL 6

Într-o dimineață de primăvară, pe când avea 16 ani, Giancarlo stătea la pian, exersând primele măsuri din cea de-a treia mișcare a *Sonatei Lunii* de Beethoven. Era o piesă dificilă, chiar și pentru un pianist atât de priceput ca Giancarlo, și lucra la ea de mai bine de trei ore. Când și când, enervat de progresul prea lent, Giancarlo se oprea și exersa game câteva minute, ca să-și regăsească concentrarea. Era un obicei deprins de la mama sa, Paola.

– Relaxează-te și respiră adânc, Giancarlo, îi spusese ea întotdeauna. Când lucrurile merg prost, cântă o vreme game și arpegii ca să-ți limpezești mintea, până când totul revine la normal.

Paola Rosa fusese cândva profesoară de muzică la școala regională din valea de lângă Castellalto. Era o pianistă suficient de competentă pentru a recunoaște un talent real atunci când îl întâlnea, așa că se devotasese sprijinirii lui Giancarlo în realizarea carierei sale.

Giancarlo avansase rapid. La nouă ani nu numai că interpreta un repertoriu impresionant de piese clasice, dar începuse deja să-și încerce mâna la compoziție. Petrecea ore în șir compunând, în vreme ce fratele său mai mare, Giorgio, alerga pe maidan după mingea de fotbal, alături de prieteni.

Realizările muzicale ale lui Giancarlo erau o sursă de mândrie pentru mama sa, dar și de iritare pentru Giorgio, căruia îi displăcea atenția cu care era copleșit frățiorul mai mic. Uneori, când Giancarlo cânta la pian, Giorgio făcea intenționat zgomot în casă, pentru a-i distra atenția fratelui său. Inevitabil, Paola nu putea decât să-și certe fiul cel gălăgios, întărind în mintea lui convingerea fermă că Giancarlo era preferatul mamei lor.

Tatăl lor, Roberto, lucra la compania de telefoane și se ocupa de între-

ținerea liniilor telefonice în întreaga vale. Deși era sincer impresionat de talentul de pianist al lui Giancarlo, nu înțelegea pe de-a-ntregul acest dar. Fusesse întotdeauna evident pentru Giancarlo că tatăl său se simțea mai în largul lui alături de fiul cel mare, căruia-i plăcea să vorbească despre sport și care era bun la fotbal. Cei doi erau făcuți din aceeași plămadă.

Giancarlo și Giorgio erau, desigur, niște frați tipici. În sinea lor se iubeau sincer, cu toate că uneori își săreau la beregată. Era o relație complexă, așa cum sunt toate relațiile între frați, și deveni și mai complexă atunci când, pe neașteptate, Paola Rosa se îmbolnăvi și, o lună mai târziu, muri. Giancarlo avea numai zece ani. Fusesse o lovitură devastatoare pentru băieți și pentru tatăl lor, și lumea lor păru să se dezintegreze. Cu timpul însă, cei trei se adunară și, cu ajutorul prietenilor și al familiei, își continuară viața.

Șase ani mai târziu, Giancarlo încă se mai gândea la mama sa de fiecare dată când se așeza la pian să cânte, și se gândise la ea și în dimineața aceea, când era singur în casă și lucra la sonata lui Beethoven. Făcuse o scurtă pauză și se pregătea să reia sonata, când auzi o bubuitură puternică ce zgudui partea din față a casei. Giancarlo nu dădu mare atenție zgomotului, pentru că știa că e fratele său, căruia-i plăcea să-și anunțe sosirea lovind cu mingea de fotbal în ușa de la intrare. Așa cum se așteptase, fratele lui intră pe ușă câteva momente mai târziu.

– Maestre, spuse Giorgio, folosind porecla pe care i-o dăduse fratelui său. E o dimineață frumoasă de sâmbătă, și tu stai închis în casă?

– Și? Ce-ți pasă ție?

– Nu-mi pasă, spuse fratele. Numai că mă gândeam să urc pe munte. Am auzit niște bătrâni vorbind ieri despre un loc acolo, sus, unde se pare că niște briganzi și-au ascuns aurul, dar nimeni nu l-a găsit.

Giancarlo zâmbi. Briganzii erau bărbați aflați în afara legii, în jurul anilor 1800, care se ascundeau în sălbăcie și organizau ambuscade împotriva forțelor invadatoare spaniole sau franceze, sau extorcau bani de la țărânii locului. Legende le spuneau că în urma lor rămăseseră nenumărate comori, ascunse prin toată regiunea. Din câte știa Giancarlo, nu fusese găsită nici o comoară, de nici un fel, și era aproape sigur că totul era un mit. Dar chiar și așa, să plece împreună cu Giorgio în căutarea comorii devenise una din ocupațiile lui preferate. Era o mare plăcere pentru Giancarlo, pentru că urcatul pe munte era singura ocupație sportivă la care îl depășea pe Giorgio. Datorită constituției sale mai suple, reușea să urce mai ușor decât fratele său mai musculos. Acest lucru îl enerva serios pe Giorgio

care, la începutul fiecărei excursii, insista să conducă, pentru a rămâne inevitabil în urmă, chinuindu-se să țină pasul de cum poteca începea să urce abrupt.

– Și ce intenționezi să faci? spuse Giancarlo.

– Să plec după comoară, evident! exclamă Giorgio. Vrei să vii cu mine?

– Nu, replică Giancarlo. Vreau să termin de exersat.

– Ei, cum vrei, spuse Giorgio nonșalant. Probabil că e mai bine să nu vii. N-ai face decât să mă încetinești.

Giancarlo știa că fratele lui îl momește. Cu toate acestea, odată lansată provocarea, se simțea dator să o onoreze.

– Bine, mormăi el. Mai lasă-mă să cânt zece minute, după care mă duc să-mi pregătesc rucsacul.

Două ore mai târziu, cei doi tineri erau pe munte, deasupra orașului Castellalto. Giorgio condusese ascensiunea până la locul unde se presupunea a fi ascunsă comoara briganzilor și, ca de fiecare dată, nu găsiseră nici o comoară. Giorgio era înclinat să mai caute. Giancarlo însă se săturase și voia să se întoarcă acasă, la pianul său. Urmă o ceartă serioasă.

– Bine! strigase Giorgio cu amărăciune. Du-te înapoi dacă așa vrei, și continui eu singur. Ce-mi pasă? N-ai decât să cazi într-o râpă, dinspre partea mea!

Giorgio își însoțise vorbele cu un gest obscen înspre fratele său, care-i răspunsese la fel înainte de a porni în jos pe potecă. Un minut sau două mai târziu, în timp ce urca, Giorgio își auzi fratele strigând de jos cu o voce chinuită.

Se opri să asculte.

– Giancarlo! strigă el.

Nici un răspuns.

– Giancarlo! strigă din nou.

Tăcere totală, numai briza se auzea.

Fără să mai piardă vremea, Giorgio porni în pas grăbit pe potecă în căutarea fratelui său. Ajunse curând pe marginea unui alloriment de stânci, pe care tocmai îl urcaseră cu puțin timp în urmă. Spre groaza lui Giorgio, la picioarele pantei zăcea Giancarlo.

– *Dio mio*, ce am făcut? strigă el văzându-l.

Giorgio coborî cât putu de rapid până în locul unde Giancarlo zăcea cu fața în jos. Ingenunche alături de fratele său și-l luă de mână. Mâna îi era inertă.

- Giancarlo! strigă Giorgio. Vorbește-mi!

Giancarlo nu se mișcă. Temându-se de ce e mai rău, Giorgio izbucni în lacrimi.

- Fratele meu, se tângui el. Doamne, iartă-mă pentru ce-am spus. N-am vorbit serios! Jur că...

Giorgio se opri brusc din lamentație și privi în jos, pentru că era aproape sigur că-l auzise pe Giancarlo vorbind. Dar se înșela. Giancarlo nu vorbea. Chicotea! Giorgio își dădu imediat seama că fusese un șiretlic. Brusc, îl cuprinse indignarea.

- Cum ai putut să faci așa ceva? strigă el, lovindu-și fratele în spinare. Ce fel de om ești?

Giancarlo hohotea de râs.

- Asta meriți! strigă el, ghemuit ca să se apere de loviturile lui Giorgio. Data viitoare fii mai atent ce-ți dorești!

- Data viitoare te arunc cu mâna mea de pe stâncă! răspunse Giorgio.

Dar furia începu curând să i se domolească și își încetă loviturile. Îl mai împinse o ultimă dată pe Giancarlo. Apoi se așeză în țărână și-și șterse lacrimile cu dosul palmei.

De acum se ridicase și Giancarlo în capul oaselor, dar Giorgio refuza să-l și privească. Simțindu-se vinovat, Giancarlo se pregătea să se scuze, când ceva îi atrase privirea. Părea să fie vârful acoperișului unei clădiri mărunte - un fel de bordei, poate - pe care n-o observase până atunci. Inima i-o luă la goană.

- Giorgio, uite, spuse el, împungându-și fratele în braț.

- Taci din gură, mârâi Giorgio, refuzând să se uite la el.

Giancarlo sări în picioare.

- Giorgio, spuse el. Îmi pare rău că te-am păcălit așa, bine? Dar te rog, uită-te.

- Să mă uit la ce? întrebă Giorgio, ridicându-se fără chef în picioare.

- Acolo, sus, spuse Giancarlo. Deasupra stâncii de colo, dintre copaci. O vezi?

Giorgio își miji privirea și se uită în direcția în care arăta Giancarlo. O clipă nu văzu nimic ieșit din comun, dar apoi făcu ochii mari.

- Ce crezi că e? spuse Giancarlo, agitat.

- Nu e decât o cale să aflăm, răspunse Giorgio. Haide!

După un urcuș scurt, dar dificil, cei doi frați se găseau în fața unei case din piatră, foarte veche, cu o singură ușă și fără ferestre. Ascunsă cum era

în spatele stâncii și al copacilor, departe de potecă, Giancarlo o zărise absolut din întâmplare.

Cei doi aruncară o privire înăuntru. Interiorul era ascuns în umbră, cu excepția a ceea ce se găsea în calea razei de lumină ce cădea prin spațiul ușii. Spre marea lor dezamăgire, casa era complet goală – înăuntru nu erau decât pânze de păianjen și un cuib de pasăre.

Giorgio bătu din picior și privi în jur, nefericit.

– *Niente*, oțtă el. Nimic.

Cu aceasta, ieși să cerceteze terenul din jurul clădirii, în timp ce Giancarlo rămase înăuntru, pipăind pereții umezi în căutarea vreunei pietre care să se miște. Spera să găsească vreun cotlon secret unde briganzii să-și fi ascuns banii. Însă zidurile păreau de neclintit. Giancarlo renunțase la căutare și se pregătea să iasă când îl auzi pe Giorgio strigând. Oare găsisse comoara?

Giancarlo se repezi afară și privi în jur, dar Giorgio nu se vedea nicăieri. Apoi îl auzi strigând din nou și-și dădu seama că vocea venea din partea cealaltă a casei. Când dădu colțul, Giancarlo fu uimit să-și vadă fratele în genunchi. Apoi privi în pământ și izbucni în râs.

Giorgio era îngenucheat în mijlocul unui grup imens format din cele mai mari ciuperci pe care le văzuse Giancarlo vreodată. Pentru Giorgio, ciupercile erau cea mai bună mâncare de pe lume. Nici o comoară a briganzilor nu l-ar fi încântat mai tare.

– Uită-te la ele, Giancarlo! exclamă el, cu bucurie neînfrănată. Ai mai văzut vreodată așa ceva?

Giancarlo nu văzuse, și se apucă imediat să-și ajute fratele să culeagă cât puteau să ducă de multe. Când rucsacurile le fură pline, cei doi frați se ridicară și se scuturară de praf, gata să coboare muntele.

– Giancarlo, intonă Giorgio solemn, chiar când să plece, trebuie să-mi promiți că n-o să spui nimănui despre locul ăsta. Dacă află lumea, îmi vor fura ciupercile minunate. Așa că promite-mi!

Giancarlo nu-și putea imagina de ce un om în toate mințile ar fi urcat până acolo numai pentru niște ciuperci.

– Bine, promiți, spuse el dându-și ochii peste cap. Acum putem, te rog, să mergem acasă?

– Nu, nu încă, spuse fratele său. Întâi trebuie să botezăm locul ăsta.

După câteva minute de dezbateri, Giancarlo sugeră *il Rifugio dei Briganti* (Refugiul Briganzilor). Lui Giorgio îi plăcu și chestiunea se decise.

Cei doi coborâră muntele binedispuși, râzând și glumind tot drumul.

Fără să-și dea seama, se treziră aproape de capătul potecii, unde terenul devenea plat. Erau gata-gata să iasă din pădure și să pășească în poiană, când Giorgio se opri brusc. Îl apucă pe Giancarlo de mânecă și-l trase înapoi printre copaci. Până să apuce să protesteze, Giorgio duse un deget la buze, ca să-l facă să păstreze tăcerea. Apoi îi făcu semn să-l urmeze.

Giorgio se apropie tiptil de liziera pădurii și privi peste poiană. Întorcându-se din nou spre Giancarlo, duse din nou degetul la buze și-i făcu semn să se apropie.

– Uite-o, șopti Giorgio.

În mijlocul poienii, o fată pe care Giancarlo n-o mai văzuse niciodată stătea pe o pătură, cu un bloc de desen pe genunchi. Giancarlo bănuî că venise acolo ca să deseneze acoperișurile caselor de dedesubt, sau poate munți din depărtare. Oricare ar fi fost, părea că tocmai terminase, pentru că închise brusc blocul și se ridică în picioare.

Giancarlo o privi cu atenție în timp ce-și aduna pătura. Chiar și de la distanță, își putea da seama că e o frumusețe. Avea o siluetă perfect proporționată, cu membre suple și grațioase, ca de balerină. Pe umeri îi curgeau plete întunecate, căzând până la jumătatea spatelui.

Giancarlo simți cum i se înmoaie picioarele. Nu mai văzuse niciodată o fată ca ea. În minte i se înghesuiau tot felul de întrebări, dar, de fiecare dată când dădea să vorbească, Giorgio îi făcea semn să tacă.

Fata se întoarse și plecă, și Giancarlo simți că i-a luat cu ea și inima din piept.

– Cine e? murmură el.

Giorgio trase aer adânc în piept și apoi expiră.

– E fata cu care o să mă însor într-o bună zi, spuse el.

Giancarlo se întoarse și se uită la fratele său.

„Nu și dacă ți-o iau eu înainte“, îi spuse în sinea sa.

Giancarlo se așeză la pian, privind fix la clape. Oare ce anume, se întrebă el, îi adusese brusc în minte amintirea zilei aceleia, cu mai bine de treizeci de ani în urmă? Probabil că-și amintise pentru că se gândise la mama sa în timp ce-și exersa gamele, exact cum făcuse și în dimineața aceea de primăvară, cu atâta timp în urmă. O amintire dusesse inexorabil la alta, precum căderea pieselor de domino. Amintirea trecutului însă îl obosea pe Giancarlo. Așa că, precum făcea de fiecare dată, goni totul din minte și se ridică de la pian.

Se uită la ceas. Era după-amiaza târziu, sâmbăta dinaintea Zilei Muncii, și trebuia să se pregătească pentru a participa la o recepție în campus în seara aceea. Nu aștepta cu plăcere ocazia. Își târî picioarele spre dormitor ca să se schimbe.

Aerul era plin de conversații și râsete când Giancarlo ajunse la recepție. În timp ce-și croia drum către bar după un cocktail, schimbă saluturi cu colegii de la diversele catedre. Apoi, cu paharul în mână, cercetă mulțimea în căutarea unui loc retras în care să se așeze. Colțul îndepărtat al încăperii părea promițător, așa că porni într-acolo. Nu ajunsese prea departe, când îl văzu pe Henry Sheffield apropiindu-se de el prin mulțime.

– Ah, ne întâlnim din nou, Giancarlo, spuse decanul, strângându-i mâna. Mă bucur să te văd. Cum ți s-a părut restul verii?

– Cam scurt, cred, replică Giancarlo.

– Așa e întotdeauna.

Sheffield oftă și dădu din cap. Apoi se înveseli și privi împrejur.

– Dar știi, mie-mi place sosirea toamnei. Anul se apropie de sfârșit, totul în jur se pregătește să moară, dar pentru noi, în viața academică, e vremea începuturilor.

– Devii poetic, Henry, remarcă Giancarlo înainte de a sorbi din pahar. Sheffield râse:

– Mă apucă uneori, și nu pot rezista.

Făcu o pauză și-i aruncă lui Giancarlo o privire piezișă.

– Și, spune-mi, te-ai mai gândit la concertul ăla din primăvară?

Giancarlo știuse, desigur, că întrebarea avea să-și facă apariția în seara aceea. Era unul din motivele pentru care se temea de recepție.

– Despre ce concert vorbești, Henry? întrebă el.

Sheffield scutură un deget în direcția lui.

– Știi exact despre ce concert vorbesc. Și o să mai discutăm despre asta, mai încolo. Dar mai întâi trebuie să-mi fac turele, așa că te rog să nu dispari.

Cu aceasta, Sheffield își văzu de drum. Giancarlo se îndreptă spre sanctuarul din colț când simți că cineva îi atinge brațul. Se răsuci și se trezi față-n față cu Patricia. Văzu imediat că vara îi priise, pentru că era bronzată și frumoasă. Tenul ei avea o strălucire minunată, sănătoasă, care-i făcea ochii albaștri să iasă și mai mult în evidență.

– *Buona sera*, Giancarlo, spuse ea cu un zâmbet. Încotro? Nu pleci deja, sper?

– Patrizia, mă bucur să te văd, spuse Giancarlo.

Era cu adevărat o plăcere. Și cu toate acestea, sperase că ar putea-o evita în seara aceea. Pur și simplu nu era pregătit pentru ea.

– Știi ceva, nu ești deloc un corespondent bun, spuse ea.

– Mda, hm, cred că trebuie să-mi cer scuze pentru asta, spuse Giancarlo, plin de căință, privind în pahar. Dar vezi tu, n-am plecat nicăieri, așa că nu prea aveam ce povesti.

Patricia răspunse privindu-l sceptic.

– Atunci spune-mi, întrebă ea, ce ai făcut toată vara?

– Nu mare lucru, spuse el, în afară de niște lecții.

– Lecții? spuse Patricia, surprinsă.

Apoi fața i se luminează:

– Stai așa. Nu-mi spune... Băiatul care a venit la tine astă primăvară, pentru lecțiile de italiană, nu?

– Chiar el, recunosc Giancarlo.

– Ce drăguț! exclamă Patricia. O, ce mult mă bucur că ai făcut-o, Giancarlo. Cum s-a descurcat? Îmi amintesc că nu erai prea optimist, pentru că era jucător de fotbal, sau așa ceva, și nu-ți place să le predai sportivilor.

– S-a descurcat foarte bine, răspunse Giancarlo. Și, apropo, nu-mi displace să le predau sportivilor.

– Dacă zici tu, îl tachină ea. Dar lasă asta. Spune-mi ce are de gând să facă acum.

Giancarlo ridică din umeri.

– Bănuiesc că va pleca în căutarea fetei visurilor lui. A plecat ieri spre Roma.

– Ce drăguț, oftă Patricia. Ce crezi că va face mai întâi? Se duce direct la ea?

– Nu știu, recunosc Giancarlo. Dar, indiferent ce planuri are, sunt sigur că se va simți minunal.

CAPITOLUL 7

Exact în clipa aceea, la Roma, Carter Quinn nu se simțea deloc minunat în prima sa noapte în Italia. Ba dimpotrivă, era copleșit de teama profundă că, dintr-un motiv necunoscut, viața sa avea să se încheie.

Totul începuse cu puțin timp în urmă, după ce se întinsese în pat, în camera sa de hotel. Epuizat după lunga călătorie, ațipise când – brusc – avusese o senzație ciudată. Simțea o gheară în piept, și impresia clară că inima îi bătea să-i spargă pieptul. Respirația i se precipitase dramatic. Își linse buzele și constată că gura i se uscăse. Aruncă păturile de pe el și se repezi în baie ca să-și dea cu apă pe față.

Acolo, privindu-și imaginea în oglindă, constată că se albise la față. Pielea de pe gât și umeri îl mânca, și începu să transpire. I se întâmpla ceva îngrozitor; bănuia că ar putea fi un atac de cord. De ce, se lamentă el, îl lăsase Dumnezeu să traverseze oceanul în căutarea Elenei, numai ca să-l facă să moară într-un hotel ieftin din Roma? Capul i se învârtea, mintea îi trecea în revistă evenimentele zilei, căutând febril un indiciu despre ce i-ar fi putut provoca starea aceea.

Zborul de la Boston plecase la timp. Împreună cu zborul de legătură de la Milano, fusese o călătorie de 12 ore, obositoare, dar lipsită de evenimente. A doua zi, pe la jumătatea după-amiezii, Carter ajunsese în fine la Roma, ieșise din vamă și părăsise aeroportul pentru a găsi un taxi care să-l ducă la hotel. Când terminase cu înregistrarea și-și târâse bagajul în cameră, se prăbușise pe pat și adormise buștean. Puțin după asfințit se trezise și privise pentru prima oară interiorul camerei. Era curat, dar lipsit de strălucire: un pat, o noptieră, un dulap și un birouaș. Nu exista televizor sau aer condiționat, iar de la telefon nu putea suna decât la recepție.

Simțindu-se murdar după lunga călătorie cu avionul și confuz din cauza schimbării de oră, Carter hotărâse să facă un duș. Baia micuță nu avea cabină de duș, ci numai o scurgere în podeaua acoperită cu gresie și un furtun de duș ieșind din peretele opus toaletei și chiuvetei. Era un spațiu ciudat, dar Carter simțise cum reînvie când apa începuse să-i curgă în cap. La sfârșit se îmbrăcase rapid, își luase harta și ieșise din cameră.

Odată ieșit în aerul proaspăt al serii, Carter pornise la plimbare pe străzile întunecate, lăsându-și picioarele să-l poarte unde poșteau. Nu mersese prea mult când, după un colț, dăduse de o fântână magnifică, având în centru statuia impozantă a unui zeu antic și cai ce ieșeau din apă. În jur era adunată o mulțime impresionantă de oameni. Era un loc plăcut, și Carter se apropiase, atras de vederea spectaculoasă și de sunetul liniștit al apei. Rămăsese în picioare o vreme, privind pur și simplu fântâna și bucurându-se de priveliște, înainte de a privi întâmplător în bazin și de a observa stratul de monede care acoperea fundul. Tocmai atunci, o pereche de tineri de lângă el se întorsese și aruncaseră monede peste umăr, în fântână. Apoi se sărutaseră și plecaseră braț la braț.

Întrebându-se unde se află de fapt, Carter observase pe un zid o plăcuță care spunea FONTANA DI TREVI. Fântâna Trevi era una din multele atracții despre care citise în ghidurile de călătorie pe care i le dăduse Sheila. Se minunase că, în prima sa seară la Roma, dăduse din întâmplare peste un loc atât de celebru.

Când, în fine, hotărâse că se uitase îndeajuns la fântână, Carter răspunsese chemării stomacului său revoltat. Din interiorul unei trattoria din apropiere se simțea o aromă plăcută, și hotărâse s-o încerce. Era încă de vreme pentru cină după standardele romane, și Carter găsi înăuntru numai câțiva clienți. Proprietarul, un domn solid cu o față plăcută și un ciuf ondulat, îl salutase.

– *Buona sera*, spusese el amabil.

Apoi îl îndemnase pe Carter către o măsuță dintr-un colț și îl lăsase în compania meniului. Se întorsese în câteva momente, cu pâine și o carafă cu apă.

– Deci, prietene american, începuse el în engleză, cu ce te pot servi astă-seară?

– De unde ați știut că sunt american? întrebuse Carter, zâmbind.

Proprietarul ridicase din umeri și desfăcuse larg brațele.

– Ei, de unde am știut? Am știut, pur și simplu.

Carter se simțise provocat, într-un fel amical, și hotărâse că a venit în fine vremea să folosească toate orele de studiu. Nu știa aproape nimic despre bucătăria italiană, așa că alesese la întâmplare din meniu și lăsase restul în voia sortii.

– *In tal caso, vorrei per il primo piatto gli spaghetti con aglio e olio per piacere*, spusese Carter, politicos. *Poi il vitello alla milanese, se Lei lo raccomanda.*

– *Ma lui parla bene l'italiano!* exclamase omul, ridicând mâinile, încântat. Cum se face că vorbești atât de bine?

Carter zâmbise și explicase, cu dicție perfectă, că înainte de a veni în Italia luase lecții particulare cu un vorbitor nativ.

– *Bravo*, spusese proprietarul, dând din cap aprobator. În acest caz, de acum încolo, vorbim numai italiana. *D'accordo?*

– *D'accordo*, dar nu prea repede, vă rog, îl rugase Carter.

– Eiii, nu-ți face griji, *amico mio*, răsese proprietarul. După câteva zile la Roma, o să vorbești perfect.

Pastele cu usturoi și ulei pe care le comandase se dovediseră mult mai gustoase decât își imaginase Carter, iar vițelul fusese fabulos. După ce terminase de mâncat, proprietarul îi adusese o cafea. Acasă, Carter bea destul de puțină cafea, dar acum era la Roma, așa că hotărâse să bea ca românii. La fel ca tot ce gustase în seara aceea, cafeaua avusese o aromă bogată și vibrantă. Când proprietarul se întorsese cu *il conto* (nota) și-i reumpluse ceașca, Carter o băuse fără să se mai gândească. Dar apoi, cum trattoria nu era prea aglomerată, în timp ce-și bea cafeaua, proprietarul profita-se de liniște și stătuse de vorbă cu el câteva minute. Se prezentase drept Michele și-l întrebase pe Carter cum îl cheamă.

– Carter? zâmbise Michele. Vrei să spui, ca președintele?

– Da, chicotise Carter. Numai că e numele meu de botez, nu de familie.

– Deci, *Signor Presidente*, spune-mi, întrebase Michele, cum ți se pare călătoria până acum? Ai apucat să vezi ceva din atracții?

Carter îi explicase că, din întâmplare, în seara aceea descoperise fântâna Trevi.

– Ah, la Fontana, spusese Michele. Sper că ai aruncat o monedă.

– De fapt, nu, recunosc Carter.

– Trebuie! exclamase Michele. Dacă arunci o monedă în fântână, sigur te vei întoarce la Roma într-o zi. Dar, dacă ești zgârcit, continuă Michele, poți să arunci un *gettone*.

Un *gettone* era o monedă pentru telefoanele publice, îi explicase Mi-

chele. Aruncând unul în fântână, ar fi fost garantat că într-o bună zi Carter avea să dea un telefon la Roma, ceea ce ar fi fost mult mai ieftin decât biletul de avion din America. Proprietarul trattoriei izbucnise într-un râs vesel și contagios la propria glumă, iar Carter nu se putuse abține să-l imite.

Acum, stând la chiuveta din baie și gândindu-se la mâna tremurătoare și la inima care-i bubuia în piept, Carter reflecta că fusese o seară foarte plăcută în Roma, dar ar fi putut fi ultima pentru el. Poate că făcuse o intoxicație alimentară, sau poate că luase vreun virus ciudat în avion. Se gândea serios să sune la recepție și să le ceară să-i cheme o ambulanță când, brusc, ceva îi declanșă o amintire. Ce îi spusese Giancarlo în ziua aceea ploioasă din iunie, când îl servise cu *biscotti*?

Apoi își aminti, și totul căpătă sens.

– Cafeaua, murmură Carter, amintindu-și cele două cești de cafea pe care le băuse după cină. Ce idiot.

Își dădu seama că, până la urmă, nu era pe moarte. Pur și simplu exagerase cu cofeina. Bea rar cafea, mai ales tipul robust care se bea în Italia. Era de înțeles că organismul lui reacționase așa cum reacționase. Odată cu înțelegerea, îl copleși și o profundă ușurare.

Se împletici afară din baie și se aruncă pe pat. Somnul avea să vină greu, dar cel puțin știa cu certitudine că avea să trăiască pentru a mai vedea o nouă zi.

Când Carter deschise ochii, târziu a doua zi de dimineață, fu ușurat să descopere că pulsul și respirația îi reveniseră la normal. Supraviețuise nopții! Încă amețit, căscă și se întoarse să se uite la ceasul de pe noptieră. Fu surprins să vadă că era aproape ora 11. Ziua trecuse pe jumătate.

Carter se ridică în capul oaselor și puse picioarele pe podea. Întinse brațele și-și răsuci capul ca să-și relaxeze mușchii gâtului și umerilor. Camera era ciudat de tăcută, în ciuda zgomotului traficului de afară. Ce ciudat era aerul acela de singurătate! Îl neliniștea.

Își dădea seama, desigur, că era într-un mediu complet nou și nefamiliar. Nimic nu era la fel – nici perna și pătura, nici felul în care funcționau întrerupătorul de pe perete și dușul din baie. Aerul însuși părea diferit. Asta, își spuse el, înseamnă să fii într-o țară străină.

Gândurile i se întoarseră către Elena, așa cum se întâmpla deseori când era singur, și se întrebă dacă n-ar fi mai bine să-și strângă pur și simplu lucrurile, să se ducă la gară și să ia primul tren spre Abruzzo. Ideea îl

umplu de entuziasm pentru o clipă, dar renunță rapid la ea. Trebuia să se țină de planul inițial și să petreacă câteva zile familiarizându-se cu țara. În definitiv, își dorea s-o impresioneze pe Elena, iar apărând în Roccasale în starea aceea de confuzie n-ar fi produs efectul dorit. Cu hotărârea luată, căscă din nou, se ridică în picioare și-și începu ziua.

Când ieși din hotel, căldura miezului zilei îl izbi ca fierbințeala dintr-un cuptor. Își puse ochelarii de soare și porni pe trotuar, ținându-se pe partea umbrită a străzii. Se opri în primul bar pe care-l întâlni și cumpără un panino cu prosciutto și provolone – lucrul cel mai apropiat de un sendviș cu șuncă și brânză pe care-l putu găsi – un pachet de biscuiți și o sticlă mare cu apă. Le îndesă în rucsac și porni mai departe.

Vreo oră, hoinări prin oraș, familiarizându-se cu monumentele, ca să-și poată găsi drumul înapoi. Nu-i scăpă atenției faptul că, pe străzile Romei, pietonii erau o specie în pericol. De mai multe ori se trezi că trebuie să se îndepărteze de marginea trotuarului ca să evite șoferii nerăbdători. Avea impresia că șoferilor italieni le făcea plăcere să vadă cât de mult se pot apropia de o persoană, fără ca totuși să o lovească.

În cele din urmă, nerăbdător să se îndepărteze de zgomot și de trafic, Carter își consultă ghidul și porni în direcția Piazza di Spagna, cu celebrele ei trepte. Nu-și putea imagina care era marea atracție a unor scări în aer liber, dar, conform hărții, locul nu era prea departe, așa că putea merge să arunce o privire. Într-adevăr, după numai câteva minute de mers, ajunse în vârful scării grandioase cunoscute sub numele de Treptele Spaniole. Ti-vită cu flori, scara cobora către o fântână mică din centrul pieței de jos. O mulțime de oameni, la fel de colorați ca și florile, erau așezați pe trepte sau se plimbau în jurul fântânii, bucurându-se de frumusețea duminicii. În piață, câțiva tineri alergau după o minge de fotbal. Aerul era plin de conversație, râsete și muzică.

Era un loc animat, exact ce-i trebuia lui Carter, așa că porni să coboare treptele și se așeză într-un loc din care să poată observa scena în timp ce-și mânca panino. După ce-l termină, desfăcu sticla cu apă, își întinse picioarele și se instală comod ca să observe oamenii care treceau pe lângă el. În apropiere, un grup de adolescente vorbea cu o sută de kilometri la oră. Carter zâmbi ascultându-le și încercând să înțeleagă bucățele de conversație. Îi făcea plăcere sunetul vocilor lor, pentru că păreau mai mult să cânte decât să vorbească limba. Era cât se poate de captivant.

Stătea acolo de câțva timp când câțiva din băieții care băteau mingea

în piață urcară treptele și se așezară lângă adolescente. Unul din ei purta un tricou în stil american, cu însemnele unei echipe numite Dallas Falcons. Băiatul se uită din întâmplare spre Carter și-l observă privind-i tricoul.

– Hei, *americano*, spuse băiatul prietenos, dând din cap.

– De unde știi că sunt american? întrebă Carter, curios, în italiană.

Băiatul ridică din umeri și făcu o figură asemănătoare cu cea a proprietarului de restaurant din seara dinainte. Apoi râse și se trase de pieptul tricoului.

– Spune-le, zise el arătând către prietenii săi. Dallas Falcons – cea mai bună echipă din NFL în America, nu-i așa?

Carter nu avu sufletul să-i spună că nu există o asemenea echipă. Există Atlanta Falcons și Dallas Cowboys, dar, din păcate, nu și Dallas Falcons. Probabil că cineva făcea o grămadă de bani vânzând tricouri cu logouri false.

– Ai dreptate, îi spuse băiatului, ridicând amândouă degetele mari. Sigur sunt cei mai buni.

Acest lucru îl făcu pe băiat extrem de fericit, și-i înghionti mândru pe prietenii săi ca să le arate că avusese dreptate.

Ceva mai târziu, după ce puștiul și prietenii lui își văzuseră de drum, Carter coborî până la fântână ca să facă o fotografie pieței. Când se întoarce și ridică privirea, văzu pentru prima oară spectaculoasa biserică cu turnele gemene care se ridica în vârful treptelor. Se gândi să urce înapoi până la biserică, dar brusc îl cuprinse un val de oboseală. Își puse aparatul de fotografiat în rucsac și porni înapoi spre hotel, ca să tragă un pui de somn înainte de cină. Era sigur că avea să întâlnească multe alte biserici în drum.

– O, cât e de frumos!

Până să spună aceste cuvinte, Carter n-o observase pe tânăra care stătea alături de el, și nici pe însoțitorul acesteia. Fusesse mult prea fermecat.

Era a doua zi, după-amiaza târziu, și se aflau la Vatican, în Bazilica San Pietro, privind la *Pietà* lui Michelangelo. Carter nu găsea cuvintele pentru a descrie cum se cuvine statuia Fecioarei Maria care-și ținea în brațe fiul mort. Grația și frumusețea ei îl umpleau de admirație și, în același timp, de o profundă tristețe. Înțelegea ce voise să spună Giancarlo când îi explicase că nu e nevoie decât să fii om ca să apreciezi arta, și că avea să vadă în Italia lucruri atât de frumoase încât îl vor face să plângă.

Acesta era unul din ele.

Se trezise devreme în dimineața aceea și, după un mic dejun ușor, pornise spre Colosseum, unde se plimbase o oră sau două printre ruine. După prânz, se dusese la Vatican, unde se plimbase prin muzeu. Sperase să vadă Capela Sixtină, dar, dintr-un motiv oarecare, aceasta era închisă pentru public în ziua aceea. Nu că ar fi contat. După uriașul număr de opere de artă din muzeu și maiestatea incredibilă a bazilicii, Carter nu ar mai fi putut absorbi nimic altceva. Era în drum spre ieșire, când dăduse cu ochii de statuie. Vederea ei îl hipnotizase până în momentul acela, când auzise vocea femeii de lângă el.

Era prima oară de când sosise că auzea o voce de american, și întoar-se instinctiv capul spre ea. Era o femeie atrăgătoare, cu câțiva ani mai mare ca el, estimă Carter, cu păr șaten până la umeri, strâns cuminte într-o coadă de cal. Își ținea de mână prietenul – nici unul din ei nu părea să poarte verighetă – care părea și el în jur de 30 de ani. Amândoi erau îmbrăcați lejer, cu jeanși și mocasini eleganți, dar într-un fel meticolos, cam ca modelele dintr-un catalog L.L. Bean. Femeia se bosumflă și murmură:

– O vreau. Mi-o cumperi?

Prietenul râse.

– Nu cred că e de vânzare.

– Și bănuiesc că prețul ar fi destul de piperat, chiar dacă ar fi, se trezi Carter intervenind.

– Hei, ești american, spuse bărbatul, părând surprins. Când te-am văzut am bănuir că ești italian.

– Până acum, ești singura persoană din țara asta care a crezut asta, zâmbi Carter. Oamenii de pe-aici par să știe că sunt american înainte să apuc să deschid gura.

– Cred că din cauza tenișilor, spuse bărbatul. Cineva mi-a spus odată că așa descoperă italienii că ești american.

Carter privi în jos la pantofii de sport, ridică din umeri și se uită din nou la statuie.

– E incredibilă, nu-i așa? spuse el.

– Îmi vine să plâng numai uitându-mă la ea, spuse femeia.

– Știu exact ce vrei să spui, dădu Carter din cap aprobator.

Nu mai știa ce altceva să spună, și se pregătea să plece când femeia se întoarse spre el pe neașteptate. Îi spuse că erau din New York și-l întrebă de unde era în Statele Unite. Carter îi răspunse că din Rhode Island. Descoperirea faptului că erau cu toții din nord-est le dădu impresia că erau

practic vecini, cu toate că nu se cunoșteau între ei. Urmără prezentările – Carter află că se numeau Alison și Steve – și în scurt timp, pe când ieșeau împreună din bazilică, Alison sugerează să meargă cu toții să bea ceva. Carter nu voia să deranjeze, dar Steve spuse și el că e o idee minunată, așa că nu mai avu nici un motiv să refuze.

Găsiră curând un restaurant unde puteau sta afară. Când se așezară la masă, Carter își impresionează noii prieteni vorbindu-i chelnerului într-o italiană perfectă.

– Am avut dreptate, până la urmă, glumi Steve. Chiar ești italian.

– Nu, irlandez american sută la sută, spuse Carter. Dar am avut un profesor de italiană foarte bun.

Cu paharele pline, toastară pentru noua lor prietenie. Carter află că Alison lucra pentru o firmă de marketing din New York, iar Steve era bancher de investiții. Celor doi părea să le facă plăcere să vorbească despre carierele lor și avură tot felul de sfaturi pentru Carter, când acesta le spuse că abia absolvise facultatea de finanțe.

– Și plănuiești de mult călătoria asta împreună? întrebă Carter.

– O, deloc, spuse Alison râzând ușor. Ne-am cunoscut la aeroport, acum câteva zile.

– Ne-am văzut pentru prima oară la caruselul de bagaje, după aterizare, povesti Steve. Nu ne-a trebuit decât o privire, și asta a fost. Cum se spune pe-aici? Că te lovește cutremurul, sau așa ceva?

– Cred că e vorba de trăsnet, completă Carter.

– Orice ar fi, m-a lovit rău, chicoti Steve, luând mâna lui Alison și sărutând-o.

– Pe amândoi ne-a lovit rău, spuse Alison visătoare, strecurându-și brațul pe sub al lui Steve. Auzisem că Italia are efectul ăsta asupra oamenilor. E ca o magie.

– Cred că are dreptate, spuse Steve. Așa că ai face bine să ai grijă, Carter. Și pe tine o să te lovească trăsnetul.

– Poate, zâmbi Carter, cu gândurile fugind spre Abruzzo, dar intenționez să nu ies în ploaie o vreme.

După ce făcură schimb de adrese de e-mail și de promisiuni că vor păstra legătura în State, Carter le ură călătorie plăcută și plecă pe drumul său.

Era recunoscător pentru compania lor, dar când se trezi brusc din nou singur sentimentul de singurătate i se accentuă. Îi invidia pe Steve și Alison pentru fericirea lor nerușinată. În momentul acela Carter se hotărî că,

deși nu era gata să meargă la Roccasale, era totuși momentul să o ia din loc. Spera ca într-o zi să vadă mai mult din Roma, dar pentru moment înima îl îndemna în altă parte. Carter se grăbi spre hotel, oprindu-se în drum ca să arunce o monedă în Fontana di Trevi.

În timp ce aștepta să fiarbă apa de pe aragaz, Giancarlo curăță un cățel de usturoi și începu să-l toace pe fundul de lemn. Pe ochiul de lângă oala cu apă se încingea o tigaie unsă cu ulei de măsline presărat cu fulgi de ardei iute uscat.

Era seara devreme, înaintea primei zile de cursuri, și Giancarlo pregătea cina. Mișcările sale erau mecanice, datorate lungii experiențe a gătitului de unul singur. Mintea îi era în altă parte.

Toată ziua fusese tulburat de un vis pe care-l avusese peste noapte. În vis, intra într-o bucătărie și-l găsea pe tatăl său, Roberto, așezat la masă, cu ceasul de buzunar legănându-i-se între degete. Cu un zâmbet încântat, un Giancarlo tânăr se repezea să se așeze pe genunchii tatălui său. Îi lua ceasul din mână, deschidea capacul și apăsa pe butonul care-l făcea să cânte. Dar, oricât apăsa, muzica nu începea. Aproape plângând, copilul privea spre tată, rugându-l să facă ceasul să cânte. Roberto se mulțumea să zâmbească afectuos, lua ceasul și-l băga în buzunar. Apoi, brusc, tânărul Giancarlo dispărea și Roberto întorcea privirea severă spre un Giancarlo mai bătrân, care stătea în picioare și se uita la el.

Nereușind să înțeleagă semnificația visului, Giancarlo clătină din cap și se apucă să toace ceapa și măslinele. Le adăugă în tigaie împreună cu un strop de unt și, la sfârșit, o cutie de ton în ulei. Când apa începu să fiarbă, desfăcu o cutie de capellini și aruncă un pumn în oală. Spaghetetele subțirele nu aveau nevoie decât de câteva minute ca să fiarbă.

În timp ce aștepta, gândurile lui Giancarlo se îndreptară către Italia. Se întrebă dacă lui Carter îi soloseau lecțiile de italiană și, mai ales, dacă ajunsese deja la Roccasale. Traectoria gândurilor sale îl aduse înapoi la ceasul de buzunar pe care tânărul îl avea cu el. Apoi din oală sări niște apă fierbinte, care căzu sfârâind în flacăra, făcându-l să se concentreze din nou la treaba pe care o avea de făcut.

Când încercă câteva capellini și le găsi *al dente*, doar puțin tari la mijloc, Giancarlo stinse flacăra și duse oala la chiuvetă. Acolo răsturnă capellini într-o strecurătoare, făcând să se înalțe un nor de abur, și așeză rapid strecurătoarea peste oală. Acest lucru făcea să se păstreze ceva din apa cu

amidon, în caz că i-ar fi trebuit pentru sos. Apoi răsturnă capellini din strecurătoare în tigaie, rase niște brânză deasupra și amestecă totul cu usturoiul și tonul. În loc să mai murdărească o farfurie, Giancarlo puse tigaia pe masă, își turnă un pahar de vin și se așază să mănânce.

În timp ce se servea cu capellini, Giancarlo privi spre ușa frigiderului, unde încă mai alârna vederea de la Patricia. O văzuse în după-amiaza aceea, în campus. Patricia preda franceza, și era efervescentă de bucurie la gândul unui nou semestru. El, pe de altă parte, nu trădase un asemenea entuziasm.

– Ce-i cu tine? pufnise Patricia. Nu pari fericit când începe școala, nu pari fericit când se termină. Zău, Giancarlo, n-o să te pot înțelege niciodată.

„Ai putea încerca să mă lași să-ți gătesc cina în seara asta“, dorise Giancarlo să spună.

Vorbele fuseseră acolo, pe vârful limbii, dar nu reușise să le spună. În schimb, venise cu niște scuze vagi pentru dispoziția sa nu tocmai veselă, dând vina pe oboseală.

– O, da, îl tachinase Patricia. Am uitat, ți-ai petrecut ore lungi predând italiana în vara asta.

Îi aruncase o privire de parcă ar fi vrut să mai facă o remarcă ironică, dar apoi expresia ei se schimbase și oftase.

– Știi ce, Giancarlo, îi spusese ea, viața e prea scurtă ca să începi să te pregătești pentru hibernare când nici n-a început încă toamna. Înțelegeți ce vreau să spun?

Giancarlo dăduse din cap că da.

– Nu, spusese ea tristă, clătinând din cap. Nu sunt sigură că înțelegeți, Giancarlo – cel puțin, nu încă.

Reflectând la discuție, nici Giancarlo nu era sigur că o înțelesese cu adevărat. Dar de un lucru era absolut sigur: gătise mult prea multe paste pentru o singură persoană.

CAPITOLUL 8

Carter tocmai își aranjase bagajul și se așezase pe locul său, când trenul se smuci și porni încet din Gara Termini din Roma. Accelerând, roțile vagonului făceau un sunet ritmic, clac-clac-clac, pe care tânărul îl găsea liniștitor, iar vagonul se clătina ca un leagăn. Era atât de diferit, mult mai puțin stresant decât zborul, își spuse el și, înainte să fi făcut cinci kilometri, Carter se îndrăgostise de călătoria cu trenul.

Erau multe destinații spre care ar fi putut alege să călătorească în ziua aceea. După ce cântărise toate opțiunile cu o seară înainte, Carter alesese Pisa, unde intenționa să viziteze celebrul turn și să petreacă noaptea. De la Pisa, urma să plece la Florența, adică mai mult sau mai puțin în direcția Abruzzo. Restul călătoriei, după aceea, era sub semnul întrebării, așa că pentru moment hotărî să se relaxeze și să se bucure de drum. Trenul cu care călătorea era unul regional. Drumul de la Roma la Pisa, cu cele douăzeci de opriri ale sale, avea să îi ia cam patru ore. Închise ochii și, spre deosebire de avionul de la Boston, aici adormi imediat.

Așa cum plănuiise, Carter rămăsese numai o noapte la Pisa. După ce găsisse un hotel în centrul orașului, petrecuse după-amiaza plimbându-se prin *Campo dei Miracoli*, unde vizitase catedrala medievală cunoscută sub numele de Duomo, Baptisteriul și, evident, turnul înclinat.

Domul, cu ușile sale masive din bronz și cupola cu fresce, era spectaculos. Plimbându-se prin interiorul catedralei medievale, privind măiestria de nedescris a locului, Carter își amintise de afirmația lui Giancarlo că Italia avea unele dintre cele mai frumoase biserici din lume. Era absolut complexitor, ceea ce fusese, fără îndoială, intenția constructorilor.

Văzând turnul înclinat pentru prima oară pe viu, Carter aproape că izbucnise în râs. Pe de o parte, era în mod evident o operă de artă fenomenală. Semăna cu un vraf de torturi foarte ornamentate. Pe de altă parte însă, arăta complet ridicol, ca și când blaturile tortului stăteau să alunece. Era un miracol că nu se prăvălise încă la pământ. Făcu mai multe fotografii înainte de a ruga pe cineva să-i facă și lui una, în poziția în care părea că susține turnul cu mâinile.

Mai târziu în aceeași seară, Carter făcuse o plimbare prin oraș. Îi plăcea ce văzuse până atunci din Pisa, dar descoperi că era cuprins de o stranie nerăbdare care devenea din ce în ce mai puternică, îndemnându-l să nu zăbovească prea mult într-un loc, ci să continue să avanseze spre destinația sa finală. Și așa, a doua zi după micul dejun, își cărase bagajul înapoi la gară, cumpăraseră un bilet și se urcase în primul tren spre Florența.

Acum, două zile mai târziu, Carter se afla acolo. Era așezat pe trotuar în Piazza della Signoria, delectându-se cu un con de *gelato* în timp ce admira statuile din fața Palazzo Vecchio. Carter nu fusese niciodată un mare amator de dulciuri, dar înghețata italiană avea un gust pe care-l găsea irezistibil, mai densă și mai pufoasă decât cea de acasă. *Stracciatella*, vanilie amestecată cu bucățele de ciocolată, devenise deja preferata sa.

Florența îi plăcea foarte mult. Erau multe de văzut aici, și orașul era plin de oameni din toată lumea. Era amuzant și numai să te așli acolo. Când își termină înghețata, Carter deschise ghidul ca să aleagă următoarea destinație. Cu o zi înainte vizitase Bazilica Santa Croce, biserica unde erau înmormântați Galilei, Michelangelo și Machiavelli. Apoi vizitase Domul și-l găsisese și mai uluitor decât cel din Pisa. Avea avantajul că clopotnița sa, proiectată de Giotto, era dreaptă ca o săgeată.

În timp ce răsfoia ghidul, Carter privi spre capătul pieței, unde un lung șir de oameni stătea la coadă ca să intre la Galerile Uffizi. Probabil că era ceva demn de văzut înăuntru, dacă oamenii erau dispuși să aștepte. Carter reflectă un moment înainte de a se hotărî să se așeze la coadă ca să afle.

Până când ajunsese efectiv în muzeu, i se făcuse cald, era obosit și deloc entuziast. Aerul dinăuntru i se păru fierbinte și stătut, încins cum era de soarele amiezii ce bătea prin ferestrele coridorului principal al galeriei. Stătuse însă multă vreme la coadă, așa că nu avea rost să plece tocmai atunci. Își șterse transpirația de pe frunte și continuă.

Începând din prima sală, unde erau expuse opere din secolul al XIII-lea, Carter umblă cuminte din încăpere în încăpere, aruncând numai

câte o privire fugară celor mai multe dintre capodopere. Prea puține reușeau să-l captiveze. Abia când ajunse la operele Renașterii începu să fie mai atenț. Chiar și așa, nu se simțea foarte transportat, până când ajunse la *Nașterea lui Venus* de Botticelli.

Carter o recunoscuse pe loc. Se opri și privi la pictură, de parcă l-ar fi lovit fulgerul. Nu înțelegea nimic din simbolismul lucrării sau din inspirația clasică, și nici nu-i păsa de ele. Ceea ce îl captiva în clipa aceea era frumusețea liniștită a feței zeiței goale – ochii, linia delicată a obrazului, părul splendid bățut de vânt. Cu cât o privea mai mult și mai intens, cu atât mai mult o vedea pe Elena. Era ca și când ar fi fost transportat înapoi în după-amiaza de primăvară când o văzuse pentru prima oară și întreaga viață i se schimbaseră.

Brusc, Carter își dădu seama că nimic altceva nu conta pentru el. Nu îl mai interesa să vadă vreo altă pictură, vreo altă statuie, vreun alt muzeu sau vreo altă catedrală fabuloasă. Văzuse destul.

Era timpul să plece la Roccasale.

Trenul de Bologna ieși din gara Florența a doua zi de dimineață, puțin după ora 7.

Era o zi fierbinte și cețoasă; cerul senin pe care Carter îl văzuse de la sosirea în Italia era acum cenușiu și greu de nori umflați, iar aerul lipicios și apăsător era ca răsuflarea fierbinte a unui animal enorm. Se ridică și deschise fereastra ca să lase ceva aer să intre. Se rezemă cu coatele de pervaz și se aplecă pentru a simți briza pe obraz în timp ce privea casele și peisajul cum defilează pe lângă el, ca și când ar fi urmărit un film. Una peste alta, își spuse el, un mod foarte civilizat de a călători.

După o oprire la Bologna, Carter schimbă trenul și începu cea de-a doua parte a călătoriei, de data aceasta spre sud-est, de-a lungul coastei Adriatice, spre orașul Pescara.

Gările treceau pe lângă el, una câte una. Faenza, Forlì, Cesena, Rimini. Lui Carter toate i se păreau asemănătoare, dar îi plăcea cum sunau numele: Riccione, Cattolica, Pesaro, Senigallia.

Își dădu seama că trecea în fugă prin țară, ratând atâtea locuri pe care, în alte împrejurări, i-ar fi plăcut să le viziteze. Poate că avea să revină într-o zi. Stând la fereastră, avu o senzație care-i aminti de zilele când juca fotbal. Stomacul îi era un ghem de nervi, dar, în același timp, era încântat la gândul că se apropia tot mai mult de Elena.

Când, în fine, trenul opri în Pescara Centrale, Carter sări în picioare, își înhăță bagajele și se grăbi să coboare pe peron. Aerul devenise acum nemișcat, iar cerurile erau întunecate și amenințătoare. Se uită la ceas. Era drum scurt până la Chieti, iar de acolo nu mai rămânea decât cursa cu autobuzul până la Roccasale.

Carter se grăbi să-și găsească trenul. După ce urcă și se instalează pe o banchetă, se uită pe fereastră. Cerul se lăcuse aproape negru și dinspre apus se auzi bubuitul tunetului. După câte se părea, trenul se îndrepta către furtună. Când locomotiva se smuci și plecă din stație, Carter se lăsă pe spate și așteptă să vadă ce se va întâmpla.

Furtuna trecuse de mult, dar străzile din Roccasale erau încă ude de ploaie când autobuzul de Chieti opri în centrul orașului. Ușa se deschise și Carter văzu o băltoacă mare ce despărțea treapta autobuzului de trotuar. Făcu un pas mare și sări peste ea. Ușa șuieră și se închise în urma sa, și autobuzul plecă.

Cu bagajele în mână, Carter rămase de unul singur pe trotuar. Roccasale nu era un loc teribil de mare, dar nu era nici mic. Strada principală era tivită cu magazine. Lumea intra și ieșea din ele, iar mașinile treceau în sus și-n jos cu viteză alarmantă.

Nu era, descoperi Carter, decât un singur hotel micuț, în marginea pieței orașului. Spre plăcuta lui surprindere însă, camera se dovedi luminoasă și aerisită, iar fereastra dădea spre piața de jos. Destul de ciudat, era cea mai drăguță cameră în care stătuse de la sosirea în Italia, și nici că putea fi mai încântat.

Până când se spală și se schimbă, după-amiaza se apropia de sfârșit. Era nerăbdător să iasă și să o caute pe Elena. Nu avea nici cea mai mică idee de unde să înceapă. Dacă ar fi știut ceva mai multe despre ea, măcar și numai numele de familie! Nu avea idee câți locuitori erau în Roccasale, dar din puținul pe care-l văzuse din oraș, era sigur că erau cu miile. De unde să înceapă?

Se așeză pe marginea patului, întrebările învârtindu-i-se în minte ca un roi de albine furioase, până când nu le mai putu suporta. Nu avea s-o găsească pe Elena făcându-și griji. Avea nevoie să iasă la aer.

După ce se plimbă prin centrul orașului, privind în vitrinele magazinelor și aventurându-se câte un pic pe străduțele laterale, Carter se așeză în piață. În spatele lui se înălța statuia unui om de stat italian, sau a unui

poet, sau Dumnezeu-știe-a-cui – văzuse deja atât de mulți. Privi în jur, întrebându-se dacă Elena venea vreodată acolo. Poate că, dacă aștepta îndeajuns de mult, avea să vină ea la el. Dar la fel de bine, chicolii în sinea sa, putea muri de frig acolo înainte de a o întâlni. Privi spre biserica din partea opusă a pieței și-și imaginează că Elena fusese botezată acolo, și că acolo făcuse și prima comuniune.

Carter revăzu în minte iar și iar scurtul interval pe care-l petrecuse cu Elena în ziua aceea de primăvară. Spera să găsească vreun indiciu în conversația lor, orice, care l-ar fi putut ajuta. Nimic. Cu un oftat, trecu în revistă clădirile care înconjurau piața. Peste acoperișurile celor două clădiri mai apropiate de el, zări munții Abruzzi înălțându-se în depărtare. Se așteptase la o vederă mai panoramică. Elena vorbise despre cât de frumoasă era vederea acolo unde locuia, dar unde era acest loc?

Carter începu să se întrebe dacă Elena vorbise nu despre oraș, așa cum bănuise el, ci despre casa ei. Cu inima bătând să-i spargă pieptul, sări în picioare și urcă treptele bisericii. De la înălțimea aceea, zări pentru prima oară un șir de case pe dealul de deasupra orașului. Fără să stea pe gânduri, coborî treptele în fugă și porni în direcția lor, căutând drumul care să-l ducă la ele.

Simțea privirile întrebătoare ale oamenilor pe lângă care trecea pe străduțele înguste ce se îndepărtau de piață. Aici nu era un oraș ca Roma sau Florența, unde un călător singuralic se putea ușor amesteca în mulțime. Aici era cât se poate de vizibil.

Netulburat, își continuă drumul pe strada care urca ușor, până ajunse la un șir lung de trepte de piatră. Treptele erau vechi și uzate spre mijloc, fără îndoială rezultatul a cine știe câți ani de folosință. Carter nu ezită, ci sări peste primele două trepte și le urcă pe următoarele în pas vioi.

Când ajunse în vârf, acolo unde treptele întâlneau strada pe care spera s-o găsească, se întoarse și înțelese pe loc despre ce vorbise Elena. Privind peste acoperișurile din Roccasale, avea la picioare o vastă întindere de dealuri blânde ce se duceau până spre munții din depărtare. Era aproape prea perfect ca să fie real.

Carter ar fi rămas acolo, admirând priveliștea, dacă un șofer în trecere nu l-ar fi claxonat, trecând la câțiva centimetri de el. Smuls din reverie, întoarse spatele priveliștii și porni pe drum în sus.

Nu după multă vreme, dădu de o casă veche, destul de prăpădită, la marginea drumului. Carter era sigur că nu putea fi casa Elenei. Drumul

urcă încă puțin înainte ca o altă casă să-i intre în raza vizuală, de data aceasta una mai mare și mult mai elegantă. În timp ce se apropia, o minge de fotbal sări în drum și un băiețel fugi s-o recupereze. Se opri brusc văzându-l pe Carter în mijlocul străzii, cu piciorul pe minge.

- *Ciao*, spuse Carter prietenos.

Împinse cu piciorul mingea înapoi spre băiat.

- Stă cineva pe nume Elena aici? întrebă.

Băiatul își luă mingea-n brațe și scutură din cap. Apoi se întoarse și fugi spre casă, strigând:

- *Mamma, mamma!* E un străin la intrare!

Carter nu așteptă ca mama băiatului să iasă și să dea alarma că un american suspect se plimbă prin cartier, ci se întoarse și plecă. Când ajunse la următoarea casă de pe stradă, se apropie de ușă, dar se opri și rămase așa. Era ridicol, își spuse el. Își pierdea vremea. Probabil că în oraș erau zeci de locuri cu priveliști frumoase.

Se pregătea să plece, când ușa se deschise brusc și în cadrul ei apăru o fată de vreo 13 ani. Avea căști pe urechi și dădea din cap în ritmul muzicii pe care-o asculta. Ridicând privirea și văzându-l pe Carter, fata scoase un țipăt surprins și se dădu înapoi, lovindu-se de tocul ușii.

- *Mi dispiace, signorina*, se scuză el. Îmi pare atât de rău. N-am vrut să te sperii.

- O, Dio! râse fata, binedispusă, punând o mână pe inimă. Inima mea! Am crezut că leșin! Pot să vă ajut?

- Îmi pare rău, se scuză Carter din nou, dar mă întrebam dacă Elena e acasă.

- Cine? întrebă fata, cu o expresie sinceră.

- Elena, repetă Carter încet, știind prea bine că e inutil.

- Vreți să spuneți Elena Simonetta? întrebă fata.

Inima lui Carter dădu să-i sară din piept. Un nume de familie! Să fie oare cu puțință? Să fie numele ei?

- Da, se trezi el spunând.

- Ați greșit casa, spuse fata clătinând din cap. Familia Simonetta locuiește două case mai sus.

Lui Carter îi venea s-o strângă în brațe, dar nu îndrăzni. În loc de asta, îi mulțumi calm și făcu un pas înapoi, împiedicându-se de bordură. Își recăpătă imediat echilibrul și, cu un *Ciao!* vesel, porni în sus pe deal.

A doua casă era elegantă, cu ornamente stilate din piatră și cu ferestre

grațios arcuite. Într-o parte a casei era o piscină înconjurată de flori. Carter și-o imaginea pe Elena întinsă acolo, la soare. Știu fără urmă de îndoială că ajunsese la casa corectă și, fără să ezite, se apropie de ușă și apăsă pe sonerie.

Un moment mai târziu, o femeie cărunță, bine îmbrăcată, veni să deschidă. Se uită la el cu ochi severi, suspicioși.

– *Signora Simonetta*? întrebă el direct.

– Nu, replică femeia, fără urmă de cordialitate. Sunt angajată aici. *Signora Simonetta* nu este acasă. Cine sunteți?

– Numele meu este Carter, explică el. Sunt prieten de-al Elenei.

– Nici *signorina* Elena nu e aici, spuse femeia, scurt. E la școală, în L'Aquila.

L'Aquila. Lui Carter i se strânse inima. L'Aquila era capitala regiunii Abruzzo, un loc mult mai întins decât Roccasale. Cum o putea găsi acolo?

– Cum o pot contacta? întrebă el, cu speranță. Poate are un număr de telefon?

– Îmi pare rău, nu vi-l pot da, spuse femeia abrupt.

Carter oftă, enervat.

– Dar, dacă doriți, puteți lăsa un mesaj și i-l transmit mai târziu, când vine acasă.

Lui Carter nu-i venea să-și creadă urechilor:

– Azi?

– Sî, dădu femeia din cap. Din clipă-n clipă.

Abia-i ieșiseră vorbele din gură când un automobil sport, argintiu și elegant, mârâi urcând drumul și opri pe alee cu scrâșnet de frâne. Portiera șoferului se deschise și coborî o tânără.

Era Elena.

Îmbrăcată în jeanși de firmă și o bluză modernă, cu părul lung și auriu prins la spate, lăsându-i liberă fața frumoasă, Elena privea în pământ, bosumslată. Porni spre casă cu un aer distrat. Dând cu ochii de tânărul care stătea în fața ușii de la intrare, la început îl fixă cu o privire indiferentă și superioară.

Apoi se opri.

Elena își dădu jos ochelarii de soare și-l privi de la marginea aleii. Brusc, expresia ei tălnoasă se schimbă. Ochii i se măriră de surprindere și zâmbi cu un zâmbet care ar fi fermecat și soarele de pe cer.

– Carter! strigă ea.

CAPITOLUL 9

Un vârtej.

Țipete de surpriză și încântare.

Elena repezindu-se la Carter.

Cei doi, atingându-și obraji.

Parfumul părului ei.

Elena luându-l de mână, conducându-l în casă.

Acum, amândoi așezați pe canapea, cu genunchii ei la câțiva centimetri de ai lui, cu mâna ei atingându-l pe braț de câte ori vorbea.

Totul, ca un vis.

Lui Carter îi venea să explodeze de bucurie.

- Ce mult mă bucur să te văd, Carter! exclamă Elena.

Lui Carter i se părea minunat felul în care-i pronunța ea numele.

Cart-air.

- Agnella! strigă deodată Elena. *Venga qui!*

Apoi, aplecându-se spre el, adăugă într-o șoaptă conspirativă:

- Știu că e acolo, trage cu urechea, vrăjitoarea bătrână!

Agnella, femeia în vârstă care-i deschisese ușa lui Carter, intră în camera de zi unde erau așezați. Cu mâinile încrucișate respectuos, rămase în picioare, țeapănă, cu un aer calm, privindu-i cu o expresie care lui Carter i se păru dezaprobatoare. Își dădu seama că Agnella dorea s-o protejeze pe Elena.

- Carter, ea e Agnella, spuse Elena. Este - cum se spune, ducă? - de când eram mică.

Carter nu-și putu înăbuși râsul.

- Cred că vrei să spui „dădacă”, zâmbi el.

- Duducă, dădacă, nu contează, râse Elena.

Exact atunci îi sună telefonul mobil. Cu un oftat, îl pescui din poșetă. Se încruntă când văzu cine sună, răspunse, ascultă o clipă, apoi, cu un „Nu!“ scurt, închise telefonul.

- *Qualcosa da bere per il giovane signore?* întrebă Agnella.

- Carter, vrea să știe dacă vrei ceva de băut, spuse Elena, recăpătându-și zâmbetul.

- *No, sto bene, signora Agnella*, declină Carter politicos. *Niente per me.*

Elena rămase cu gura căscată.

- Carter, vorbești italiana!

El clătină modest din cap.

- Nu chiar. Am studiat-o puțin în vara asta, după ce m-am hotărât să vin în Italia, asta-i tot.

- Bravo, spuse Elena, bătându-l pe mână.

Tocmai atunci, telefonul îi sună din nou. Carter o urmări răspunzând cu aceeași încruntare și se întrebă cine o supăra. Din nou ea spuse un „Nu!“ scurt și închise telefonul. Când acesta sună din nou, îl închise pur și simplu.

- Și, spune-mi, Carter, întrebă ea încântată. Asta e o mare surpriză. Ce faci aici, în Roccasale?

Atunci își dădu Carter seama ce noroc avusese că Giancarlo îi încredințase ceasul de buzunar. Acesta îi oferea un motiv plauzibil de a se afla acolo și o scuză elegantă pentru a pleca, dacă întâlnirea cu Elena n-ar fi mers așa cum spera. Îi explică acesteia că trecea pur și simplu prin Roccasale în drum spre un loc numit Castellalto, unde trebuia să ducă ceva din partea unui prieten.

- Castellalto? spuse Elena, nerecunoscând numele.

Ridică din umeri, de parcă ar fi vrut să spună că nu contează, și-și lovi palmele una de alta.

- Deci, Carter, spuse binedispusă. Trebuie să mergem la cină astă-seară, da?

Cum ar fi putut Carter să spună nu?

Se puseră de acord să se întâlnească în fața hotelului la ora 7.

Elena îi atinse din nou obrazul cu al ei, și Carter se trezi brusc pe treptele de la intrare.

Ora 7:25.

Elena încă nu apăruse, iar Carter se plimba ca un animal în cușcă pe

trotuarul din fața hotelului. În *piazza*, lumea se plimba sau stătea pe bănci, bucurându-se de seara caldă și plăcută. Ca peste tot în lume vinerea seara, atmosfera era de relaxare, iar aerul era plin de râsete și conversații.

Ora 7:32.

Totul se întâmplase atât de repede. Poate că planurile li se încurcaseră. Era sigur că Elena spusese 7 în fața hotelului, dar poate înțelesese el greșit? Oare îl aștepta la ea acasă la ora 7?

Ora 7:53.

Tot nici urmă de Elena.

Se întreba dacă să nu încerce să-i găsească numărul în cartea de telefon și să încerce să o sune când, spre ușurarea lui, mașina Elenei opri lângă bordură.

– *Finalmente*, murmură el.

Elena coboară din mașină, cu părul fluturându-i liber pe umeri. Era îmbrăcată în alb din cap până-n picioare, cu pantaloni capri strâmți și o bluză cu spatele gol, amețitor de decoltată. Simplitatea ținutei era și mai devastatoare pentru că scotea în evidență fiecare linie delicată, fiecare sinuozitate a siluetei.

Era Venus.

– *Ciao*, Carter! spuse ea vesel, apropiindu-se de el și atingându-i obrazul cu al ei. Știu un loc bun unde să mâncăm bine, dar mai întâi hai să-mi cunoști prietenii, da?

Dacă i-ar fi cerut să umble desculț pe cărbuni aprinși, Carter ar fi acceptat. Se lăsă târât ca o păpușă de cârpe. Prietenii Elenei erau adunați în capătul opus al pieței, cei mai mulți dintre ei fumând, cu vârfurile țigărilor dansând în sus și-n jos pe întuneric. Când el și Elena se apropiară, ea îi apucă și mai strâns brațul lui Carter.

– Ascultați cu toții, spuse cu o voce cântată, vreau să vi-l prezint pe prietenul meu Carter. A venit să mă vadă tocmai din Rhode Island, unde am fost la colegiu. Să fiți drăguți cu el.

Începu să-i prezinte pe prietenii ei unul câte unul. Agostina, Gaetana, Vincenzo, Adalberto, Alfonso. Fiecare din ei îi oferi câte un *ciao* sau un *piacere* politicos, dar nimic mai mult.

Alfonso dădu scurt din cap către Carter și întrebă cu voce tare, ca să audă toată lumea:

– L-a văzut cineva pe Armando astă-seară?

Elena își aruncă pletele pe spate:

– Pe cine? spuse ea, de parcă numele n-ar fi însemnat nimic pentru ea.

Apoi îi dădu drumul brațului lui Carter și se duse să se așeze lângă prietenele ei, discutând cu voce joasă.

Carter încercă să se flegeze, spunându-și că toate o întrebau pe Elena despre el. Între timp, bărbații se apropiară și începură să-i pună întrebări despre America. Din ce-și putu da seama, opiniile lor despre țara sa erau unanim dezaprobatore.

Carter ascultă politicos, încercând să înțeleagă și să răspundă cât putea de bine, dar păreau mult mai puțin interesați să-l asculte decât să-i țină predici. De dragul Elenei, Carter acceptă totul cu umor. Asta până când Alfonso, de undeva din spatele grupului, făcu un semn disprețuitor cu mâna.

– America, pufni el. George Bush.

Își punctă afirmația ținându-se de nas, de parcă ceva i-ar fi mirosit urât.

În America, mai ales în campusul universitar, Carter auzise remarci mult mai grave despre țara sa, și le privise ca fiind parte din neînțelegerile „de familie” naționale. Dar acum nu era acasă. Insulta venise de la un străin, neprovocată, și îl deranjă. O luă foarte în serios, și se uită la Alfonso într-un fel care-i făcu pe ceilalți să tacă și să facă un pas discret înapoi.

– Aiii, ce v-am spus eu? strigă Elena, apărând brusc alături de Carter. E vineri seara, e timpul pentru distracție, așa că mai lăsați politica în pace.

Apoi, către Carter, în engleză, șopti:

– Nu le da atenție.

Cu aceasta, îl luă de mână și începu să-l tragă după ea de-a curmezișul pieței. Strigă peste umăr:

– Mergem la cină. Ne întâlnim mai târziu, la club!

Carter crezuse că vor lua cina la unul din restaurantele din oraș, dar odată ajunși la mașina Elenei, ea îi făcu semn să urce și se așeză la volan. În timp ce motorul porni cu un mârâit, Elena apăsă pe accelerație și plecă de la bordură atât de vijelios, încât Carter se izbi cu capul de tetieră. Până să-și dea seama ce se întâmplă, goncau cu o viteză amețitoare. Se strădui din greu să-și păstreze o expresie curajoasă în timp ce scrâșneau din roți luând o curbă și angajându-se pe strada care ieșea din oraș.

Până ajunseră la restaurant, undeva la câteva orașele distanță, interesul lui Carter pentru cină se diminuase considerabil. Nu atât pentru că îl speriasse viteza Elenei – și el avea piciorul greu pe accelerație – ci nerăbdarea ei, felul în care croșeta în traficul de pe drumurile înguste și claxona imediat ce ajungea în spatele unei mașini mai lente. Mai grav, avea obiceiul

de a ieși la depășire fără să se uite înainte, fără să se asigure că din direcția opusă nu vine nimic. Una peste alta, nu fusese un drum care să stimuleze pofta de mâncare.

Se așezară la o masă de două persoane, dădură comanda și li se aduse vinul. Carter își regăsi curând buna dispoziție. Numai privind-o pe Elena, cum putea cineva să fie altfel decât voios? În fine, era un moment liniștit, în care să-i spună de ce învățase italiana și venise până în Abruzzo. Își dorea să-i spună cât de legal de ea se simțise, încă din momentul când o întâlnise. Mai mult ca orice altceva, avea nevoie să audă că și ea simțise același lucru.

Enervant, exact în clipa aceea sună telefonul.

– *Mannaggia*, chestia asta, fumegă Elena, deschizând poșeta.

Văzând cine o sună, se încruntă și continuă remarca cu o obscenitate în engleză.

Carter rămase interzis. Fu și mai surprins când ea repetă înjurătura în timp ce închidea telefonul.

– Ooo, ce zi am avut, Carter, se lamentă ea, bosumflată.

Apoi figura i se luminează din nou. Norii întunecați dispărură la fel de rapid cum apăruseră și soarele ieși din nou. Zâmbi și, aplecându-se spre el, îl luă de mână.

– De-asta mă bucur atât de mult că ești aici, spuse ea.

Din nou, Carter era vrăjit.

Pe tot parcursul mesei, se strădui să mențină conversația plăcută, întrebând-o pe Elena despre colegiu și făcând tot ce putea pentru a reînvia magia pe care o simțise până nu demult. Apoi telefonul Elenei sună din nou. Ea opri soneria. Carter se pregătea să-i sugereze să închidă telefonul cu totul, când Elena se ridică brusc și se scuză ca să meargă la toaletă. Rămase plecată multă vreme, iar el își termină cina de unul singur.

După masă, Carter plăti nota și cei doi se întoarseră la mașină. Fusese, reflectă el, o primă întâlnire foarte stranie.

Pe când goneau înapoi spre Roccasale, Elena se înveseli din nou.

– În Roccasale mergem la dans, spuse ea vesel. Un loc frumos. Toată lumea o să fie acolo.

– Sigur, ridică el din umeri. Sună bine.

Prietenii Elenei erau adunați la trei mese din jurul ringului de dans când ea și Carter ajunseră la club. Cei doi se înghesuiră la una din mese, comandă de băut și Carter hotărî să aștepte să vadă ce îi rezervă seara. Văzu că Alfonso era la masa alăturată. În acel punct al serii, lui Carter nu-i păsa ab-

solut deloc de politică. Gândurile îi erau ocupate de femeia frumoasă așezată lângă el. Cât despre Elena, ea nu spunea prea multe. În schimb, se uita de jur împrejur cu ochi nerăbdători. Carter se pregătea s-o întrebe ce o neliniștește, când fata sări în picioare, îl luă de mână și-l ridică în picioare.

– *Andiamo a ballare!* exclamă ea. Hai să dansăm!

Carter nu era cine știe ce dansator, dar îi era imposibil s-o refuze, așa că se lăsă încă o dată târât. Se trezi împresurat din toate părțile de trupuri care se mișcau în ritmul muzicii. Aruncându-și părul pe spate, cu ochii închiși de parcă ar fi intrat în transă, Elena își întinse brațele deasupra capului, legănându-și trupul suplu. Cu mișcări delicios de sinuoase, își lipi corpul de-al lui, făcându-l să simtă căldura sânilor ei. Își trecu degetele prin părul lui înainte de a se dezlipi și a se pierde din nou în dans.

Carter era fermecat. Era ca și când ar fi privit în flăcări, dorindu-și să cadă în foc. Elena dansa pentru el, își spuse. Dansul era numai un preludiviu pentru ceea ce avea să-i ofere restul serii.

Piesa se apropia de sfârșit. Elena se apropie încă o dată de el și-l conduse înapoi la masă. Carter era binedispus și-și dorea s-o impresioneze, așa că-i făcu semn chelneriței ca să comande de băut pentru toată lumea. Atunci auzi în spate o voce furioasă. Carter se întoarse și dădu de un bărbat tânăr, cu păr negru-corb și ochi sălbatici, chinuiți.

– Elena, *vieni*, spuse noul venit. *Vino* cu mine!

– Nu, răspunse Elena, disprețuitoare.

– *Vino* cu mine acum! strigă el, dând s-o tragă de pe scaun.

Elena scoase o exclamație de protest.

Carter văzu roșu în fața ochilor și sări de pe scaun. Îl apucă pe individ de gât și ridică brațul să-l lovească. Bărbatul îi dădu drumul Elenei, care se prăbuși la loc pe scaun. Carter se întoarse scurt, ca să se asigure că nu e rănită. Apoi se răsuca la loc, ca să-l înfrunte pe atacatorul ei. Bărbatul se repezi la Carter, dând dezarticulat din brațe. Carter îi trase un pumn care-l lovi în obraz și-l trimise la pământ.

– Armando! strigă Elena.

Spre uluirea lui Carter, fata sări de pe scaun și se aruncă asupra tânărului. Cu lacrimile șiroindu-i pe față, îi ridică capul și-l strânse în brațe.

Cu lacrimi curgându-i la rândul său, tânărul se ridică și o îmbrățișă.

– Iartă-mă, strigă. Îmi pare atât de rău.

– Nu, e vina mea, răspunse Elena, ștergându-i lacrimile, și cei doi se îmbrățișară.

De acum muzica se oprise și toată lumea din club se adunase să vadă scena. Carter rămase în picioare, în mijlocul lor, încercând să înțeleagă ce se petrece.

– Elena, spuse el, făcând un pas către ea.

– Pleacă de lângă mine, animal prost! șuieră Elena. Întoarce-te în America, de unde ai venit.

Îl ajută pe celălalt bărbat să se ridice și amândoi porniră spre ieșirea din club, sprijinindu-se și consolându-se unul pe celălalt.

Cum Carter rămase pe loc, ca un prost, Agostina, pe care o cunoscuse mai devreme, se apropie de el și-i puse cu simpatie mâna pe umăr.

– Uit-o, Carter, spuse ea.

– Dar nu înțeleg, replică el. Doar încercam s-o apăr. Cine e tipul?

– Armando, îi spuse ea, *suo fidanzato*.

Logodnicul ei.

– *Logodnicul* ei? spuse Carter, nevenindu-i să creadă.

– S-au certat rău astăzi, exact înainte să vii tu, spuse Agostina. Elena se folosea de tine ca să-l facă gelos pe Armando. Nu te simți prost. Nu e vina ta. Așa e Elena uneori.

Carter o urmări pe Elena plecând și lumea se prăbuși în jurul său. În fine, își dădu seama că în ultima vreme nu făcuse decât să alerge după un miraj, și că totul fusese în zadar. Tot ce făcuse fusese degeaba.

Alfonso trecu pe lângă el, oprindu-se cât să-i arunce o privire ironică.

– *Benvenuto in Italia*, ricană el.

Bun venit în Italia.

CAPITOLUL 10

Când autobuzul plecă din Roccasale a doua zi de dimineață, Carter nu aruncă nici măcar o privire înapoi. Se așază în spatele autobuzului, închise ochii și se strădui să uite. Deprimat și epuizat cum era după aventura cu Elena, adormi curând.

Când se trezi, mult mai târziu, peisajul se schimbase dramatic. Disparuseră dealurile blânde, și munții se ridicau de jur împrejurul autobuzului care-și croia drum de-a lungul văii. Carter scoase harta ca să vadă dacă-și poate da seama unde se află. În timp ce urmărirea cu degetul traseul, își aminti dimineața. La trezire, prima sa tentație fusese să plece direct la Roma și să se urce în primul avion spre America. Dacă n-ar fi fost ceasul și promisiunea de a-l livra la Castellalto, așa ar fi făcut, fără să se gândească de două ori.

Când ajunse la Castellalto, Carter avu impresia că s-a întors în timp. Castellalto era chiar și mai mic decât Roccasale, și categoric mult mai vechi. Case din piatră mărgineau *piazza* și urcau pe coasta dealului. Carter se întoarse și privi la panorama spectaculoasă a văii și la munții înconjurători. Apoi se aplecă și privi dincolo de marginea pieței, la terasamentul abrupt. După câte se părea, *piazza* era construită pe o stâncă, dându-i un aer izolat, misterios, ca de fortăreață antică pe care lumea din afară a uitat-o demult.

Sunetul vocilor îl readuse pe Carter înapoi în prezent. Se întoarse și văzu un grup de puștani care se apropiau de el. Sosirea unui străin în oraș era în mod evident motiv de agitație, pentru că îl înconjură imediat pe Carter, întrebându-l cine este.

– *Sto cercando la casa di Giorgio Rosa*, le spuse el. Caut casa lui Giorgio Rosa.

– *Sì, sì*, strigară copiii plini de entuziasm și, până să-și dea seama, Carter se trezi îndemnat în sus, pe una din aleile care ieșeau din *piazza*.

Curând, ajunseră la o casă ce semăna foarte bine cu celelalte. Unul din copii bătu la ușă și o deschise puțin.

– Signor Rosa! Vă caută un american!

O clipă mai târziu, la ușă apăru o femeie. Se apropia de cincizeci de ani, estimă Carter, dar era suplă și foarte drăguță. Părul negru și drept încadra o față încă tânără, pe care nu se vedeau decât câteva linii fine, la colțurile ochilor negri, cu privire intensă. Zâmbi și-l întrebă prietenos pe Carter pe cine caută.

– Îmi pare rău că vă deranjez, se scuză Carter, dar am venit să-l văd pe Giorgio Rosa. Am venit să-i aduc ceva din partea fratelui lui, Giancarlo.

Carter băgă mâna în rucsac și scoase de acolo plicul captușit pe care-l păstrase cu grijă toată călătoria. Îl deschise și răsturnă în palmă punguța de fetru în care se afla ceasul de buzunar.

Femeia nu atinse punguța, dar o privi cu o expresie tristă înainte de a osta.

– Cum te numești? spuse ea, după un moment de contemplare.

– Carter, replică el.

Femeia deschise larg ușa și-i făcu semn să intre.

– Sunteți *Signora Rosa*? Soția lui? întrebă Carter.

– Da, răspuse ea. Dar poți să-mi spui Antonella.

Numele ei era Antonella Portinari, fata de care se îndrăgostise Giancarlo cu ani în urmă, când el și Giorgio coborâseră de pe munte și o văzuseră. Venise dintr-un alt sat, nu departe, ca să aibă grijă de unchiul ei, un văduv suferind ce trăia singur într-o casă din celălalt capăt al orașului. Evident, fata atrăsese atenția tuturor băieților din Castellalto, și dușmănia mai multor fete, dar rămăsese distantă față de toți. Numai Giorgio reușea s-o facă să iasă puțin din cochilie, s-o facă să vorbească, uneori chiar să zâmbescă.

Succesul lui Giorgio îl enervă pe Giancarlo. Fratele său mai mare, i se părea lui, lua întotdeauna partea leului din tot, iar nemulțumirea nu-i fusese nicidecum risipită de tatăl lor. Întotdeauna pentru Roberto cei doi fii ai săi creaseră diverse dileme. Una din ele hotărî s-o atace de față cu Giancarlo, cu puțin înainte ca acesta să împlinească 18 ani.

Într-o seară, când Giancarlo cânta la pian, tatăl său îl rugase să vină să stea cu el la masa din bucătărie. Roberto rămase tăcut o vreme, frecându-și gânditor bărbia, înainte de a băga mâna în buzunar ca să se uite la ceasul de buzunar. Ceasul încetase să mai ticăie, așa că i-l întinse lui Giancarlo să-l întoarcă. Giancarlo fusese încântat s-o facă. Iubise ceasul acela încă de când era copil – mișcarea figurinelor și muzica sa delicată. Fusese lăsat moștenire de bunicul tatălui său.

– Într-o bună zi va fi al tău, spusese tatăl, cu un zâmbet blând.

Apoi se încruntase:

– Dar, Giancarlo, trebuie să știi ceva. Uită-te în jur. Asta e tot ce am pe lume – căsuța asta și o bucățică de grădină în care să cultiv câteva legume. Dar am doi fii. Nu pot împărți casa în două, așa că într-o zi va trebui să iau o hotărâre.

Giancarlo oftase.

– Încerci să-mi spui, tată, că atunci când nu vei mai fi, eu voi moșteni ceasul, dar Giorgio va moșteni casa?

Tatăl oftase la rândul său și ridicase resemnat din umeri.

– O să fac tot ce pot pentru tine, promisese el. Lui Giorgio i-am găsit de lucru la compania de telefoane. O să fac la fel pentru tine anul viitor, după ce termini școala.

Vorbele tatălui nu fuseseră o surpriză. Cu toate acestea, Giancarlo era amărât. Accidentul de a se fi născut al doilea îl condamnase la perpetuă subordonare față de fratele său. Resentimentul sporise când Giorgio începuse s-o curteze pe Antonella.

Nu mult după ce murise unchiul ei, în același an, familia Portinari se mutase în casa lui – lucru care nu mirase pe nimeni. Giorgio termină școala și începu ucenicia la compania de telefoane. Lucra multe ore pe zi și deseori venea târziu acasă. Uneori, când Antonella aștepta în *piazza* să-l salute pe fratele lui la întoarcerea acasă, Giancarlo se apropia și-i dădea bună ziua, apoi dispărea rapid. Cu timpul își făcuse curaj să se oprească și să discute o clipă. Spre încântarea lui, Antonella părea să se bucure de compania lui. Fetei îi plăcea să discute despre artă și muzică și, cu fiecare zi care trecea, părea să se deschidă puțin mai mult față de el. Giancarlo era sigur că fata începea să se dezghețe față de el, cu toate că zâmbea încântată și sărea în picioare de cum dădea cu ochii de Giorgio. De fiecare dată când se întâmpla așa, Giancarlo se simțea ca înjunghiat.

Anul următor, spre consternarea tatălui său, Giancarlo refuză să lucre-

ze pentru compania de telefoane, făcu cerere și obținu o bursă pentru a studia muzica la Pavia. Roberto nu reușea să vadă aplicația practică a unor astfel de studii și se temea că fiul lui va slârși prin a trăi în sărăcie. În ciuda sfaturilor tatălui, Giancarlo se înscrișese la școală în toamna aceea.

Era și bine, și rău. Din punct de vedere muzical, Giancarlo înflorea. Neavând nici un alt debușeu, își vărsa toată dragostea pentru Antonella în compoziții. Din punct de vedere emoțional însă, era distrus. Stătea treaz noaptea, întrebându-se ce făcea ea cu Giorgio. Se întorcea acasă la fiecare sfârșit de săptămână, în speranța de a o vedea, oricât de fulgurant.

Trecu așa un an, apoi încă unul. În vara aceea, Giancarlo veni acasă copleșit de nehotărâre. Apăruse o ocazie de a studia un semestru în America, și acceptase. Era o ocazie unică în viață, dar nu era sigur că va putea merge până la capăt.

Antonella nu lucra pe timpul verii, și își reluară ritualul întâlnirii în *piazza* după-amiezile. În ciuda oricărei logici, Giancarlo începu să spere.

Într-o zi o găsi așezată cu blocul de desen în poală. Antonella îl invită să se așeze.

– Trebuie să exersezi desenul fețelor, îi spuse ea. Așază-te puțin și dă-mi voie să te desenez.

Giancarlo nu i-ar fi putut refuza nimic. Rămase nemișcat în timp ce Antonella îi studia fața. Ar fi putut sta așa la infinit, bucurându-se de atenția ei.

– Am auzit că pleci în America, spuse ea după ce desenase o vreme.

– Așa e planul, spuse Giancarlo. Dar nu sunt sigur că voi pleca.

– O, dar trebuie, spuse Antonella, privind de la fața lui la blocul de desen. Mă bucur pentru tine.

Inima lui Giancarlo se făcu mică. Sperase că poate Antonella va fi dezamăgită de vești și va încerca să-l facă să se răzgândească.

– Sigur, continuă Antoella, îmi vor lipsi conversațiile noastre de după-amiază.

– Serios? spuse Giancarlo, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

– Stai liniștit, pufni ea. Ai o față foarte bună de desenat, dar nu pot s-o fac dacă te tot miști.

– Scuze, spuse Giancarlo.

O vreme nu vorbi nici unul din ei, și singurul sunet care se auzea era creionul pe hârtie.

– Știi, mă gândesc uneori la tine, spuse ea, cu o voce care venea de departe. Seara, când e liniște, aud ecoul sunetului pianului tău.

– N-am știut că ascultă cineva, spuse el.

– Eu ascult, răspunse Antonella.

Fata se uită la el, și în ochii ei Giancarlo fu sigur că vede prima licărire a unei afecțiuni sincere. Antonella își coborî repede privirea asupra blocului de desen și-l întoarse să i-l arate.

– Ce părere ai? întrebă ea arătându-i lucrarea.

– Cred că ai reușit să mă prinzi, răspunse Giancarlo.

– Știu, spuse ea.

Se așternu un moment de tăcere jenată între ei.

– Ce cântai aseară? spuse Antonella în cele din urmă. Era foarte frumos.

– E ceva nou la care lucrez, spuse Giancarlo cu entuziasm. Vrei să vii cu mine acasă și să asculți toată piesa?

– Mi-ar face plăcere, răspunse ea.

Giancarlo se așeză la pian și, cu Antonella alături, în picioare, inima bătând să-i spargă pieptul, începu să cânte. Cântă cu toată pasiunea și intensitatea pe care le găsi în sine, conștient în fiecare clipă de apropierea ei. Când termină, la început ea nu spuse nimic. Giancarlo se temu că muzica nu-i făcuse plăcere, dar apoi o auzi oftând.

– A fost minunat, îi spuse ea. Cum se numește?

– Sonatină în la, replică el, tot cu privirea în jos. Chiar ți-a plăcut?

– La nebunie, spuse ea.

Giancarlo hotărî că venise momentul.

– Mă bucur, îi spuse el, pentru că, vezi tu, am scris-o pentru tine.

Se întoarse și se uită la ea. Antonella îi întoarse privirea, cu o lacrimă sclipind pe obraz.

– Pentru mine? șopti ea.

– Pentru tine scriu totul, spuse Giancarlo.

Cu aceasta, se ridică de la pian. Antonella, brusc confuză, la început dădu un pas înapoi, dar Giancarlo întinse mâinile și o prinse blând de umeri.

– Te iubesc, Antonella, mărturisi el. Te iubesc din prima clipă când te-am văzut, dinaintea vremurilor. Te iubesc, și trăiesc și respir pentru tine în fiecare clipă a fiecărei zile, dar nu mai pot să trăiesc nici o clipă fără să-ți spun, și fără să-mi spui și tu că mă iubești.

– Giancarlo, șopti Antonella, speriată. Te rog...

Giancarlo n-o lăsa să termine, ci îi cuprinse în brațe trupul scuturat de fiori.

– Spune-mi că mă înșel, spuse el cu disperare, apropiindu-și fața de a ei. Spune-mi că nu mă iubești, și jur că dispar pentru totdeauna.

Cu lacrimile șiroindu-i pe obraji, Antonella scutură din cap.

– Spune-mi! insistă el. Spune-mi că nu mă iubești!

– Nu pot, Giancarlo, strigă Antonella disperată.

Auzind aceste cuvinte, Giancarlo simți cum se deschid cerurile. Închise ochii să o sărute, dar buzele nu li se întâlneau niciodată, pentru că ușa se deschise brusc și înăuntru năvăli vecina de alături, Ernestina.

– Giancarlo, spuse ea fără suflare. Trebuie să vii imediat! E vorba de tatăl tău. A avut loc un accident.

Nimeni nu văzuse cum s-a întâmplat, dar, în după-amiaza aceea, Roberto Rosa căzuse de pe un stâlp de telefon și murise imediat ce atinsese pământul. În vreme ce Giorgio plângea pe față, Giancarlo își înghiți lacrimile și-și îngropă durerea adânc în suflet. Avea să rămână acolo multă vreme.

În suferința zilelor următoare – priveghiul, înmormântarea, adunarea de după aceea, acasă – Antonella rămase alături de Giorgio, evitându-l pe Giancarlo. Fu o perioadă de mare chin pentru Giancarlo. Simțea cum zidurile din Castellalto se strângeau în jurul său.

Trei zile după înmormântare, cei doi frați abia dacă-și vorbiră. Apoi Giancarlo luă o decizie. Fără să-i pese de ce ar fi putut crede lumea, traversă orașul și de opri la ușa Antonellei.

– Trebuia să te văd, îi spuse el, ca să-ți spun că plec.

– Unde pleci? spuse ea.

– În America, așa cum intenționez, răspunse Giancarlo, și vreau să vii cu mine.

– Giancarlo, știi că nu pot veni cu tine, spuse ea.

– Te rog, o imploră el.

– Giancarlo, viața mea e aici.

– Ce viață? pufni el. Ce te poate ține aici?

Antonella își puse mâna la gură și închise ochii.

– Fratele tău n-a vorbit cu tine, nu-i așa? spuse ea.

– Să vorbească cu mine? Despre ce?

– Giancarlo, spuse ea cu blândețe, Giorgio mi-a cerut de soție.

Îl privi, cu ochi plini de compasiune.

– Și am acceptat.

Nimeni nu veni să-l conducă pe Giancarlo în ziua când părăsi Castellalto. Era dimineața devreme și soarele încă nu trecuse de culmile munților când el ieși din casă cu două valize în mâini. Traversând satul adormit, se opri o singură dată, în *piazza*, de unde privi pentru ultima oară în depărtare. Apoi își văzu de drum, fără să se mai uite înapoi.

Așteptând-o pe Antonella să-l aducă pe soțul ei, Carter rămase în bucătărie, privind interiorul vesel al căsuței – tavanul înalt, podelele superbe de marmură, mobila elegantă și modernă. Se minuna cât de mult contrasta interiorul cu exteriorul vechi și aspru. De acum, desigur, se obișnuise cu faptul că în Italia fața lucrurilor și ceea ce se afla dincolo de ea nu erau întotdeauna același lucru. De câte ori, se întrebă el, mai trebuia să se lase înșelat de fațade, fie ele sumbre sau splendide, înainte de a învăța?

Giorgio Rosa se dovedi un bărbat solid, mai corpulent decât Giancarlo, și o cu față mai rotundă și mai plină. Cei doi aveau și personalități cu totul diferite. Giorgio părea să proiecteze un aer relaxat, degajat, în contrast izbitor cu rezerva fratelui său. Îi aruncă lui Carter un zâmbet prietenos și ridică din umeri, de parcă ar fi întrebat de ce venise.

– Mă numesc Carter, spuse el. Carter Quinn.

– Carter? Ca președintele, nu?

– Da, încuviință Carter.

Îi explică cum absolvise de curând facultatea în America și cum luase lecții de italiană de la Giancarlo.

– Ei, spuse Giorgio, vizibil impresionat, e evident că fratele meu a făcut treabă bună.

Carter mulțumi pentru compliment.

Între timp, Antonella adusese la masă o farfurie cu struguri, o sticlă de apă minerală și două pahare. Îi turnă lui Carter un pahar și făcu semn din cap spre struguri.

– *Prendi*, îi spuse ea. Pari obosit.

Carter ridică din umeri.

– M-am culcat mai târziu decât ar fi trebuit, aseară, mărturisi el. *Grazie*.

– *Prego*, spuse ea.

– Cum de te-a convins fratele meu să vii într-un loc așa uitat de lume precum Castellalto? întrebă Giorgio.

Carter îi întinse punguța cu ceasul de buzunar.

– Știa că am de gând să vizitez pe cineva în Roccasale, spuse el. M-a întrebat dacă nu vreau să vă aduc asta, dacă tot sunt în zonă. Mi-a spus să vă spun că e stricat și că nu mai poate fi reparat.

Giorgio mârâi și se uită la soția sa.

– Sună a Giancarlo, oftă el.

Antonella replică dându-și ochii peste cap.

Giorgio rămase un moment contemplând ceasul, înainte de a-l băga înapoi în punguță.

– Bine, atunci, spuse el prietenos, bătându-l pe Carter pe umăr, ce pot să spun după ce ai bătut atâta drum ca să mi-l aduci? *Mille grazie!*

Apoi Giorgio se întoarse spre Antonella și-i spuse ceva din care Carter nu înțelese nici un cuvânt. Când ea replică în același mod, își dădu seama că vorbeau în dialect. Orice ar fi spus, el livrase ceasul. Era acum timpul să-și vadă de drum, așa că se ridică.

– *Ma dove vai?* spuse Giorgio vâzându-l că se ridică. Unde te duci?

Carter fu luat prin surprindere.

– Păi, mă gândeam că e vremea, știți, să găesc un hotel...

– Un *hotel*? râse Giorgio, ridicând mâinile în aer. În Castellalto?

Carter rămase acolo ca un caraghios, fără să știe ce trebuie să facă.

– *Aspetta*, Carter, îi spuse Giorgio după ce se opri din râs. *Calmati*. Relaxează-te. Spune-mi, intenționezi să pleci înapoi în America astă-seară? Măine?

– Păi, nu, nu tocmai, recunosc el.

– *Bene!* exclamă Giorgio cu un surâs larg, înainte ca tânărul să aibă șansa să explice. Atunci nu e nici o grabă. Antonella ne pregătește cina.

– Foarte frumos din partea ei. Dar unde o să dorm la noapte?

– Unde crezi? râse Giorgio. La Hotel Giorgio!

Carter se trezi a doua zi în sunetul distonant al clopotelor bisericii și al împușcăturilor intermitente care răsunau în vale. Era duminică dimineața, ceea ce explica clopotele – dar împușcăturile erau, dacă nu chiar motiv de alarmă, cel puțin de nedumerire.

Încă amețit de somn, Carter căscă și își întinse brațele deasupra capului. Dormise ca un prunc. Era ceva care făcea ca o casă de oameni să fie mult mai odihnitoare decât o cameră de hotel. Nu după multă vreme, aroma cafelei proaspete urcă la etaj. În ciuda experienței aproape fatale cu

cafeaua la Roma, găsea mirosul absolut irezistibil. Aruncă păturile de pe el, puse picioarele pe podea și începu să se îmbrace.

Antonella era în bucătărie când Carter coborî.

– *Finalmente*, spuse ea. *Buon giorno!* Începusem să mă întreb dacă o să dormi toată ziua.

– Cred că aş fi putut, căscă el. Dar m-au trezit clopotele.

– E biserica noastră, explică ea, la Chiesa della Madonna.

– Am mai auzit şi altceva, adăugă Carter. Suna ca nişte împuşcături.

– *I cacciatori*, îi spuse Antonella așezând în fața lui o cană aburindă cu cafea. Sunt vânătorii. Le place să iasă duminica dimineața. Giorgio e cu ei.

– Serios? întrebă Carter. Ce-i place să vâneze?

– Cine știe? pufni Antonella. Nu aduce niciodată nimic acasă. Cred că-i place pur și simplu să tragă în aer, de amuzament. Atâta timp cât nu se împuşcă singur, de altceva nu-mi pasă.

Îi zâmbi și se așeză la masă.

– Spune-mi, Carter, întrebă ea, ce mai face profesorul tău? E bine? E fericit?

– Cred că da, ridică din umeri Carter. Dar, sincer, e greu de spus. Nu prea vorbește despre el însuși.

Antonella oftă.

– Întotdeauna a fost așa.

Carter nu se putu împiedica să fie puțin curios.

– Mi-a spus însă odată, o abordă el delicat, că nu l-a văzut pe soțul tău de când a plecat din Italia. Asta m-a făcut să mă întreb dacă s-au certat, sau așa ceva.

Antonella dădu din cap cu tristețe.

– Giancarlo s-a certat cu lumea, mă tem, spuse ea. Ceasul cu care te-a trimis aici este felul lui de-a spune că nimic nu s-a schimbat. Ceasul a fost al tatălui lui, și trebuia să-i revină lui Giancarlo când acesta a murit, dar el îl tot trimite înapoi. Nu mă mir că nu mai arată ora. E la fel de încremenit în trecut ca și Giancarlo.

– Pare să dureze de tare mult timp, observă Carter.

Antonella râse scurt.

– Nu-i cunoști pe italieni, Carter. Putem să ținem răcă mai mult ca oricine pe lumea asta.

Așa cum prezisese Antonella, Giorgio se întoarse cu mâna goală de la vânătoare.

- Aiii, iată-l, spuse el cu un zâmbet larg când îl găsi pe Carter la masă. Voiam să te invit cu mine la vânătoare de dimineată, dar dormeai ca un prunc.

- Am fost cam obosit, recunosc Carter.

- Atunci ar trebui să mai rămâi câteva zile la Castellalto, spuse Giorgio. Ți-ar face bine.

- O, n-aș putea face asta, spuse Carter. Nu vreau să deranjez.

- Carter, spuse Antonella, nu deranjezi deloc. Ai venit aici din prietenie pentru fratele soțului meu, și-ți suntem foarte recunoscători. Poți să rămâi cu noi cât îți face plăcere și, evident, poți pleca oricând dorești.

- Dar nu înainte de cină, adăugă Giorgio, ridicând un deget. E dumini-că. Trebuie să rămâi la cină. *D'accordo?*

Carter nu avea cum să refuze.

Părinții Antonellei, Silvana și Paolo, care continuau să locuiască în Castellalto, li s-au alăturat la cină. Erau un cuplu simpatic de bătrânei, și Giorgio le spunea Mama și Papa, ca și când ar fi fost părinții lui. Au mâncat împreună în camera de zi, unde televizorul era pornit, ca Giorgio să poată urmări meciul de fotbal în timp ce mănca. Când s-au așezat la masă, Giorgio i-a arătat lui Carter pianina de pe peretele din fund, aceeași la care învățase să cânte fratele lui, Giancarlo, cu mulți ani în urmă.

Masa a întrecut de departe tot ce trăise Carter în Italia. Minestrone, supă de legume pe care Silvana o făcuse de dimineată, era ea singură aproape o masă. Când s-au luat de pe masă bolurile de supă, Antonella a adus cannelloni, rulouri de paste umplute cu carne de porc și acoperite cu un sos de roșii, bogat și delicios. Până să termine acest fel de mâncare, Carter era la fel de plin ca un cannellone, așa că a fost uluit când Antonella a adus o pulpă de miel și un platou cu broccoli. Ca desert au avut fructe și alune, apoi au savurat o ceașcă de cafea și o felie de tort de ciocolată presărat cu migdale. În fine, au băut amaro, un lichior gros despre care Paolo a explicat că e bun la digestie.

Când masa se termină, în cele din urmă, Carter abia putea sta în picioare - lucru pe care-l recunosc bucuros.

- Care a fost felul tău preferat? îl întrebă Giorgio.

- Mielul, răspunse Carter fără ezitare. E de departe mâncarea mea favorită.

- Serios? spuse Giorgio. Mâncarea mea favorită sunt ciupercile. Ador ciupercile. Le-aș putea mânca în fiecare zi. Dacă ar exista *gelato* de ciuperci, eu aș cumpăra-o!

Carter zâmbi.

- Știi cum se face *gelato*? E un alt lucru pe care-l ador.

- Nu, nu știu să fac *gelato*, mărturisi Giorgio. Dar mâine te duc la cea mai bună *gelateria* din Abruzzo!

Mai târziu, porniră toți cinci să facă o *passeggiata*, o plimbare la aer curat, care se încheie în *piazza*. Acolo, se așezară pe zid, de vorbă cu alte familii care făceau același lucru. Carter ajunse rapid să fie cunoscut tuturor drept *Il Presidente*. Oftă mulțumit și își lăsă privirea să se plimbe de la oameni la vechiul sat și apoi la munții dimprejur. Toate cele trei elemente păreau să formeze un tot armonios. Era plăcut să se afle acolo, și își putea imagina cu ușurință încă două sau trei zile în Castellalto. Se întrebă de ce ar fi vrut cineva să plece de-acolo.

A doua zi, Antonella își savura ca de obicei cafeaua de dimineață când Carter coborî și intră în bucătărie. Ea îi făcu semn să se așeze și-i turnă o ceașcă de cafea.

- Giorgio s-a trezit devreme azi și a ieșit, îi spuse ea. Nu știu unde s-a dus, dar a spus că se întoarce înainte de prânz, ca să te ducă la un *gelato*.

- Unde crezi că s-a dus? întrebă Carter.

- Au dispărut bocancii și rucsacul, așa că eu zic că s-a dus pe munte.

- Pe munte? De ce?

Antonella oftă exasperată.

- Cine știe. Giorgio a umblat în sus și-n jos pe munții ăștia încă din copilărie. Din când în când, se trezește pur și simplu și hotărăște să plece.

După ce-și termină cafeaua, Carter își spală ceașca și se uită la ceas. Era încă devreme. Dacă Giorgio nu se întorcea decât la prânz, avea câteva ore de umplut. Nu avea rost să stea degeaba și să-l aștepte toată dimineața, așa că se întoarce și porni spre ușă.

- Acum tu unde te duci? întrebă Antonella.

- Doar până-n *piazza*, spuse Carter. Pare a fi o zi frumoasă, și mă gândeam să ies puțin până se întoarce Giorgio.

Abia terminase de rostît vorbele, când simți brusc o vibrație ciudată ridicându-se din fundația casei. Începu ca un tremurat ușor, dar crescînd rapid în intensitate, până când întreaga casă ajunse să se zgâlțâie cu asemenea forță, că niște țigle de pe acoperiș căzură și se sparseră. La fel de repede cum începuse, fenomenul alinse apogeul și se termină, ca reverberațiile trecerii unui tren.

Când calmul se reinstaurase și totul era din nou liniștit, Antonella, albă ca varul la față, își făcu semnul crucii.

– Mamă, ce-a fost asta? spuse Carter, el însuși destul de palid la față.

– *Terremoto*, spuse Antonella speriată. Un cutremur. Unul mic, slavă Domnului.

Chiar atunci se auzi un sunet ca de tunet, undeva în depărtare, ca sunetul unei furtuni care se apropia. Ca și zguduiturile, dură câteva momente, apoi se încheie.

– *Terremoto*? întrebă Carter, deloc dornic să repete experiența.

Antonella privi afară, nedumerită.

– Nu, spuse ea, clătînând din cap. Asta a fost altceva, dar nu știu ce.

– Și Giorgio? întrebă Carter.

– Nu-ți face griji. Sunt sigură că e deja pe drumul de întoarcere.

Ora prânzului veni și trecu, și Giorgio nu se întoarse.

Antonella era așezată la masa din bucătărie cu blocul de desen și creionul, și schița în succesiune rapidă cafetiera, o cană și un castron de pe bufet, sarea și piperul de pe masă. În loc să-și facă griji, prefera să își concentreze întreaga atenție asupra blocului de desen.

La început, nici Carter nu fu din cale-afară de îngrijorat, dar, cu fiecare minut care trecea, o incertitudine palpabilă începu să se simtă în aer.

– Carter, ți-am spus, nu-ți face griji, spuse Antonella. Soțul meu cunoaște munții ca pe propriile buzunare.

– Dar cum rămâne cu *terremoto*? spuse Carter.

– N-a fost decât o scuturătură micuță, îl asigură ea. Probabil că Giorgio a fost mai în siguranță sus pe munte, în spațiu deschis, decât ar fi fost în casa asta veche.

Carter era nevoit s-o creadă. Nu avea altceva de făcut decât să aștepte, așa că luă ziarul care stătuse pe dulap, necitit, toată dimineața. Se așeză la masă alături de Antonella și îl deschise. Din când în când, cei doi schimbau câteva vorbe, ca și cum nimic n-ar fi fost în neregulă.

Trecu o oră, apoi încă una.

De-acum, Antonella se dusese la fereastră și stătea acolo, frecându-și mâinile una de cealaltă. În priviri avea, dacă nu chiar îngrijorare, cel puțin primele semne de îndoială.

Tocmai pleca de la fereastră când de afară se auzi zumzetul unui elicopter trecând la mică înălțime. Zgomotul scutură casa cu aproape la fel

de multă forță ca și cutremurul de dimineață. Elicopterul trecu la fel de repede și sunetul se pierdu în depărtare. În urma lui se așternu o liniște rău-prevestitoare.

Carter împături ziarul și-l puse deoparte.

– Giorgio are un telefon mobil? întrebă el cu speranță, pentru că abia îi venise ideea.

– Da, de obicei îl ia la muncă, dar azi l-a lăsat în dormitor, la încărcat, oftă ea. Uneori e așa de încăpățânat. Nu știu de ce nu l-a luat, chiar dacă nu era complet încărcat.

Carter se scărpină în cap, întrebându-se cât trebuiau să aștepte înainte de a-l da dispărut pe Giorgio.

– Cred că o să ies câteva minute să iau aer, spuse el.

Antonella nu protestă.

Carter nu avea idee câtă lume locuia în Castellalto, dar i se păru că erau cu toții adunați în *piazza*. Toată lumea venise să vorbească despre cutremur – tineri și bătrâni, mame și bunici, copii și tați care veniseră în fugă de la muncă pentru a se asigura că familiile lor erau în siguranță. Era o atmosferă vie, aproape de sărbătoare, de parcă înspăimântătorul eveniment căpătase de acum statutul de aventură pe care o împărtășeau cu toții.

Carter se aventură în mijlocul lor, salutând oamenii care-l salutau. După câteva zile în sat, toată lumea, chiar și cei cărora nu le fusese prezentat, știa cine e. Își spuse că au motive să fie veseli, dar, privind în zare, îl tulbură elicopterul care plana la oarecare depărtare, între piscurile munților. Văzându-l pe Domenico, vecinul lui Giorgio, Carter se apropie de el ca să afle ce părere are despre evenimente și să-l întrebe ce se petrecea pe munte.

– *Ciao, Il Presidente* Carter, spuse Domenico vesel.

Apoi, văzând privirea îngrijorată a lui Carter, Domenico îl întrebă:

– E totul în regulă acasă?

– O, da, spuse Carter, simțind că nu e treaba lui să dea încă alarma. Dar mă întrebam ce se întâmplă pe munte, acolo unde e elicopterul.

– N-ai auzit? spuse Domenico, nevenindu-i să creadă. Toate posturile TV au dat la știri. Sunetul pe care l-am auzit de dimineață, imediat după ce s-a terminat *terremoto*, a fost o alunecare de teren acolo sus, pe panta de nord.

Carter îngheță.

– Am auzit că au salvat vreo doi alpiniști, spuse Domenico. Acum pro-

tabil că se asigură că nu mai e nimeni acolo, sus. Hei, *ma dove vai, Presidente?* Unde te duci?

Carter nu se mai întoarce, ci doar îi făcu un semn peste umăr în timp ce se grăbea spre casă. Când deschise ușa, o găsi pe Antonella învârtindu-se nervoasă prin bucătărie.

– Cred că e cazul să deschidem televizorul, îi spuse el.

– *O, Dio*, murmură Antonella când pe ecran apărură imaginile alunecării de teren. Te rog, spune-mi că Giorgio nu e acolo.

Era în picioare lângă Carter, frângându-și mâinile.

– *Che faccio io?* spuse ea. Ce mă fac?

– Trebuie să-l dăm dispărut, imediat, îi spuse Carter.

Cu mâna tremurând, Antonella formă numărul poliției. Rămase la telefon destul de mult, vorbind atât de repede și de pasionat încât Carter nu reuși să înțeleagă prea bine ce spunea. Când convorbirea se termină, Antonella își puse mâna pe frunte, ca și când ar fi fost pe punctul de a leșina.

– Ce ți-au spus? întrebă Carter, apucând-o de braț ca s-o sprijine.

– O să vină cineva aici foarte curând, spuse ea. Au spus că trebuie să alle despre Giorgio cât de mult le putem spune, și mai ales unde credem că s-ar fi putut duce.

– Ai măcar cea mai vagă idee? întrebă Carter.

– Nu, spuse ea. Mi-am stors creierii încercând să-mi amintesc dacă a spus ceva înainte de a pleca, dar nu-mi vine nimic în minte.

– În cazul acesta, va trebui să întrebăm pe toată lumea din oraș, spuse el. Poate cineva l-a văzut azi-dimineață, când a plecat.

Antonella inspiră adânc pentru a se liniști.

– Da, ai dreptate, spuse în cele din urmă. Du-te. Răspândește vorba.

Mai târziu, după ce poliția venise și plecase și veștile despre Giorgio se împrăștiaseră în tot Castellalto, oamenii începură să sosească la ușa lor. Femeile intrară și se adunară în jurul Antonellei pentru a o consola. Nu după multă vreme sosiră din oraș cele două fiice, Giulia și Daniela, împreună cu soții lor, Michele și Nunzio. După ce le fu prezentat celor patru, Carter se scuză și ieși să aștepte alături de bărbații satului, care se adunaseră afară. Cu toții stăteau de vorbă cu voce joasă. Se părea că nimeni nu-l văzuse pe Giorgio în dimineața aceea. Dar se lăsa deja noaptea, și trebuia să aștepte dimineața pentru a urca pe munte ca să participe la căutare. Se decise ca toți cei în stare să urce să se întâlnească în *piazza* de cum se iveau zorii.

Carter intră din nou în casă să-i spună Antonellei despre planul lor și să afle dacă s-a mai spus ceva nou la televizor. Auzindu-l vorbind despre căutarea de a doua zi, Nunzio și Michele deciseră pe loc să meargă și ei. Însă Antonella nici nu voia să audă. Sublinie că nici unul din ei nu avea vreun fel de experiență în cățărări și că, în orice caz, erau complet neechipați pentru un asemenea efort. Nu ar fi putut decât să provoace griji și mai mari familiei. Era atât de hotărâtă, că nu lăsa loc pentru negocieri.

Când se făcu târziu și femeile satului începură să plece acasă, Antonella se întoarse către Carter și-i făcu semn s-o urmeze afară. Odată ușa închisă în urma lor, se întoarse spre el cu o privire disperată.

– Carter, îi spuse ea, trebuie să te rog și pe tine să nu urci pe munte cu restul oamenilor mâine.

Carter era uluit. Se simțea obligat să facă tot ce-i stătea în puteri să-l găsească pe Giorgio.

– Dar de ce? protestă el. Cui aş fi de folos stând aici toată ziua?

Antonella oftă enervată.

– Ascultă-mă, spuse ea. Dacă urci pe munte mâine, Michele și Nunzio vor crede că trebuie să urce și ei – din mândrie. Înțelegi?

– Da, dar...

– *Ascolta!* se răsti Antonella, întrerupându-l. Ascultă ce-ți spun! Țștia doi vor să ajute, și sunt mândră de ei pentru asta, dar sunt băieți de oraș. Acolo sus e periculos, și ei habar n-au ce să facă.

– Dar, Antonella...

Antonella îl apucă de mână.

– Carter, ascultă-mă, îl rugă. Uită-ți orgoliul. Ai grijă de familia lui Giorgio. Poți să faci asta pentru el? O faci pentru mine?

Carter nu răspunse, ci oftă și lăsa capul în piept.

Bărbații din Castellalto plecară din *piazza* la răsărit și începură să urce muntele. Orele treceau încet și nu sosea nici o veste despre Giorgio.

Soarele cobora în spatele orizontului când bărbații începură să apară, unul câte unul, înapoi în sat. Epuizați și descurajați, se adunară în fața casei ca s-o anunțe pe Antonella că nu găsiseră nici urmă de Giorgio, deși căutaseră peste tot. Fusese o zi lungă, frustrantă, descurajantă.

– Am căutat peste tot în zona alunecării de teren, și nimic, se lamentă vecinul Domenico. Nu am renunțat, și mâine încercăm din nou.

După ce le mulțumi din suflet pentru eforturi și bărbații plecară acasă,

Antonella începu să umble-n sus și-n jos, pierdută în gânduri. Lui Carter i se părea că răsucea o idee în minte. În fine, se opri.

– Carter, începu ea pe un ton imperativ, dar cu voce șoptită. Bărbații din sat fac tot ce pot, dar nu cunosc muntele ca soțul meu, și nici nu știu la ce s-ar fi putut gândi când a plecat de unul singur.

Se opri și puse o mână pe umărul lui.

– Carter, nu am la cine altcineva să apelez, așa că trebuie să-ți cer o favoare.

– Orice, spuse Carter.

Antonella făcu din nou o pauză și trase aer adânc în piept.

– *Bene*, spuse în fine. Uite ce vreau să faci...

Giancarlo stătea la biroul său, pregătindu-se să-și mănânce sendvișul pe care-l adusese pentru prânz, când sună telefonul. Nu prea avea chef să răspundă. Bănuia că ar putea fi Henry Sheffield, care să-l sâcăie iar cu interpretarea la concertul din primăvară.

Telefonul sună din nou.

Giancarlo îl ignoră din nou, pentru că nu mai avea sens să discute chestiunea.

Telefonul sună a treia oară.

Giancarlo oftă și privi pe fereastră. Era o zi superbă de septembrie, caldă și uscată. Afară, studenții stăteau întinși pe iarbă, bucurându-se de soare. Giancarlo se muștră că nu avusese destulă minte să-și ia prânzul afară.

Telefonul sună a patra oară. Încă două țârâituri și robotul telefonic avea să preia apelul.

Giancarlo avea intenția fermă de a-l lăsa s-o facă. N-ar fi fost prima oară când se ascundea în spatele mesageriei vocale.

Al cincilea țârâit.

Giancarlo lăsa să-i scape un geamăt de consternare. Îi dăduse prin minte că putea fi Patricia. Îi promisese să ia prânzul împreună cât de curând, dar, dintr-un motiv oarecare, tot amâna. Îi datora măcar curtoazia de a răspunde la telefon. Inspiră adânc și ridică receptorul.

– Giancarlo Rosa, spuse.

Nici un răspuns.

– Alo, aici Giancarlo Rosa, repetă.

Auzi un sunet înecat, ca paraziții la radio.

– Alo? spuse pentru ultima oară.

- *Professore?* Sunteți acolo?

Îi luă lui Giancarlo un moment ca să recunoască vocea.

- *Ayyy, signor Quinn!* exclamă el. Tu ești?

Un moment de tăcere.

- Unde ești? întrebă Giancarlo.

- Da, eu sunt, spuse Carter.

Încă o pauză.

- Sunt încă în Italia, răspuse Carter la a doua întrebare.

Giancarlo înțelese imediat problema. De multe ori, când suna în străinătate, apărea o mică întârziere între momentul când cineva vorbea și cel când interlocutorul îi auzea vocea la celălalt capăt al liniei. Trebuia să lase timp pentru răspuns.

- Unde ești acum? întrebă.

- Sunt în Castellalto, veni răspunsul.

În ciuda legăturii proaste, Giancarlo simțea tensiunea din vocea lui Carter.

- Bine, *bravo*, spuse el, neliniștit. Dar de ce ai sunat? S-a întâmplat ceva rău?

- Da, spuse Carter. O să vă povestesc, dar mai întâi mi s-a cerut să vă transmit un mesaj. De la Antonella.

La auzul numelui, Giancarlo încremeni.

- Ce mesaj? spuse.

- Un singur cuvânt, spuse Carter. A spus să vă spun „*Vieni!*”.

Vino.

CAPITOLUL 11

Când ateriză la Roma, la vreo 17 ore după ce vorbise cu Carter, Giancarlo se gândi să închirieze o mașină, dar reflectând ajunsese la concluzia că e mai sigur și mai rapid să angajeze un șofer să-l ducă la Castellalto direct de la aeroport.

Ziua trecuse ca un vârtej: rezervarea zborului, anularea cursurilor, un rămas-bun spus în fugă Patriciei, goana acasă să-și facă bagajele, drumul lent și enervant prin traficul amiezii până la Boston, formalitățile de îmbarcare. Gândul la toate acestea era de ajuns să-l lase fără răsuflare.

Privea pe fereastră în timp ce mașina gonia pe autostradă, și gândurile i se îndreptară spre ziua când plecase din Castellalto, jurând să nu se mai întoarcă niciodată. Amintindu-și cât fusese de hotărât, îl uimea faptul că, până la urmă, nu fusese nevoie decât de un singur cuvânt de la Antonella ca să-l facă să revină. Acest cuvânt era cu mult mai puternic decât cutremurul care zguduise muntele.

Nu după multă vreme, Roma rămase în urmă, și terenul plat făcu loc dealurilor domoale. Departate, spre răsărit, Giancarlo vedea munții cum se înalță ca un zid întunecat în fața orizontului.

Îl năpădi conștiința faptului că s-a întors cu adevărat. Simți un fior la gândul că, în curând, avea să calce din nou pe pământul unde se născuse. În același timp, era copleșit de teama amintirilor dureroase care aveau să-l împresoare, întunecate și grele ca munții înșiși. Totul se întâmplase prea repede. Nu era pregătit.

Carter stătea de unul singur lângă fântâna din *piazza*, privind munții, când mașina urcă panta și opri în centrul satului. Giancarlo nu coborî ime-

diat, ci rămase în mașină, privind spre tânărul melancolic așezat la fântână. Ce ciudat i se părea să-l întâlnească pe Carter în Castellalto. Și, cu toate acestea, iată-i pe amândoi acolo.

Când Giancarlo coborî în fine din mașină, pe fața tânărului se oglinzi o expresie de ușurare, și acesta se grăbi să-l salute.

– *Ciao, Professore*, spuse Carter. Bun venit înapoi în Castellalto.

– *Ciao, Signor Quinn*, replică Giancarlo, înclinând ușor capul în timp ce-și strângeau mâinile.

După ce profesorul își luă lucrurile din portbagaj, plăti șoferul și-l trimise înapoi la Roma. Apoi se întoarse către Carter.

– Vreo veste despre fratele meu? întrebă el.

– Nu, clătină Carter din cap. Până acum nu au găsit nimic. Nici un indiciu. Cei mai mulți dintre bărbați sunt pe munte și acum.

– Și unde e soția fratelui meu? spuse Giancarlo.

– Acasă, îi spuse Carter. Vă așteaptă.

– În cazul acesta, spuse Giancarlo punând mâna pe valiză, să n-o lăsăm să ne aștepte.

Tot drumul prin sat până acasă, Giancarlo privi drept înainte, ignorând privirile bătrânilor așezați la porți. Știa că, în ciuda faptului că lipsise atât de mult, unii dintre ei încă îl mai recunoșteau, și nu fu surprins să audă pe cineva șoptind: „Ăla nu e Giancarlo, veni acasă după atâția ani?” pe când trecea.

Când ajunseră acasă, Giancarlo se opri. În ochii lui, cel puțin pe dinafară, casa copilăriei sale nu se schimbaseră decât prea puțin. Nu era sigur dacă trebuie să bată la ușă sau nu, până când Carter păși înaintea lui și deschise ușa fără ezitare. Trase adânc aer în piept și îl urmă înăuntru.

Antonella era singură în camera de zi, lângă telefon. Era trasă la față și cearcănele negre de sub ochi vorbeau despre nopțile chinuite, fără somn. Dar, în ciuda tuturor acestor lucruri, era tot frumoasă.

– Carter, spuse ea cu voce tensionată, aș vrea să vorbesc între patru ochi cu cumnatul meu. Ai putea să ne lași singuri, numai câteva minute?

– Nici o problemă, spuse Carter.

Se întoarse și ieși imediat.

Giancarlo încercă s-o privească pe Antonella în ochi, dar în loc de asta se trezi uitându-se fix la podea, până când auzi ușa de la intrare închizându-se. Încet, ridică privirea și o întâlni pe a ei.

– Hai să lămurim un lucru, spuse Antonella, fără să irosească timpul

sau vorbele. Nu m-am măritat cu fratele tău pentru că a moștenit casa. Nu m-am măritat cu fratele tău pentru că el avea serviciu și tu nu. Toți anii ăștia a trebuit să aud șoapte pe la spatele meu, în tot satul. Nimeni nu știe adevărul, nici măcar tu, dar o să ți-l spun, fie că vrei să-l auzi, fie că nu. Da, te-am iubit. O parte din inima mea îți aparținea, dar tot m-am măritat cu fratele tău, și am făcut-o dintr-un motiv foarte simplu. Pe el îl iubeam mai mult. Asta e tot. Poți să înțelegi asta? Poate să-ți intre în capul ăla tare de țăran din Abruzzo, o dată pentru totdeauna, ca să lași trecutul în pace?

Singurul răspuns al lui Giancarlo fu un semn din cap.

– Bine, spuse ea. Și acum, dacă nu te superi, du-te, *per piacere*. Găsește-mi soțul în munții ăia și adu-mi-l înapoi.

– Așa o să fac, spuse Giancarlo.

Chiar nu mai era nimic de spus. Cu toate acestea, se opri și se întoarce s-o privească.

– Mă bucur să te văd, Antonella, îi spuse. Arăți bine.

– Eh, îi răspunse cumnata sa, ridicând obosită din umeri. Și tu la fel. Acum du-te.

Îi făcu semn să plece și se prăbuși înapoi pe canapea.

– Ai adunat totul? spuse Giancarlo.

Erau în bucătărie, trecând grăbiți în revistă echipamentul. Era deja după-amiaza târziu, și amândoi știau că nu le mai rămâneau decât câteva ore, prețioase, de lumină.

– E tot aici, spuse Carter. Sacii de dormit, trusa de prim ajutor, prelată, frânghia, apa, mâncarea. Totul. Am verificat de două ori.

Giancarlo se așează pe un scaun, scoase din valiză o pereche de bocanci vechi și se apucă să se încălțe.

Carter se uită la ei cu mare scepticism.

– Chiar aveți de gând să purtați cheștiile alea? întrebă el.

– Bocancii ăștia m-au purtat mulți kilometri, spuse Giancarlo. Am încredere în ei, și asta contează acum.

Când totul fu împachetat, Giancarlo îi făcu semn lui Carter că e timpul să plece.

După puțină vreme, când traversau pajiștea de deasupra satului, Giancarlo se opri, se rezemă în toiag și privi în sus pe munte.

– Unde ziceai că a avut loc alunecarea de teren? întrebă el.

– Acolo, arătă Carter, pe versantul de nord. Acolo au căutat cu toți.

Giancarlo se uită uimit către locul spre care arăta Carter.

- Ce căutai acolo, Giorgio?

Cu Giancarlo în frunte, cei doi începură ascensiunea. Cărarea prin pădure care începea la marginea poienii urca la început blând, dar curând deveni abruptă. Carter era un atlet bine antrenat. Ritmul moderat pe care-l imprima Giancarlo nu-l obosea deloc. Cât despre Giancarlo, acesta era suficient de experimentat ca să-și cunoască propriile limite, și era atent să nu le depășească. În ciuda dorinței de a se mișca mai repede, se asigură că menține un pas echilibrat, înaintând cu intensitate tăcută și neabătută.

Când și când, Giancarlo se oprea și privea peisajul. Fiecare cotitură a potecii, fiecare alforiment stâncos însemna pentru el o amintire, oricât de ștearsă. Își lăsa gândurile să zăbovească asupra lor, sperând să-și provoace o amintire din trecut, vreun indiciu despre locul unde s-ar fi putut duce fratele său.

Ziua începu să pălească, soarele care le bătea din spate aruncând o lumină roșiatică asupra muntelui. Când tot ce mai rămase din el fu o urmă violet la marginea de apus a lumii, Giancarlo decise să se oprească.

Găsiră un loc potrivit și, în câteva minute, așezaseră tabăra pentru noapte. Nici unul din ei nu adusese un cort, și de aceea Giancarlo ceruse prelată de plastic.

- Dormim pe ea la noapte, spuse el. O să fie puțin cam rece, poate, dar nu foarte rău.

- Și dacă plouă? întrebă Carter.

Giancarlo ridică din umeri.

- Dacă plouă, ne acoperim cu ea.

Odată aranjamentele pentru noapte rezolvate, cei doi despachetară mâncarea pe care le-o pregătise Antonella și se așară să mănânce în tăcere. De fapt, vorbiseră foarte puțin de când începuseră ascensiunea.

După ultima înghițitură din sendviș, Giancarlo se rezemă de rucsac și privi în jos, spre vale.

- Deci, Carter, cu toată agitația asta, încă nu ai apucat să-mi spui nimic despre vacanța ta, zise el. Lecțiile de italiană s-au dovedit a merita efortul?

- O, da, spuse Carter dând din cap, mai ales aici, în sat. Am învățat foarte multe. Dar e o ușurare să vorbesc din nou engleză. Ca să vă spun drept, începea să mă doară capul de la gânditul în italiană toată ziua.

- Îmi pot închipui, spuse Giancarlo. Dar spune-mi, ai găsit-o pe Beatrice a ta?

Zâmbetul se topi de pe fața lui Carter.

– Pe Elena? Mda, am găsit-o, spuse el.

– Și cum au mers lucrurile?

Carter nu răspunse imediat, ci mai întâi se îndreptă de spate, adulmecă disprețuitor și scuipă o sămânță de ardei care-i rămăsese între dinți.

– M-a lăsat mort, spuse el.

Giancarlo nu avu nevoie să i se spună că tânărul nu dorește să discute subiectul, așa că se mulțumi să dea din cap înțelegător și privi în întuneric.

Mai târziu, pe când își desfăceau sacii de dormit și se pregăteau de culcare, Giancarlo discută cu Carter strategia pe care aveau să o aplice la răsărit. Nici unul dintre ei nu spuse acest lucru, dar erau amândoi conștienți că, la venirea dimineții, aveau să se împlinească trei zile de când Giorgio lipsea.

– Credeți că-l putem găsi la timp? întrebă Carter.

– Fratele meu e un bărbat puternic, spuse Giancarlo. Se va lupta să rămână în viață. Cel mai important lucru pe care-l poți face acum e să-ți cercetezi memoria. Te poți gândi la ceva ce ți-a spus, indiferent ce, care ne-ar putea da o idee unde e?

– N-am făcut nimic altceva, spuse Carter, obosit. Nu-mi amintesc nimic.

– Atunci oprește-te, zise Giancarlo. Culcă-te, și poate noaptea-ți va aduce răspunsul.

Chiar atunci, de undeva de pe munte se auzi un urlet lugubru.

– Lupi, spuse Giancarlo, la fel de calm cum ar fi vorbit despre o turmă de oi. Umblă peste tot prin zona asta. La fel urșii și râșii.

Carter clătină din cap.

– De ce nu mă miră?

Se adânci în sacul de dormit cât putu de mult și închise ochii.

În timpul nopții, o pătură de nori acoperi muntele, ascunzând cerul și valea. Când Giancarlo deschise ochii, la câteva minute după răsărit, și privi puținul cât se vedea din peisaj, i se puse un nod în stomac. Șansele de a nu-l mai găsi pe Giorgio crescuseră exponențial, ajungând până aproape de disperare. Dar șansele erau zero dacă slăteau degeaba, așa că întinse mâna și-l împunse pe Carter în spate.

Nu le luă mult să-și adune lucrurile și să se pregătească pentru a reveni pe potecă. Cu rucsacurile închise și înhămate în spate, își luară toiegele în mâini și porniră spre vârful muntelui.

Ca și în ziua precedentă, Giancarlo era în frunte. Uneori aveau norocul să se spargă o breșă în plafonul de nori, suficient de mare pentru a vedea în treacăt vârful muntelui. Instantaneu, Giancarlo se reorienta în direcția respectivă, înainte ca norii să acopere din nou scena, ca o cortină.

Înaintau lent, și Giancarlo începu să se întrebe dacă nu cumva își pierdeau timpul cercelând zona pe care o bătuseră și ceilalți. Oricât de tare încerca să-l alunge, gândul nu-i dădea pace, ci îl rodea cu fiecare pas mai tare. Când, în fine, nu-l mai putu ignora, ridică mâna în semn că era momentul pentru o pauză.

Rămase în picioare, rezemat în toiag. Carter profită de ocazie pentru a se așeza pe o piatră și a-și desfăcea rucsacul. Scoase o sticlă cu apă și bău cu sete.

Giancarlo lovi gânditor cu piciorul în pământ.

– Spune-mi ceva, spuse el. Dacă Giorgio a plecat de-acasă la ora 6 dimineața și urma să se întoarcă la prânz, asta îi dădea mai puțin de șase ore pentru a merge acolo unde intenționa să meargă, nu?

– E logic, spuse Carter.

– În cazul acesta, de ce ar fi venit până aici, sus? Nu ar fi avut cum să se întoarcă acasă la timp.

– O observație foarte bună, spuse Carter.

– Și mai e ceva care mă nedumerește. Ce l-a făcut să promită că te duce la *gelateria*?

– Păi, spuse Carter, vorbeam despre masa de duminică, și am spus că mielul e una din mâncărurile mele preferate, și apoi... nu mai știu... trebuie să fi pomenit cumva de faptul că-mi place *gelato*.

– Și asta a fost tot? întrebă Giancarlo.

– Cam așa, spuse Carter.

Apoi râse.

– Ce e? întrebă Giancarlo.

– Nimic, replică Carter. Mi-am adus aminte cum a spus fratele tău că i-ar fi plăcut să existe *gelato* de ciuperci. A spus că ciupercile sunt mâncarea lui preferată pe lumea asta.

Brusc, lui Giancarlo începu să i se învârtă capul și inima îi bubuia în piept.

– *Ciuperci*, strigă el, lovindu-se cu palma peste frunte. *Il Rifugio dei Briganti*? Cum am putut să fiu atât de prost?

– Ce? spuse Carter. *Rifugio Briganti*? Ce înseamnă asta?

– Dacă am dreptate, spuse Giancarlo, înseamnă că toată lumea a căutat în locul greșit.

Dacă-și amintea bine, ar fi trebuit să poată vedea colțul acoperișului de la poalele coamei. Poate, speculă Giancarlo, copacii se îndesiseră, sau poate că ceața îl ascundea vederii. Nu exista decât o cale de a se lămuri. Deși obosiți după urcușul lung și greu, îl îndemnă pe Carter, și amândoi începură să se cațäre.

Carter ajunsese primul în vârf, întinse mâna ca să-l ajute pe Giancarlo, și-l trase peste buza ravinei. Când Giancarlo ridică privirea și văzu scena, simți cum îl cuprinde disperarea.

Il Rifugio dei Briganti pe care-l descoperiseră Giancarlo și Giorgio în ziua aceea de demult zăcea în ruină. Jumătate din acoperiș se surpase și unul din ziduri se prăbușise complet.

Giancarlo rămase încremenit. O clipă nu fu în stare să audă decât sunetul propriei respirații și șoapta vântului care mângâia muntele. Apoi, brusc, auzi și altceva. Nu-i venea să-și creadă urechilor. Era sunetul cuiva – cu o voce joasă, stinsă – care se chinuia să cânte.

– Vino! strigă, luând-o la goană.

Când ajunseră lângă adăpostul în ruină, Giancarlo se sprijini de zid și se aplecă cu grijă înăuntru ca să arunce o privire. Ochilor lui le trebui o clipă pentru a se obișnui cu întunericul, dar, când în fine reuși să vadă, nu știu dacă să se bucure sau să plângă. Pe spate, prins sub un maldăr de grinzi și de pietre zăcea Giorgio Rosa.

– Giorgio! strigă Giancarlo.

Auzind vocea, Giorgio ridică capul. Strângând la piept un rucsac mic, își miji ochii în lumina slabă și tuși stins.

– Nu știu cine ești, șuieră el, dar mă bucur foarte tare să te văd.

Și apoi capul îi căzu din nou în lărmă.

Inima lui Giancarlo era cuprinsă de o mie de sentimente. Se repezi la căpătâiul fratelui său. Carter mătura deja cu furie pietrișul pentru a ajunge la grinda enormă care-i prinsese picioarele lui Giorgio.

În timp ce ei munceau frenetic pentru a-l elibera, Giorgio ridică din nou capul și se uită la salvatorii săi.

– Carter? spuse el cu vocea aceea șuierată. Chiar tu ești?

– *Coraggio!* îl îndemnă Carter. Te scotem noi de aici!

Giorgio dădu drumul unei tuse chinuitoare, care vorbea despre răni interne.

- Dar cum m-ați găsit? șuieră el. Nimeni nu știe de locul ăsta.

- Aproape nimeni, spuse Giancarlo, icnind când el și Carter se opintiră să ridice bârna care-l ținea pe fratele său prizonier. O așezară alături și, în fine, după trei zile lungi, trupul frânt și însângerat al lui Giorgio fu liber.

Dacă simțise vreo ușurare de pe urma bruștei eliberări, Giorgio nu o arătă. În schimb, privi confuz fața fratelui său, până când pe propria sa față se oglindi lumina recunoașterii.

- *Giancarlo?* șopti el, cu ochii umplându-i-se de lacrimi.

- Chiar eu sunț, spuse Giancarlo, strângându-l de mână.

- *Dio mio*, Giancarlo. Sunt atât de fericit să te văd din nou! strigă Giorgio. Am venit aici după ciuperci.

- Așa mi-am spus și eu, spuse Giancarlo. Tu și caraghioasele tale de ciuperci.

- Ei, am avut noroc să le am, spuse Giorgio zâmbind palid. Deși, trebuie să recunosc, oricât le-aș iubi, după trei zile de mâncat ciuperci crude, te cam sature de ele.

Făcu o pauză și puse o mână la frunte, privind-și fratele cu mirare.

- Dar, Giancarlo, spuse el, după toți anii ăștia, nu-mi vine să cred că te-ai întors să mă cauți.

- Nu pentru asta am venit, îi spuse Giancarlo cu un zâmbet pe jumătate. Am venit să-mi iau ceasul înapoi. De data asta am de gând să-l păstrez.

- Așa și trebuie, spuse Giorgio cu un râs care se transformă în tuse. Așa a vrut lata.

Apoi gemu cumplit și fața i se schimonosi de durere.

- Nu mai vorbi, îi spuse Giancarlo. Nu-ți irosi suflul.

- Nu cred că mi-a mai rămas mult suflu, frate.

- Nu spune asta! strigă Giancarlo.

Giorgio oftă din nou adânc și-i făcu lui Giancarlo semn să se apropie.

- Trebuie să-ți spun ceva, spuse el. Nu eram orb, să știi. Știam de tine și de Antonella, când ai plecat din Castellalto. Am știut tot timpul. Vedeam ce se petrece între voi.

Pe Giorgio îl zgudui încă un acces de tuse.

- A trebuit să aleagă, spuse el după ce tusea se potoli. Înțelegeți? Trebuie s-o ierți.

- Știu, spuse Giancarlo lăsând capul în piept. Știu.

Simțea cum ceva îl sfâșie pe dinăuntru. Erau atâtea pe care ar fi vrut să i le spună înainte de a fi prea târziu, dar, înainte să apuce să rostească un cuvânt, simți cum fratele său îi dă încet drumul la mână.

– Stai, îl imploră Giancarlo.

– Ai grijă de ea, șopti Giorgio.

Și apoi închise ochii.

Izbucniră lacrimile.

După treizeci de ani în care le ținuse zăgăzuite, Giancarlo plânse pe față, ca un copil. Plânse pentru tatăl său, eliberând lacrimi pe care ar fi trebuit să le plângă cu mulți ani în urmă. Plânse pentru mama și pentru fratele lui, și plânse pentru sine însuși, pentru că acum nu mai era decât el, și se simțea mai singur și mai pierdut ca oricând fără ei.

Cu lacrimile șiroidu-i pe obraji, Carter se apropie de Giancarlo și-i puse o mână pe umăr ca să-l consoleze.

– Învață de la mine, Carter, spuse Giancarlo, clătînând nefericit din cap. Nu-ți irosi viața cum am făcut eu. Nu...

Giancarlo își încetă brusc lamentările și privi în jos la fratele său. Căscă gura. Privea și nu-i venea să creadă, pentru că – dacă nu se înșela cu desăvârșire – fratele său, presupus mort, avea pe față un rânjel și se chinuia să nu chicotească!

– Trăiești! strigă Giancarlo, care nu știa dacă să fie încântat sau revoltat.

Giorgio nu se mai putu abține și izbucni în râs, în ciuda durerii evidente pe care i-o provoca acest lucru.

– Sigur că trăiesc! exclamă el. Chiar ai crezut că niște pietre și câteva grinzi mă pot omorî?

Giancarlo îl privea, șocat.

– Dar cum ai putut să faci așa ceva? răzni el.

Giorgio râse și mai tare. Apoi, privind spre Carter:

– *Scusami*, Carter, îl rugă. Trebuie să mă ierți, dar dacă ai ști de câți ani aștept să fac asta, să-i plătesc fratelui meu pentru spaima pe care am tras-o într-o zi, acum mulți ani!

Cu ochii mari de uimire, Carter privi de la unul la celălalt și clătînă din cap.

– Oameni buni, voi aveți niște probleme, spuse el, impasibil.

– Nici nu-ți poți imagina, mormăi Giancarlo.

Carter se ridică în picioare și-și scutură pământul de pe mâini.

- Și acum ce facem? întrebă.

Privind în jos spre Giorgio și văzând expresia de afecțiune reală de pe fața fratelui său, Giancarlo își dădu seama că nu putea rămâne furios pe el. În definitiv, la ce ar fi folosit?

- Cred că e timpul să ne ducem acasă, spuse el în cele din urmă, zâmbind.

Când Giancarlo și Carter coborâră în fine din ceață, purtându-l pe Giorgio pe targa pe care o improvizaseră din toiege și prelată, cineva din *piazza* îi zări și se auzi un strigăt victorios. În câteva momente, din tot satul se repeziră oameni care voiau să-i ajute. Giancarlo și Carter, albi la față de oboseală, fiecare cu brațul pe umărul celuilalt, rămaseră în urmă, în vreme ce alții îl duceau pe Giorgio spre *piazza*, unde o ambulanță îl aștepta deja.

Fu o scenă haotică. Vestea ajunse la Antonella și la fiicele ei, și cele trei veniră în fugă, nebune de ușurare și de bucurie. Giancarlo rămase alături de Carter în mijlocul mulțimii, privind întâlnirea fratelui său cu familia. Abia când pe Giorgio îl puneau în ambulanță, Antonella se întoarse spre Giancarlo și îl privi, cu ochii plini de recunoștință. Giancarlo se mulțumi să zâmbească și dădu din cap. Apoi Antonella urcă alături de Giorgio, ușile se închiseră în urma ei și ambulanța porni.

Privindu-le plecarea, Giancarlo își simți din nou ochii umplându-i-se de lacrimi, dar de data aceasta nu erau lacrimi de tristețe. Ceva din el se schimbase, de parcă ar fi scăpat de o mare povară care-i stătuse pe umeri în toți acești ani. Brusc, se simți mai ușor decât aerul și, pentru prima oară de când se știa, Giancarlo Rosa fu pe deplin fericit.

Giancarlo și Carter mai rămaseră două zile în Castellalto. Doctorii erau deja siguri că Giorgio avea să-și revină după accident. Avea să rămână în spital destulă vreme, dar avea să se refacă total.

În ziua când Giancarlo și Carter plecară, sătenii ieșiră în *piazza* să-i conducă. Cu toții își luară rămas-bun, apoi se retraseră discret, ca s-o lase pe Antonella să le spună și ea la revedere.

Antonella îi privi pe cei doi și-și uni palmele într-un gest de recunoștință, înainte de a deschide larg brațele.

- Ce le pot spune celor doi care mi-au salvat soțul?

Îl îmbrățișă pe Carter și-și lipi obrazul de-al lui.

– Nu uita, Carter, ești binevenit oricând dorești.

– Dar data viitoare vreau neapărat să mănânc un *gelato*, spuse el, zâmbind poznaș.

– Ha! râse Antonella, ciupindu-l de obraz. Asta trebuie s-o discuți cu Giorgio.

Apoi, Carter se îndepărtă în direcția mașinii care aștepta. Era rândul lui Giancarlo.

– Îți mulțumesc că mi l-ai adus înapoi, spuse Antonella. Mulțumesc că mi l-ai redat pe Giorgio al meu.

– *Prego*, spuse Giancarlo, plecând capul.

Apoi, spre totala lui surprindere, precum și spre a sătenilor care priveau, Antonella se apropie de el, îi luă fața în mâini și-l sărută pe buze.

– Poftim, spuse ea. Acum nu-ți mai datorez nimic. Așa că du-te. Ești liber. Du-te și reîncepe-ți viața. Du-te acasă, în America, unde ți-e locul, și nu te mai întoarce aici decât dacă vrei cu o soție. *Capito?*

– Am înțeles, dădu Giancarlo din cap. *Arrivederci*, Antonella.

Giancarlo se întoarce și urcă împreună cu Carter în mașină. Când portierele fură închise, Carter îl privi o clipă cu curiozitate.

– Știi ceva? spuse el, clătînând din cap. E o țară frumoasă, dar femeile sunt cam greu de înțeles.

– Să înțeleg deci că ești gata să mergi acasă? chicoti Giancarlo.

– În orice moment.

Mai târziu în după-amiaza aceea, când se îmbarcă în avion la Roma, Carter și Giancarlo se instalează pe locurile lor și încercară să se facă comози pentru lungul zbor către casă. În timp ce avionul porni spre pistă, Giancarlo scoase un creion și o hârtie și începu să deseneze linii paralele pe pagină.

– Ce desenați, *Professore?* întrebă Carter.

– Doar câteva măsuri de muzică, spuse Giancarlo. Mi-au venit în minte, cine știe de unde.

– Credeam că nu mai compuneți.

Giancarlo ridică din umeri.

– Păi, se pare că acum compun din nou, reflectă el. La primăvară am un concert.

Făcu o pauză, lovindu-și nasul cu creionul, apoi zâmbi.

– Dar înainte de asta, datorez cuiva de-acasă niște lecții de pian.

– Se pare că veți fi ocupat, spuse Carter.

- O, da, replică Giancarlo. Dar tu? Acum ai de gând să te așezi și să-ți începi cariera?

- De fapt, spuse Carter, mă gândeam că mi-ar plăcea să învăț franceza când mă întorc acasă.

- Franceza? întrebă Giancarlo surprins.

- Sigur, spuse Carter. Cât poate fi de greu? Vreau să spun, uite ce rapid am învățat italiana!

- Dar de ce? întrebă Giancarlo.

- Nu știu, răspunse Carter, evaziv. Mă gândeam să fac o călătorie în Franța într-o zi, curând. Știți, întotdeauna am fost interesat de cultura franceză.

- Ah, înțeleg, spuse Giancarlo, lăsând hârtia și creionul din mână. Și, spune-mi, continuă el, închizând ochii, cum o cheamă?